

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

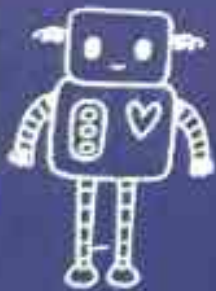
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ALEXENE FAROL FÖLLMUTH

MEKANİK Romantizm

ALEXENE FAREL FOLLMUTH, BU İLK GENÇLİK ROMANINDA HEM FARKLI TEN RENGİNE SAHİP KIZLARIN KARŞILAŞTIKLARI ZORLUKLARI HEM DE İLK AŞKIN KIRILGANLIĞINI ŞAŞMAZ BİR ZEKÂ VE DÜRÜSTLÜKLE ELE ALIYOR. MERKEZİNDE, SEVİMLİ VE ZİT KUTUPLARI ÇEKEN BİR ROMANTİZM BARINDIRAN, YÜKSEK SESLE OKUNMAK İÇİN ÂDETA YALVARAN SATIRLARIYLA MEKANİK ROMANTİZM, HAYRANLIK UYANDIRAN, MÜKEMMEL BİR KİTAP.

Mühendislik konusunda oldukça yetenekli olan Bel, geleceği düşünmektense ölmeyi tercih eder. Ancak okulda, yeteneğini yanlışlıkla ortaya çıkardıktan sonra robotik kulübüne katılmaya zorlanır. Daha da kötüsü, kulüpteki tüm erkekler Bel'i görmezden gelir ve kulüpteki diğer tek kız olan Neelam da Bel'den hiç hoşlanmıyor gibidir.

Kulübün kaptanı olan Teo, Bel'in potansiyelli biri olduğunu görür ama Bel, Teo'nun aksine ulusal yarışları önemsemiyordur. Yine de okuldaki sonradan birlikte için savaşmaya hazır robotlardan çok daha fazlasını yaptıklarını fark ederler. Onlar, hem birbirlerini hem de takımı çok daha iyi bir hâle getirmişlerdir.

ISBN 978-605-304-774-2

9 786053 047742

BEL

A ile bilgilerime göre; babam, kız olacağımı öğrenince adımı “Joy”¹ koymak istemiş. Azizlerin isimleri üzerine büyük ilgi sahibi olduğu bilinen annem ise adımın “Isabel” olması için ısrar etmiş ama “S” harfini söyleyemiyor olmamdan dolayı ismim “Bella” olarak kısaltılmış. Sonrasında bundan nefret ettiğim ve sorulduğunda cevap vermeyi reddettiğim için, iki tarafı da memnun edememenin bir kanıtı olarak ismim daha da kısalıp “Bel” şeklini aldı.

Babama göre ben neşesiz biri değilim. Çoğu insan gibi benim de hayatta sevdiğim şeyler var -peynir, haklı olmak, iyi zamanlanmış ve nadir görülen güzel bir alkış- ve elbette sevmediğim şeyler de var. İkinci listenin başında ne mi var? Takım sporları, hayatımla ilgili ne yaptığımın sorulması ve önemli bir şeyin aklımdan çıktığına dair o hafif ama üzücü his.

“Ah, dostum, bugünün mancınık günü olduğunu unuttum,” dedi, avlunun tepesindeki çatı katından krallığını izleyen Jamie. Kendi kendine konuşup, “Yılın ilk projesi... Çok tatlı! Tüm minik fizik bebekleri, ürkek küçük kuşlar gibi cik cik ediyor... Buna bayıldım,” dedi, pudra mavisi tırnaklarını distopik aromalı LaCroix kutusuna vurarak. “Bu arada, seninki nerede?”

Hımmmmmm. Lanet olsun.

¹ Ing. Joy: Neşe, sevinç, mutluluk kaynağı.

Tamam, mancınık projesinin muhtemelen (kesinlikle) müfredatta olduğunu *biliyordum* ama savunma olarak; geçen hafta çok önemli bir İngilizce makale ödevim, bu öğleden sonra istatistik sınavım ve vatandaşlık dersi için bir grup projem olduğunu; zaten kısa olan vaktimin bu kadar dolu olmasının benim suçum olmadığını söyleyebilirdim. Akademik stresin gençler üzerindeki etkisiyle ilgili milyonlarca bilimsel makale falan yok muydu? Eğer araştırmak için biraz çaba gösterirsem, en az bir düzine kadar bulacağımdan emindim. (Gerçi çaba göstermeyecektim ama bu, doğru bir fikirdi, öyle değil mi?)

Maalesef hâlâ burada bulunan ve gördüğüm üzücü rüyanın bir parçası olmayan Jamie, “Isabel Maier,” dedi. “Sessizliğin, büyük şüphe uyandırıyor.”

“Yaa,” diye zekice bir tepki verdim.

İpucu: Mancınığım yoktu. Bunun öncelikli nedeni, var olmamasıydı; ikinci nedeni de son otuz saniye içinde herhangi bir mucizenin gerçekleşmemesiydi. Şu an aklıma gelen tek şey, annemin istavroz çıkarıp, bir ebeveyn olarak nerede başarısız olduğunu sormasına yol açacak kadar çok sayıda yararsız engelle karşılaşabilecek olmamdı. (Önemli ipucu: Bu, retorik bir sorundu.)

“Merhaba?” dedi, elini yüzüme doğru sallayan Jamie. “Bel?”

Telefon ekranıma bakarken ona, “Düşünüyorum,” dedim.

Öfff. Ders, on beş dakika içinde başlıyordu.

“Harika,” dedi Jamie, şüpheli bir şekilde. “Umut verici bir başlangıç.”

Altı yaşından itibaren bir yetişkin gibi konuştuğu söylenen her kız gibi Jamie Howard da avukat olmak istiyordu. Kariyer hedefinde, Manhattan’da çok güçlü görünmesini sağlayacak etekli takımlar giymek ve bitkilerle dolu köşe ofisinden, iş arkadaşlarına emirler yağdırmak vardı. O, kampüste kararlı adımlarla yürüyen, yoluna çıkan herkesi deviren ve komik bulduğu her şeye *fazla* yüksek sesle gülen kızlardan biriydi. Şans eseri, altı hafta önce okula transfer edilmiş bir öğrenci olduğum için bana rehberlik etmeye başladığı andan itibaren, ben de bu şeylerden biri olmuştum.

“Şey, sende...” Hımmm. “Bant gibi bir şey var mı?” diye iyimser bir şekilde sordum.

“Ne?” dedi Jamie.

“Bant,” diye tekrar ettim. “Sende hiç bant var mı?”

“Bel, seni duyabiliyorum,” diye beni teyit etti. “Ve bu konuda fikrimi sormasan da belli ki yapmayı unuttuğun mancınık için herhangi miktarda bir bandın yeterli geleceğini sanmıyorum.”

“Senin iddiana göre,” diye onu düzelttim. “*Senin iddiana göre* unuttum ve bu, *hayır* mı demek?”

“Tabii ki *hayır* demek. Kim yanında bant taşır ki?”

“Bilmem, taşıyan birileri vardır herhalde,” dedim, az evvel daha kaygısız bir tavırla masanın altına attığım sırt çantamın sapını kavrayarak. “Peki, yanında mini bir zimba taşır mısın?”

“Evet, elbette ama ben bir postacı ya da anaokulu öğretmeni olmadığımı göre, bant işime yaramaz.”

“Gerçekten hiç yardımcı olmuyorsun,” dedim, imalı bir şekilde.

“Yardımcı olmaya da çalışmıyorum zaten,” dedi Jamie, insanı şaşırtan bir arsızlıkla. “Bu projenin, sömestir notunun *yarısı* olacağının farkındasın, değil mi? Sıfır alman beni hiç etkilemez.”

“Artık gerçekten hiç yardımcı olmuyorsun,” diye kendisine bilgi verdim. “Şu an bir krizin içinde olduğumu düşünürsek, bana biraz daha destek olabilirsin.”

“Haklısın, pardon... Sıfır alman beni hiç etkilemez!” dedi, şarkı söyler gibi.

Harika.

Ne olursa olsun, başlangıçta Jamie’nin bana olan ilgisinin, tüm ders dışı sorumluluklarını ciddiye almasından kaynaklandığını varsaydım. (Muhtemelen delilik derecesinde.) Birincilik için aktif olarak çalışan birinin, konu profesyonel nezaket meselesi olmadığı sürece, gününü planlayamayan biriyle takılmayı neden seçtiği, çok net değildi. Fakat Jamie’nin her gün hiç aksatmadan beni kontrol ettiğini görünce, birbirimizi Instagram’da takip etmek ve geçen hafta sonu onun büyükannesiyile kurabiye pişirmek gibi aktivitemiz esnasında sanırım aramızda samimi bir arkadaşlık oluşmuştu.

“Peki, tamam, teknik açıdan bir şey değiştireceğinden değil ama bil diye söylüyorum, bant istemiyorum. Konteyner istiyorum,” dedim, beynimden çıkarabildiğim tek seçeneği ifade ederek.

Jamie, bana boş gözlerle baktı.

“Bilirsin işte, bandın altındaki o plastik kap var ya?” dedim.

Jamie’de hiçbir tepki yoktu. Hayır.

“Tamam,” diye iç çektim. “Bunu halletmem için on beş dakikam ve sana açıklamak için sıfır vaktim var. Biraz yardımcı olabilir misin, lütfen?”

“Sanırım olamam,” dedi. “Ofisi mi denesen acaba?”

Ah ne güzel, harika, zaten ben de öğleden sonrama *Essex Sanat, Bilim ve Teknoloji Akademisinin* anlı şanlı yöneticilerinden birinden bant rica ederek başlamak istiyordum. Hele ki daha bu sabah, danışmanımla beraber bir kariyer görevine yazılıp yazılmadığımı sorguladıkları görüşmeden ucu ucuna sağ çıkmayı başarmışken. İçlerinde bana karşı gizli bir şüphe olduğunu hissetmiştim ve bence bu, hiç âdil değildi. Zira cevaplarımdan çok azı yalandı. Dolayısıyla, çok daha kötüsünü yapıyor olabilirdim.

Fakat bunun dışındaki diğer seçeneğimin annemden duyacağım dayanılmaz bir vaaz olduğunu düşününce...

“Öff,” diyerek, ofislerin olduğu yöne doğru döndüm.

“İyi şanslar!” diye bağırdı Jamie, arkamdan.

Tabii tabii... Çünkü bu denklemde eksik olan tek şey, sadece şanstı.

Kuşkusuz ki tam bir taklitçi olan eski okulumda, insanların SAT² sınavına girip girmedikleri ya da bir çalışma kursu seçip seçmedikleriyle ilgili tantana koparılmazdı. Üniversite başvurusu konusunu saymıyorum bile. Branford’da yaklaşık dört adet GY³ dersi bulunurdu. Ya bunları alacak kadar zeki olurdunuz (tıpkı ortanca ağabeyim Gabe gibi) ya da okulu takmayıp beyzbol

² Ing. SAT: Scholastic Aptitude Test (Eğitim Yetenek Testi), uluslararası geçerliliği olan bir üniversite giriş sınavı. (e.n.)

³ GY: Gelişmiş Yerleştirme. (Ing. AP: Advanced Placement.) Akademik olarak yeterli olan öğrencilerin lise eğitimleri sırasında, başlangıç seviyedeki üniversite derslerini alabilmelerini sağlayan bir program. (e.n.)

antrenmanına kadar tüm gün boş boş takılırdınız (en büyük ağabeyim Luke gibi).

Öte yandan *bu* okul, yeni başlayan CEO'lar için tuhaf bir laboratuvar gibiydi. Annemin ısrarları doğrultusunda; burası, özel bir okuldu ve eskiden tüm günümü geçirdiğim yere on altı kilometreden bile daha az uzakta olmasına rağmen Sherman Oaks, kesinlikle bir Van Nuys değildi. Vadi dediğimiz, Los Angeles'ın o sevimli koltukaltına gelince, siz daha 405'te otururken bile vergi diliminin değiştiğini hissedebilirdiniz.

O yüzden, evet, Essex Akademisinin ana gemi üssünü ziyaret etmek, beni pek heyecanlandırmıyordu. Neyse ki çok fazla uzaklaşmadan telefonum titreşti.

Jamie
Lora geldi.

Jamie
Kütüphaneyi denese ya, diyor?

Mevcut konumuma en yakın bina orası olduğu için, bu daha iyi bir fikirdi. Çok yaşa, Lora! Kaba dilime ve olası küfürlerime rağmen bana gülümseyen şans yıldızım sayesinde başımı içeriye uzattım. Kütüphaneci, şu anda birinin Dewey ondalık sisteminin ince ayrıntılarını öğrenmesine yardım ediyordu. Ben de tezgâhtaki bandı kaptım ve dikkatleri üzerime çekmemek için elimden geleni yaparak, suç mahallinden kaçıp dışarıya çıktım.

Avlunun ucuna gelince durdum ve tekrar hesap yaptım. Tamam, on dakika. Başka neyim vardı? Bir kalem. Harika. Bu, aslına bakarsanız, görüldüğünden çok daha mucizevi bir şeydi. Bir bant. Bir su şişesi.

Hımmm, aklıma bir şey gelmişti.

"Bununla işin bitti mi?" diye sordum, yanımdan geçen bir çocuğa. Başını kaldırıp dehşetle bana bakınca, birinci sınıf öğrencisi olduğunu tahmin ettim.

Az evvel bitirdiği Smart Water su şişesini kaldırıp, "Bununla mı?" diye sordu.

Daha üç haftadır bu okulda olabiliyordum ama ben, bir son sınıf öğrencisiydim. Bu yüzden, bilge bir kıdemli öğrenci gibi ona başımı salladım. "Tek kullanımlık plastikler, aşırı sorumsuzluktur," dedim. Çünkü buradakiler, böyle şeyler söylediğinizde kendilerini fena hâlde suçlu hissederdiler. "Ben sadece, bilirsin işte. Geri dönüşüm yapıyorum."

Eğer boş su şişesi biriktiren bir tip değilse, o şişeyi bana vermesi gerekirdi. Gözlerinden belli olan, onu ısırabileceğim düşüncesiyle şişeyi yavaşça bana uzattı.

"Sağ ol," dedim ve hemen yandaki geri dönüşüm kutusuna koştum. Kutunun içinden iki şişe daha aldığımı çocuğun görmemiş olmasını umdum (bunun çok iğrenç olduğunu biliyorum ama neyse ki annem, bir acil hemşiresi olduğu için, her yerimi el dezenfektanıyla doldururdu) ve şişelerin kapaklarını açtım. Elimde dört şişe kapağıyla geri çekilip uzaklaşırken, birine çarpıp döndüm.

"Dikkat et," dedi, çarpıştığım bedenden gelen ses.

Bu, maalesef okuldaki herkesin âşık olduğu, benimse hiç tanımamış olmayı dilediğim Teo Luna idi. Bu, Stanford'a başvurmak gibi bir aşkı çünkü o, aşırı derecede zengin bir teknoloji tanrısının oğluydu. Mutantlarla dolu bu okulda, belli ki Teo da ağabeyim Luke gibi çok fazla protein içeceği tüketen ve karın kaslarını tamamlayan bin megavatlık bir gülümsemeye sahip biriydi, normal bir balo kralı karakteri yoktu. Onların, akılları baştan alan karakter anlayışına göre, bir sürü GY dersi alan ve *çevre için* ya da başka bir sebeple, muhtemelen vegan olduğunu tahmin ettiğim biriydi.

Teo Luna, elbette tipik olarak bir şeyler kazanan sekiz yüz kadar bilimsel şeyin kaptanıydı ve kalıcı bronz teniyle uyumlu şu *internet erkek arkadaşı* tarzında kıvrıcık saçlara sahipti. O yüzden, sanırım yenilikçi bir tarzda çekiciydi. Fakat bana göre, kib-rini bir tık aşağı çekebilirdi.

Oliver Twist gibi konuşarak, doğrudan göğsüne çarptığım için, “Çok özür dilerim, efendim,” diye dalga geçtim. Kaşlarını çattı ve her zamanki düğmeli senatör giysisi yerine bu kez üzerinde bulunan Essex futbol takımı kıyafetini düzeltti. Karşılığında ben de ona reverans yaptım.

Gözlerini devirip, “Tamaaam,” dedi, yaptığım hareketi takmamış gibi.

İğrenç. Hoşça kal.

Yedi dakika. Doğru mu? Tamam, aslında beş. Bant, neredeyse bitmişti, ben de ne varsa çektim. İçimden, Essex Akademisi geri dönüşüm girişiminden özür dileyerek, boş makaraya doladığım bandım sabit durması için plastikten bir parça kırdım. Kalem kağıdı ve şişe kapaklarıyla biraz uğraştıktan sonra, ayakları üzerinde belli belirsiz duran ördek şeklinde bir şey elde ettim. Tabanı, onu dik tutacak ve bant, bir sapan gibi çalışacaktı. Minyatür bir mancınık sayılırdı ama boyut şartı yoktu. Çalışması yeterliydi.

Onu test edecek vaktim var mıydı?

Zil çaldığına göre cevap “hayır” olmalıydı. Bunu Meryem Ana’ya bırakacaktım artık. (Annem, iyi tarafından bakacak olursa, her türlü Meryem Ana vakasından çok hoşnut kalırdı.)

Jamie

Ne yaptın, iyice çuvalladın mı?

Henüz değil, mon ami. //

Henüz değil. //

TEO

Görünüşe bakılırsa bir mancınık günü daha gelmişti. Mancınığım, geçen yılki en sevdiğim fizik projem kadar iyi değildi ama başka bir ders için yapmak zorunda olduğum her şeyden çok daha iyi olduğu kesindi. Haftanın herhangi bir günü, yeniden

yapılandırılmış bir edebî analizden yola çıkarak sıfırdan bir şeyler inşa edebilirdim. Bu yüzden, son sınıfa başlarken kaydolduğum ilk ders GY fizik olmuştı.

Üstelik, mancınık için bize verilen iki haftalık sürenin tamamını kullanmama da *gerek yoktu* ama bu okulda benimle ilgili beklentiler çok yüksekti. Bana göre, her detay ölümcüldü. Ben de işte bu yüzden o A+ notun her puanını hak etmeye çalıştım. Bu yeni mancınıklar... Şey... Pislik yapmak istemem ama bunlar berbat görünüyordu. Sanırım az evvel, %80'i tuvalet kâğıdından yapılmış ve %20'si eksik olan bir mancınıkla yanımdan geçen birini görmüştüm.

Çok yazık. Eğer bu hafta illaki yeni bir takım üyesi alacaksam, ilginç tasarımlar yapmayı beceren birini almak isterdim. Gerçi, görünüşüne bakılacak olursa...

Cebimde titreşen telefonum, zihnimin dağılmasına neden oldu.

Dash

Bunu görüyor musun?

Her zaman olduğu gibi sadece dört sıra ötemde oturuyordu ama olur, haydi mesajlaşalım. Neden söz ettiğini görmek için etrafa baktım ama hiçbir fikrim yoktu.

Neyi görüyor muyum? //

GY fizik öğretmenimiz Mac, "Luna," deyince, içimden homurdandım. Bir müdür yardımcısı, herhangi bir nedenle bir bilim dörtlüsüne gitmeye karar verecek olsa, bu adam teknik olarak tam bir Bay *MacIntosh* sayılırdı ama ondan bir *Apple* bilgisayarı gibi bahsetmemizden sanırım çok hoşlanıyordu. Aslında bu, sandığı kadar eğlenceli bir şey değildi ama onunla beraber üç yıl boyunca robotik çalıştıktan sonra, Mac'in komik bulduğu her şeye karşı doğal bir bağışıklık geliştirmiştım. %87, kelime oyunlarına karşı.

“Telefonun yasak olduğunu sana hatırlatmam gerekir mi?” dedi, kaşlarını kaldırarak. “Kaldır şunu.”

Dönüp Dash’e dik dik baktım. O, sadece omuz silkti. Sesini çıkarmadan sadece ağzını oynatarak bana, *saygılı ol*, dedi.

Yemin ederim, bazen ondan nefret ediyordum.

Bugünün ısınma egzersizi olarak, iPad’ini tahtadaki ekrana yansıtan Mac, “Tamam. Bugün kinematik işleyeceğiz,” dedi. Mac, arkadaşlarına her türlü korkunç şeyi yapan -mesela binaların tepesinden kafalarına çekiç fırlatan- ve Chad adını verdiği bu çizgi film karakterini çizmeye bayılırdı. Oysaki sadece matematiği anlamamız gerekiyordu ama belli ki Chad’in çözülmemiş bazı sorunları vardı. Muhtemelen çocukluğundan kalan sorunları.

Bugün Chad, birine bir top fırlatıyordu: Hız, mesafe, ivme, zaman. Bunun ısınma egzersizi olmasının bir sebebi vardı. Bağcıklarımı bağlarken ayakkabılarıma verdiğim dikkat kadar bir dikkatle kalemi aldım ve denklemleri yazdım.

Kafama kâğıttan bir top fırlatan Dash, “Teo,” diye tısladı. “Hey, Teo.”

Onu duymazdan geldim. Dash’in gerçek adı, “Dariush” idi. Ama bu isim çok uzun olduğu için birinci sınıftayken hiçbiriminin onu bu isimle çağırarak sabrı yoktu. Ona *henüz bitmemiş bir şey* gibi seslenmek, daha çok hoşuma gidiyordu: *Dash*.⁴ Mesela yemekhane sırasına hızla dalarsınız ya da bazı kelimelerin arasına kısa çizgi koyarsınız. İşte Dash de onun gibi yer kaplar, derste sinirinizi bozar ve yaşam arzunuzu emerdi.

Ellerini ağzına götürüp, “Ma-te-o,” dedi. “Teo, hey.”

“Dash, Tanrı aşkına, *kes!*”

“Bitti mi, Luna?” diye seslendi Mac. Başımı kaldırıp baktım. Omzunun üzerinden, “Harika! Şimdi onu tahtaya çiz bakalım,” dedi, bana çenesiyle işaret ederek. Sanki ikimiz de cezalandırılmışız gibi, bana şüpheyle baktı. Keşke Dash ile en yakın dost olmanın zaten yeterince büyük bir ceza olduğunu ona söyleyebilseydim.

⁴ *Ing.* Dash: Kısa çizgi, hızlı koşmak, atılganlık.

Ayağa kalktığıım esnada, Dash bana birini işaret etti. Jamie Howard? Kaşlarını çatarak sayfasına bakıyor, kaybolmuş gibi görünüyordu. O, şey... O, çok zeki biriydi, hakkını vermeliydim ama daha ziyade, bir makale yarışmasının galibi veya Shakespeare hakkında konuşma yapabilecek tipte biriydi. Matematik ya da fenden hiç hoşlanmaz, bu dersler için “banal” derdi. Sanırım buraya sırf Stanford’a girmeyi kolaylaştırmak için notlarını şişirmeye gelmişti. Onun yanında oturan Lora Murphy isimli kız, Dash ve benimle birlikte robotikteydi -aslında sınıfın çoğu, bu dersi alırdı; *sahte duruşma* ya da *BM Modeli* tarzı derslerle fazla meşgul olan Jamie hariç- ve Lora’nın önünde de...

Ah. Dash, Neelam’ı işaret ediyordu.

Tamam, bilin diye söylüyorum; benim Neelam Dasari ile hiçbir sorunum yoktu. Devre sistemi konusunda ondan daha iyi miydim? Evet. Bunun Mac ile aramızdaki sinsi koalisyonla bir alakası var mıydı? Hayır. Ama bunların hiçbirisi, Mac ile hafta sonu oynadığımız video oyunları hakkında konuştuğumuz sırada Neelam’ın bana pis pis bakmasına engel olmuyordu; sanki ekibin beni bu yılın botları için sürücü yapma kararını Mac’in desteklemesi için komplo kuruyormuşuz gibi. Aslında bunun bir profesyonel uzmanlık meselesi olmasına rağmen, Neelam beni bir tür kayırılmış programcı gibi görüyordu.

Her neyse. Asıl konu, yazın tasarladığım yeni on beş poundluk botun çizimini Neelam’ın bir şekilde bulmuş olması ve herkesin gözü önünde onu tamamen sökmesiydi. Bu da ısınma egzersizimiz için gönülsüz olan tek kişinin ben olmadığımı kanıtlardı ki Mac’in henüz bunu fark etmemiş olduğu belliydi. Şimdi, kim kayırmacılıktan besleniyormuş bakalım, ha Neelam? Çizim, tasarımın son hâli falan değildi ama Neelam’ın bu konuda pislik yapmamış olmasını takdir ettim. Böyle küçük şeyler, benim için önemliydi.

Denklemimi tahtaya yazdığım sırada, sınıf penceremizin dışındaki avluya birinin girdiğini gördüm. Bu, biyoloji öğretmeni Bayan Voss’du. (Bu yıl ek olarak fizik dersi falan da verecekti sa-

nırım.) Az evvel geri dönüşüm kutularının orada rastladığım yeni gelen kızla konuşuyordu. Yeni kızın ismini henüz öğrenememiştim -ortak aldığımız ders yoktu- ama o, şimdiye dek gördüğüm en tuhaf insandı. Hatta bunu bilerek yaptığını bile sanmıyordum, cidden onun böyle *biri* olduğunu düşünüyordum. Bugün, süper uzun bir hippie eteği giymişti ve küçük kaşıklardan yapılmış bir kolye takmıştı.

“Tamam,” dedim, tahtadan bir adım uzaklaşarak. “Bitti.”

“Aferin, Luna,” dedi Mac. “İyi görünüyor.”

Elbette öyleydi. “Teşekkürler.”

Yanımdan geçtiğim Neelam, bana yine pis pis baktı. Bu defa, sanki ben ne yaptığını bilmiyormuşum gibi, sayfanın üzerini koluyla kapattı. Bana kalırsa, istediği bütün kasti değişiklikleri yapabilirdi. Dash benim tarafımda olacaktı zaten, Emmett ve Kai de öyle. Ravi, biz ona ne söylesek yapardı. Justin, zaten işe yaramazdı. Bu yüzden, Neelam’ın ne düşündüğü hakkında endişelenmeme gerçekten gerek yoktu. Zaten benden nefret ettiğini saklamıyordu, ben de ona iyi davranmaktan vazgeçmiştim. Aslında dışlanmış biri falan değildi, trajik bir durumu yoktu. Bir sürü arkadaşı vardı... Ama ben onlardan biri değildim.

Mac, yaptığım işin en iyi noktalarını açıklarken, ben de oturup pencereden dışarıya baktım. Henüz okulun üçüncü haftasıydı. Yani en az bir ay daha ilginç bir şey olmazdı. Aslında benim aklım, cuma günü yapılacak olan robotik deneme kulübündeydi. Şahsen, yeni birine ihtiyacımız olduğunu düşünmüyordum ama Mac, yenileri denemeden bizi laboratuvara sokmayacaktı. (Âdil olmaktan, fırsat vermekten falan söz etmişti.)

Bir birinci sınıf öğrencisi, bir petrol platformu ya da bir donanma gemisinde büyümediyse, ekibe yeni birini eklemek, Kaynak 101 üzerine bir kurs daha vereceğim anlamına geliyordu ve bunu düşünmek bile başımı ağrıtıyordu. Hem robotik kulübünün hem futbol takımının kaptanı olmak, altı GY dersi ile birlikte

zaten benim için yeterince zordu *ve* MIT⁵'ye⁵ erken başvuru yapmaya da çalışıyordum. Artı, insanlar benden sosyal olmamı bekliyordu. Ekibe yeni birini eklemenin stresiyle baş etmek, benim elimdeydi ve bunu biliyordum ama okul başladığından beri bundan korkuyor olduğumu söylememe gerek bile yok sanırım.

Bayan Voss, yeni kızı dışarıda bir göreve götürüyor gibiydi. Bir an için dikkatim dağıldı. Önemseydiğimden değil ama birinci sınıftaki biyoloji derslerinden hatırladığım kadarıyla, Bayan Voss çok ciddi bir öğretmendi. Jamie Howard'ın da dışarıya baktığını fark ettim. Birkaç saniye sonra telefonunu telaşla cebinden çıkardı. Galiba bu yeni kızla arkadaştı, kızın Transfer Kankası'ydı sanırım. Ya da her nasıl diyorlarsa... Jamie'nin zaten bir sürü olan ders dışı faaliyetlerini takip etmiyordum. Belki de neler olduğunu sormak için mesaj atıyordu.

Yine dolanmaya başlayan zihnim, bu kez yeni kıza takıldı. Kim, son senesinde yeni bir okula başlardı ki? Bu, berbat bir şeydi. Çok şükür ki ben, bu okuldaki herkesi altıma bez bağlanan günlerden beri tanıyordum ve *onlar da* beni tanıyordu. Doğal olarak, biraz değişiklik adına, ülkenin diğer ucundaki yeni bir okula gidip yeni birileriyle tanışmak için can atıyordum. Fakat bu kızın hiç arkadaşı yok muydu? Bir hayatı? Birlikte olduğumuz sürenin en az %53'ünde, Dash'ten nefret ettiğime dair şakalar yapardım ama yine de o, benim dostumdu. Yeni bir Dash bulmaya çalışmaktan çok daha iyidir.

"...pun sürati nedir, Luna?"

Mac'in bir şeyler söylemem için beklediğini fark ettim.

"Hı?" dedim, dikkatim dağılmış bir şekilde.

"Topun süratini hesaplarken hangi faktörleri kullandın?" diye tekrar etti Mac.

Ah. "Hız, mesafe, zaman." Bebek işi.

"Keskin zekânla bizleri onurlandırdığın için teşekkür ederiz," dedi Mac, kuru bir sesle. "Chad'le yarışmak isteyen var mı?"

⁵ MIT (Massachusetts Institute of Technology), Massachusetts Teknoloji Enstitüsü; Cambridge, ABD'de bulunan özel bir araştırma üniversitesi. (e.n.)

Bence o, hiç de güzel *değildi*.

(Yeni kızdan bahsediyordum tabii ki, Bayan Voss'dan bahsedecek hâlîm yoktu. Kadın, ne de olsa kırk yaşında falandı. Yani kesinlikle ondan söz etmiyordum.)

"Tamam, o zaman dörtlü gruplara ayrılalım," dedi Mac, ellerini çırparak. "Haydi bakalım."

Çok kolay. Dash, Emmett, Kai ve ben olacaktık. Sınıfın diğer tarafındaki Jamie'nin ise grubuna Justin, Lora ve Neelam'ı almaktan başka çaresi kalmayacaktı. Iyyk... Bahse girerim şu an hepsi, sınıfta bir kız daha olmasını isterdi.

Masanın altındaki taburelerden birini çektiğim esnada, Dash beni dirseğiyle dürtüp, "Gördün mü?" diye sordu.

"Aghh... *Evet, Dariush...*"

"Bunlar, mantıklı fikirler değil," dedi Emmett. Annesi, onun tatlı bir Çinli kızla ya da Neelam ile çıkmasını istiyordu. Annesine göre bu, önce hangisinin doktor olacağına bağlıydı çünkü hiçbirimiz, yaptığımız hiçbir şeyin tıpla alakası olmadığını anlatamıyorduk.

Kai, Emmett'e, "Şu, sözde 'mantıklı' fikirleri gerçekten duydun mu ki?" dedi, kitaplarını masaya bırakırken. Hem onun hem de Emmett'in ailesi, çocuklarının notlarına ve kiminle evleneceklerine fena hâlde takıntılıydı.

"Hayır," diye savunmaya geçti Emmett. "Ama ben, sadece öyle *olabileceklerini* söylüyorum..."

"Tamam, harika ama bu, fikir meselesi değil. Teo ile ben, onu *bilerek* o şekilde tasarladık..."

Mac, bizi susturmak için, "İşe koyulun, çocuklar," dedi. "Odaklanın. Anlaşıldı mı?"

"Evet," dedim.

Merakla dışarıya baktığım esnada, Bayan Voss ile yeni kız tam vaktinde gözden kayboldular. Çünkü Mac, pat diye önüme dikildi.

Daha fazla sürat! Aman ne eğlenceli...

Her zamanki gibi, okulda yine sıradan bir gündü.

BEL

"Evet," dedi Bayan Voss. "Mancınığın."

"Şeyyy... Evet?" dedim, masum rolü yapmaya karar vererek. Bunu denememenin ve neyin yanlış gideceğini tahmin etmenin, her zaman en iyisi olduğunu öğrenmiştim. Bu, tıpkı polis sizi kenara çektiğinde, ona aslında çok hızlı gitmediğinizi söylemeniz gibi bir şeydi. Ya da onun gibi bir şey. (Bilmiyorum, bunu Jamie söyledi bana.)

"Tamam, Isabel, dinle," diye iç çekti Bayan Voss. Bu, hiç de iyiye işaret değildi. İnsana kendisini berbat hissettirmek için biraz yakınlık kurmak gibisi yoktu. (*Dinle, burada hepimiz dostuz!*) Ve bana tam adımla sadece annem hitap ederdi. "Sanırım ikimiz de bu projeye gerektiği kadar emek verilmemiş olduğunu biliyoruz."

"Ah, hımmm. Şey..."

Kekeledim ve cümlemi bitirmeye çalışmak yerine, durdum. Zira bu, yapılacak en mantıklı şey gibi geldi bana, gerçekten.

Bayan Voss, her nedense, bana tuhaf bir şekilde yan yan güldü.

"Eski okulunda hangi fen derslerini aldın?" diye sordu.

Tuhaf bir soruydu ama sorun yoktu. "Biyoloji ve kimya?"

"Soruyor musun, söylüyor musun?"

Agh. "Pardon, söylüyorum. Biyoloji ve kimya."

"Peki, o derslerde nasıldın?"

"Ah, şey. İkisinden de A alırdım."

"Ama hiç GY fen dersi almadın?"

“Ben... Şey, ben, fen bilimlerine çok düşkün sayılmam.”

“Ya matematik?”

Kaşlarımı çattım. “Matematik dersi alıp almadığımı mı sormak istediniz?”

Kadın, bana bir kez daha yan yan güldü. “Evet. Hangi matematik derslerini aldın?”

“Şey... Cebir, ön hesaplama. Şu anda da hesaplamadayım.”

“O derslerde nasıldın?”

“Cebirden, A almıştım. Sanırım.” İkinci sınıf, çok garipti. İğrenç bir erkek arkadaşım vardı ve onunla ipleri koparmadan önce tam dört kez ceza almıştım. “Ama ön hesaplama, A almıştım.”

“Şu an GY hesaplama sınıfında mısın?”

“Şey... Yo, normal sınıftayım.” (Bu, çok tuhaftı, öyle değil mi?)

“O hâlde, matematiğe de düşkün değilsin?” diye sorunca, şaka yaptığını sandım.

“Değilim galiba,” dedim, aşırı derecede özgüvensiz bir şekilde.

“Ya,” dedi kadın. Çok şükür, nihayet devam etti: “Peki, söyle bakalım, Isabel, hangi konuda uzmanlaşmak istediğini hiç düşündün mü?”

Ah, Tanrım, bu soru olmamalıydı. Notlarımdan tekrar bahsetsek olmaz mıydı? Eski okulumda iyi öğrencilerden biri olarak görülüyordum -ya da bir diğer tabirle, ailesi sık sık okula çağrılmayanlardan biri- ve bu sayede, yaptıklarımın görmezden gelinmesi gibi bir ayrıcalığım vardı.

“Şey, ben...” Ne söylersem beni rahat bırakırdı? “Mimarlık okumayı düşünüyorum? Evet, mimarlık. Bilirsiniz işte. Sanat falan gibi şeyler.”

“Sanat falan mı?”

“Şey, ummm...” Bu anı kâbuslar dosyama eklemem gerektiğini bana mutlaka hatırlatın. Yani, ne demem gerekiyordu? Tanıdığım hiç kimsenin *hobileri* ya da *ilgi alanları* yoktu veya *dışarıda takılmanın* ötesinde bir şey yapan birini tanımıyordum; bu da genelde lokantalarda bedava cips yemenin ya da bir otoparkta oturup

bir şeyler yapmanın neden ahmaklık olduğu hakkında konuşmak demekti. Jamie'nin, neden hukuk okumak istediği ile ilgili tüm hayırsever sebeplerini sıraladığı ve defalarca kez prova edilmiş bir konuşması olduğundan emindim ama ben, büyüklerle iletişim kurmayı *seveeeeeeen* biri değildim ya da boş vakitlerimizde bizden yapmamızı bekledikleri herhangi bir iletişim hizmetine katılmayı..

Kalemlerimi bırakırken sağı solu mürekkep lekesi yaptım diye genelde bana bağırlırdı ya da ağabeyimin araç gereçlerini ödünç almaya çalıştığımda, defolup gitmem söylenirdi. (Annem, benim *kıpır kıpır olmak* gibi bir sorunum olduğunu düşünürdü ama gerçekte, onların önünden çekilmek için ne gerekiyorsa yapardım.)

Bayan Voss, benden bir cevap bekliyordu. Bu yüzden, bir anda, "Bir şeyleri inşa etmeyi seviyorum," demeyi başardım. "Eğlencesine. Mesela, çalışma masamı eski bir antika dükkânında bulduğum bir dikiş makinesinden yaptım," dedim ve çok şükür ki özgüvenim biraz arttı. "Montaj konusunda şahane sayılmam ama çalışma masası; bir kutu ya da o tarz bir şey yapmak dışında, benim ilk projemdi. Ha, bir de ara sıra, arabasını tamir eden ağabeyime yardımcı olurum. Aslında arabalara düşkünlüğüm yoktur ama bana ilginç gelirler."

Durdum ama Bayan Voss, büyük bir sonuca ulaşmamı bekliyor gibiydi. Bu yüzden, devam ettim: "Ayrıca bir süredir, bıçak tutkum da var," dedim ve daha bunu söyler söylemez, eğer durursam kadının beni okul psikoloğuna falan göndermek isteyeceğini düşündüm. "Yani, bıçaklara *düşkün* olduğumdan değil," diye telaşla açıklamaya başladım. "Sadece onları *yapmayı* seviyorum. Babamın bir ahşap atölyesi ve demir dövme aleti var. O bir müteahhit. (Kendisine 'hobici' der.) Bu yüzden, ben de onun aletlerini kullanıyorum. Ya da kullanırdım, yani babamla..."

Durdum. Nasıl ki geleceğim hakkında konuşmak istemiyorsam, annemle babamın boşanması hakkında konuşmayı da *kesinlikle* istemiyordum.

"Pardon," dedim, gözlerimi kırpıştırarak. "Soru neydi?"

Hiç tahmin edemediğim bir nedenle, Bayan Voss bana gülümsemi.

“Mancınığın,” dedi. “Şahane.”

Hımmm, ne?

“Ah, şey... Ben, bunu beklemiyordum.”

“Karalanmış bir diyagram yerine, projende tutarlı bir raporun da olması gerektiğini göz önüne alarak sana, A veremem,” dedi, yemin ederim ki yine gülümseyerek. “Ama mancınığın, en iyi güç-ağırlık oranına sahip olduğu için sana bir...”

Kendi kendine mırıldanarak bir değerlendirme yaptı. “C, verebilirim.”

“Ne?”

Söz, istemediğim kadar panik hâlinde çıkmıştı ağzımdan.

“Özür dilerim,” dedim çabucak. “Ben, öyle demek istemedim... Sadece...”

Kollarını göğsünde birleştirip bekledi.

“Kaba olmak istemedim,” dedim, annemin ses tonumu kesinlikle kaba bulacağı bir şekilde. “Ben, ‘madem mancınığım diğerlerinkinden daha iyi, o zaman biraz daha yüksek bir not almalıyım,’ diyecektim sadece...” Tanrım, bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. “Yani, C’den daha yüksek bir not.”

“Başka bir seçenek yok,” dedi Bayan Voss. Ödevimden C aldığımı anneme söyleyeceğimi düşündükçe nabzım hızlanmaya başladı. Bu, içimi hiç de rahatlatmamıştı. Başka bir proje yapacak vaktim de yoktu ve eğer bir kâğıda bir şeyler yazmam gerekiyorsa...

Bayan Voss, “Seni diğer Fizik sınıflarından birine geçirmek istiyorum,” diyerek, beni çılgın kısır döngümden çıkardı. “Özellikle de GY fizik sınıfına.”

Donup kaldım. “Ne?”

“Bu konuyu, Bay MacIntosh’a açmam gerekecek,” diye ekledi. “Ama robotik takımını da denemeni istiyorum.”

“Şaka yapıyorsunuz.” İçimden bir ses, ona ağzım bir karış açık vaziyette baktığımı söylüyordu. “Robotik mi? Bu, bir tür ceza mı?”

“Kesinlikle hayır.” dedi, bantlı projemi havaya kaldırarak. “Bu, dâhice. O kadar zekice bir proje ki, eğer bunu bu sabah yaptığını bizzat bilmiyor olsam kesinlikle kopya çektiğini düşünürdüm.”

Sabah değil, öğleden sonra ama bunun şu an konumuzla alakası yoktu. “Bayan Voss,” diye yalvardım, “ödevi unuttuğum için gerçekten çok üzgünüm fakat...”

“Bak.” Kadın, bir an için taş kesildi. Onun sert biri olduğunu duymuş ama şu ana kadar bunu bizzat görmemiştim. Bu dönüşümünü görünce, neredeyse dilimi yutacaktım.

“Isabel, sen zekisin,” diyerek, beni dumura uğrattı. “Çok zekisin. Başka bir yerde gerçekten parlayacağını bilerek, seni kendi dersimde harcamak istemiyorum. Makine mühendisliği programlarına başvurmayı hiç düşündün mü?”

Endüstriyel ışıklar ve parlak laboratuvar önlükleri, zihnimi parlattı. “Mühendislik mi?”

“Bir şeyler inşa edersin,” dedi. “Canın ne isterse onu inşa edebilirsin.”

Gözlerimin önünde, saçma sapan matematik formülleri yanıp sönmeye başladı. Bunu düşünmek bile kurdeşen dökmeme yetmişti.

“Ben, sadece... Ben, fen ve matematik düşkünü bir kız değilim, bilirsiniz?”

“Bunun hiçbir önemi yok,” dedi. Hiç kimse -*hiç kimse*, hele de bir öğretmen- daha önce beni hiç bu kadar küçümsememişti. “Senin bir şeyler yaratma yeteneğin olduğu çok açık, Isabel. Bir konuya ya da başka bir konuya düşkün zihin diye bir şey yoktur. Sen, çalışan hatta çok iyi çalışan bir zihne sahipsin. Bu yüzden, onu kullan.”

“Ama...”

“Seni derhâl, Bay MacIntosh’un GY fizik sınıfına önereceğim,” dedi. “Onun sınıf sayısını az tutmayı sevdiğini biliyorum. Bu yüzden, sana da mutlaka bir yer vardır.”

Bunun olduğuna inanamıyordum. Ben, ağabeyim Gabe değildim. Tamam, iyi notlar alırdım çünkü almazsam annem beni öldürürdü ama ben, iyi not peşinde koşmaz, onları kovalamazdım.

“Ama, Bayan Voss...”

“Akıllı bir kız için dünya o kadar da kolay bir yer değildir,” dedi Bayan Voss. “Dünya, seni genel olarak bir kutunun içine girmeye zorlayacaktır. Ama sen sakın onu dinleme.” Yaptığım mancinığa baktı çünkü benim dilim tutulmuştu ve neye odaklanacağımı şaşırmıştım. “Eğer seni istemediğin bir şeye zorluyorsam söyle lütfen, Isabel. Ama sen, yeteneklerinle ilgili şüphelerin olduğu için tereddüt ediyorsun sadece. O zaman, ben de tüm kalbimle senden risk almanı istiyorum.”

Başını kaldırıp bana baktı. Bense hâlâ çalıntı banda bakıyor ve kendimi garip bir şekilde sarsılmış hissediyordum.

“Bunu yapabilir misin?” diye sordu.

“Ben,” diye söze girdim ama sonra kekelemeye başladım. “Şey, ben... bu...”

“Bunu yapabilir misin?” diye tekrarladı. “*Yapacak mısın demiyorum, yapabilir misin diyorum.*”

Ah, Tanrım, hayır. Yo, hayır...

“Evet,” dedim, bir aptal gibi. “Evet, yapabilirim.”

“Harika.” Yüzünde sıcak ve tatmin olmuş bir gülümseme belirdi. Boğazını temizleyip son derece memnun bir şekilde, “Aslında, sana C vermek zorunda kalmak hiç hoşuma gitmiyor,” dedi.

“Ya,” dedim, kaşlarımı çatarak. “Gerçekti yani?”

Kadın, bana annemi hatırlatan bir bakış attı. “Evet, Isabel. Bu ödevi tam olarak *yapmalıydın* ki teknik açıdan sen bunu yapmadın.”

“Doğru,” dedim irkilerek. “Ve şey... *Robotik* konusuna gelince...”

“Evet, bu hafta bir ara hazırlanmak isteyebilirsin.” Ah, harika! Tam da bunu istiyordum, daha çok çalışmak. Zaten dün gecemi, arkadaşlarımla beni dâhil etmeyi *unuttukları* makyaj fırçası yarışını görmezden gelmeye çalışarak geçirmiştim. (“Meşgul olacağını düşündük ama perşembe günü mutlaka görüşelim!” dediler, sanki okul varken dışarıya çıkıp Van Nuys’a gidebilecekmişim gibi.)

“Ekip, bir çeşit şema görmek isteyecektir,” diye devam etti Bayan Voss. “Umarım buna mancinik projenden daha fazla vakit ayırırsın. Denemeler, cuma günü öğleden sonra.”

“Güzel,” dedim, surat asarak.

Bayan Voss, elini şefkatle omzuma koydu ama bu, bana çok ironik geldi. “İhtiyacın olan her konuda sana yardım edeceğim,” dedi. “Eğer hoşuna gitmezse, hiç sorun değil. En azından denemiş olursun. Ama eğer hoşuna *giderse...*”

Durdu ve omuz silkip beni sınıfa yönlendirdi.

“Eğer hoşuna giderse, o zaman ikimiz de haklı olduğumu görmüş oluruz,” dedi. Gözlerimi devirdim. İçeriye girerken, asi ergen nabzım gürültüyle atıyordu.

TEO

Dash

Sadece bana mı öyle geliyor yoksa bu gerçekten çok mu kolay

Çok kolay ✓✓

Dash

Ama Mac gibi

Dash

Yoksa bizi sınıyor mu?

Dash

Ya da

Dash

Ne yapıyor

Mac bizi nasıl sınıyor olabilir ✓✓

Dash

Bilmem. Sadece sordum

Dash

Boş ver

Hayır, ben ciddiym

Cevabını gerçekten duymak isterim

Hatta duymak için sabırsızlanıyorum

Dash

Tamam, ben şöyle düşünüyorum

Harika, işte başlıyoruz

Dash

Diyelim ki Mac... gizli bir topluluk için eleman alıyor

Şu ana kadar gayet iyi

Dash

Bu da bir şeyler döndüğünü bilmemiz gereken o durumlardan biri

Dash

Yani aradığımız insan robotlar bunlar değilmiş gibi

Dash

Onun gibi bir şey işte

Aynen

Dash

Bir de gizli bir kod var?

Dash

Buralarda bir yerlerde

Ödevin içinde mi? ✓✓

Dash

Evet

Güzel, güzel. Peki, kod ne? ✓✓

Dash

Bilmem

Dash

Anca buraya kadar gelebildim

Konuyu tam oturtamamışsın
ama çok yaklaştımsın ✓✓

“Teo!”

Annem, evin bir yerinden bana seslendi. Başımı kaldırdım. Muhtemelen alt kattaki spor salonundan sesleniyordu. Vücudu onun için çok önemliydi. Bundan çok sık söz etmeye başlamıştı bana. Ve bu, hiç hoşuma gitmiyordu. Söylememe gerek yok ama sürekli, “Görünüşüm, benim işim,” derdi. O yüzden titiz antrenmanlara ve Self dergisinin *seksi* ve *özel* diye nitelendireceği on adımlık cilt bakımlarına çok aşinaydım. İtiraf etmem gerekirse insanın aklını karıştırıyordu.

Dash

Tamam ama bence bir şey yakaladım

Üzerinde çalışmaya devam et //

Birazdan dönerim //

Aşağıya koştum ve annemi, özel antrenörüyle çalışırken kullandığı o tuhaf aynalardan birinin önünde buldum. Gerçek zamanlı ölçümleme, sınıflandırma, egzersizler. Artırılmış gerçeklik, hakikaten başka bir kafa dostum. Peloton bisikleti de buralarda bir yerlerde, muhtemelen pilates reformer aletinin arkasındaydı.

“Teo,” dedi annem, soluk soluğa. “Yarın için toplandın mı?”

“Anne, sana yarın gidemeyeceğimi söyledim.”

“Ne? Ama sen, Vail’i seversin.”

“Vail değil, Denver ve babamın kongrelerinden biri sadece.” Babam Mateo Luna, yakın tarihteki en başarılı yazılım firmalarından birini kurmuştu, o yüzden pek çok kongrede konuşma yapardı. Tüm gün boyunca babama uygulamalarını tanıtmaya çalışan yazılımcılar, kahve molalarının bile yüksek riskli *Köpek-balığı Akvaryumu* gibi olmasına sebep olurdu.

“Cuma günü bir şeyim var ve onu kaçıramam,” dedim anneme.

“Neyin var? Oyun mu? Daha şimdiden mi?”

“O, haftaya. Bu cuma robotik kulübü denemeleri var.”

“Şu inek şeyi mi? Hâlâ onu yapıyor musun?”

“Anne.” Şaka yapıyordu ama nedense babamın yaptığı işin de inek şeyi olduğunu düşünmezdi ki bence bu çok komikti. Tamam, babamın yaptığı uygulamalar şu an influencer ve ünlüler arasında çok popülerdi ama o da tıpkı benim gibi kod yazarak işe başlamıştı.

“Ne var?” dedi annem, ııslak olmuş atkuyruğunu savurarak. “Günümüzde inekler çok cazipler, tatlım...”

“Anne, şu an gerçekten aynı şeyleri konuşamam,” diye homurdandım. Bana takılma fırsatını yakaladığı için çok mutlu olan annem, göz kırptı.

Havluyla boynunu kurularken, “Hafta sonu boş kalamaz mısın?” diye sordu.

“Hafta sonu olur ama cuma olmaz.” O gün, *deneme* günüydü. Annemin çaba gösterdiğini biliyordum ama benim “robotik takımının *bizzat* kendisi” olduğumu bir türlü anlayamıyordu. Birinci sınıftan beri o kulüpte idim ve bu konuda hava atmak istemem ama kulüpteki herkes, sırf onları ben aldığım için oradaydı. Diğerleri -Kai, Emmett, Dash ve montaj konusunda, karakterindeki bozuklukları telafi edecek kadar iyi olan Justin- ise her yıl dâhil olduğum ve herkesin yenmek için uğraştığı Essex Akademi Robotik ekibi olduğumuz için buradaydı. Geçen yıl, ulusal yarışları bile kazanmıştık. O yüzden bu, bizim okul dışındaki başka okullarda da “havalı” diye nitelendirilen bir şeydi.

“Seni burada yalnız bırakmak istemiyorum, tatlım. Sanırım rehberlik kitabı da bunun gibi bir şey söylüyor.” Annem, aslında var olmayan ebeveynlik rehber kitabı hakkında şakalar yapmaya bayılırdı ki aslında bununla geleneksel ebeveynliği kastediyordu. (Annemi severdim ama anneliğinin detayları, ondan kaçmamı gerektiriyordu.)

“Bana bir şey olmaz,” dedim. “Robotik denemeleri için burada kalacağım. Gerçekten parti falan vereceğimi mi sanıyorsun yoksa?”

“Çocuklar hâlâ parti veriyor mu?” dedi annem, düşünceli bir şekilde. “Oysaki şimdiye kadar çoktan daha ilginç bir şeye geçmiş olmaları gerekirdi.”

“Hiç kimse parti vermiyor,” dedim. “Ben de onu söylüyorum işte. Parti falan yok.”

“Teo.” Parmak salladı. “Sen, bana zekilik mi taslıyorsun?”

“Sana mı, anne? Asla.”

İç çekti ve kaşındaki teri sildi.

“Sana hayranım, biliyorsun,” dedi.

“Evet, biliyorum.”

“Belki de biraz fazla.”

“Evet.”

“Ve ikimiz de yalan söylediğini biliyoruz.” Annem, dikkati kolay dağılan biri olabilirdi ama kesinlikle ilgisiz biri değildi. Verimlilik amacıyla, maskaralıklara karşı çıkacaksam, onun ön şartlarını yerine getirdiğim bir sistem geliştirmiştik: Bir, onu sıkı güvenliğin olduğu ve uzuv kaybı olasılığının en aza indirildiği evde tut ve iki, hiçbir gösterisini onsuz izleme. Bu, aslında alakasız bir kuraldı ama yine de zihnimde kök salmış durumdaydı.

“Sana makul bir ‘hayır’ diyorum,” diye hatırlattım. “Benim dediğim gibi oynasak daha iyi olmaz mı?”

Bana şefkatli bir uyarı bakışı attı.

“Hem babam, cumartesi gitmemin sorun olmayacağını söyledi,” diye ekledim ki bu doğrudu. Babamla olan ilişkim çok ilerlemese de bence o, robotik denemelerinin önemini annemden daha iyi anlardı. Şu anki başarı seviyesinde bile -babam gibi pek çok CEO’nun özel adalarına uçtuğu ya da kaçınılmaz golf bağımlılıklarını tatmin etmeye gittikleri noktada- Mateo Luna, hâlâ kendi teknik ekibini elleriyle seçiyordu, hatta taşeronlarını ve kısa dönemli danışmanlarını bile. Kısaca ifade etmek gerekirse, bu heves benim kanımda vardı. (Babamın kurumsal lisanına göre söyleyecek olursam, önceki tartışmalarımızda benden sık sık “daire çizerek dönmemi” isterdi ve beni asla aramazdı, mesaj da atmazdı, onun yerine beni pinglerdi.⁶ Ne sinerji ama!) “Tamam, o zaman,” dedi annem. Bu, tahmin ettiğim gibi, onu ikna etmeye yetmişti. Ne de olsa evin reisi babamdı. “Ama büyükannen arada gelip seni kontrol edecek, tamam mı?”

“Tamam.” Bu, benim için hiç sorun değildi. Annemin annesi Beverley Hills’te yaşayan ve genelde hayattaki şu üç şeyden zevk alan biriydi: Şık bir yemek, fikrini paylaşmak ve Lagerfeld’den⁷ sonra

⁶ Pinglemek (ping atmak): Bilgisayar terimi. Kişisel bilgisayarların, iş bilgisayarlarının, bir sunucunun veya bir web sitesinin aktif durumda olup olmadığını kontrol etmenin bir yolu.

⁷ Lagerfeld, tasarımcısı Karl Lagerfeld olan giyim ve parfüm markası. (e.n.)

Chanel markası. O da annem gibi Yahudi'ydi ama daha kültürlü bir Yahudi'ydi. Tevrat'a sıkı sıkıya bağlı bir kadındı. Abuelam,⁸ bir sosyal zorunluluk olarak gördüğü statümü eğer yaşıtılarım arasında belli etmezsem, kendisini aşağılanmış hissedirdi. Öte yandan da Miami'de yaşayan, ev yemeklerini ve kendi fikrini paylaşmayı seven ve sağlıklı dozda Katolik suçluluğu hisseden bir kadındı. Potansiyel olarak bu durum, annemle benim bir konu etrafında sürekli dans etmemizin ve babamı devreye sokmayı denesem bile bir türlü paçayı sıyıramayışımın nedenini açıklıyordu.

"Tamam, o zaman," dedi annem, yanağımı okşayarak. "Sen, o küçük, inek toplantına koş. Sonra seninle Vail Havaalanı'nda buluşuruz."

"Denver."

"Hı?"

"Denver, anne. Vail değil."

"Evet, evet." Bir an dikkati dağıldı ama sonra ani bir ışık patlaması gibi beklenmedik bir şekilde gülümsedi bana. "Ben nasıl böyle zeki bir çocuk doğurdum, ha?" diye kıkırdayarak saçımı okşadı. "Hem de yakışıklı."

"İğrenç," diye homurdandım. Beni dürttü.

"Ödevini yap," diye seslendi arkamdan. "Rehber kitapta bu da var."

"Evet, tamam," dedim ve yanağımdan öpmesine izin verdim. Daha sonra ise egzersize devam etmek için, Siri'ye 2000'lerin pop şarkılarını açması için bağırdı.

"Teenagers" şarkısının giriş kısmı çalarken, "Thai yemeği ister misin?" diye seslendi bana.

"Olur," diye bağırdım ve merdivenleri ikişer ikişer çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Komplo teorisine devam eden Dash'ten sekiz tane mesaj gelmişti. Bir de Kai, Neelam'ın tasarımıyla ilgili bir mesaj atmıştı.

⁸ *İsp.* Abuela: Büyükanne, nine. (e.n.)

Öff, Neelam. Kız, yaptığı şeyi kötü yapan biri falan değildi ama ben, kazanmak için ne gerektiğini zaten biliyordum. Ben, ulusal yarışlara üç kez katılmıştım, o da iki kez katılmıştı. Kai'ye, endişelenmemesini yazdım ama o, yine de endişelenecekti. Sonra Dash ile olan mesajlaşmama döndüm.

Dash

Anca buraya kadar gelebildim

Evet, bunların hepsi kulağa
meşru geliyor //

Dash

Güzeeeeel

Dash

Varım

BEL

Perşembe, kuş cıvıltıları ve yaklaşan felaketin açan çiçekleriyle göz alıcı bir şekilde geldi. Paranormal bir güç, alarmıma vurup sesi kapattı (kesinlikle ben değildim veya bir hayalet değildi) ve sonra ağabeyim Luke'un savaşçı ayakkabıları -ayakkabısız girilen evimizin bir kuralı ve alışkanlığı olarak, tipik bir duyarsızlıkla kapıya bırakılmışlardı- annemin *hiç kullanmadığımız* sevgili por-selen antika eşyalarına ayak başparmağımın çarpmasına yol açtı. Doğal olarak, böylesi bir densizliğe çılgılık atarak tepki verdim. Ki Luke, bunu duymadı çünkü *ben*, okula geç kalmış olmakla tehli-keli bir şekilde flört ederken, *o* daha uyanmamıştı bile. Okuldan eve döndüğümde kalkmış olursa çok şaşırırdım doğrusu. Gerçi çılgılığımı duysaydı da Netflix profilimi alt üst ederdi. Dolayısıyla bu, her anlamda kaybet-kaybet durumu olurdu.

Hiçbir gelişme olmadı. Otuz ya da daha fazla sınıf arkadaşım, sabahın geç saatlerinde Yunan korosuna katılırken, ben de öğlen yemeğinden hemen önce Bayan Voss'un dersi için resmî bir Essex Akademi celbi aldım.

“Tamamdır.” Masasından bana neşeyle bir sayfa kâğıt uzatan Bayan Voss, Jamie’nin koridordaki geleneksel buluşma noktamızda yapmakta olduğu tuhaf hareketlerden habersizdi. Sınıfın kapısı kapandı ve sonunda içeride sadece ben, ölüm tehlikesi ve Bayan Voss kaldık.

“Dün gece Bay MacIntosh’tan yarınki robotik denemeleri hakkında bir cevap aldım. Sadece şu yazılımı indirmen gerekiyor,” dedi, talimatlardan birinin üzerine ojesiz tırnaklarından birini vurarak. “Sonra da bir yumurta damlası tasarımı çizip, simülasyonunu yapacaksın. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Şey, sanırım. Evet,” dedim, sandalyemde büzülerek. Yazılım ya da bilgisayar konusunda hiç iyi değildim ve yumurta damlasının *yere düşen bir yumurta* dışında, ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de Bayan Voss’tan bunu açıklamasını istemektense kendi kendime çözmeye karar verdim. Zira bana göre, insan sadece özelinde aptal görünebilirdi.

Bayan Voss, yalan söylediğimi anlarmış gibi bana baktı. Fakat çok şükür ki konuşmasına devam etti.

“Önemli olan, denemen,” dedi kısaca. “Doğru içgüdülere sahipsin, Isabel. İlgilisin. Beceri öğrenmek, iyi bir şeydir.” Durup beni bir daha süzdü ve “Üniversite başvuruların üzerinde çalıştın mı?” diye sordu.

Dünden bu yana mı? Ha ha, *hayır*. Dün, günümün çoğunu, yoğurdumdan nefret edip etmediği hakkında Luke’la tartışarak (Kİ KESİNLİKLE NEFRET EDİYORDU) ve İngilizce dersi için okumam gereken kitabı okurken uyuyarak geçirmiştım.

“Elbette,” diye, neşeyle yalan söyledim.

“Mühendislik hakkında düşündün mü?”

“Evet, sayılır.” Aslında, eğer robotik ekibine girersem -ya da herhangi bir ekibe veya kulübe- eski arkadaşlarımla benimle nasıl dalga geçeceklerini düşünmüştüm daha çok. Kısacası, robotik olmasa da bilerek yapacağım herhangi bir şeye. (Cristina ilkbahar müzikaline katılmayı denediği zaman Sabrina ona, “Hımm, burası *LA. Bütün okulun* önünde kendini küçük düşürmeden de keşfedilebilir ya da bir vlog başlatabilirsin,” demişti.)

“Bunu, denemek için bir fırsat gibi düşün. Hoşuna gidecek mi, gör.” Bayan Voss, bana hafifçe gülümsedi. “Denemeden bilemezsin, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedim, bir aptal gibi göründüğümü düşünerek.

Bayan Voss’un haklı olabileceğini biliyordum ama bu konuyla ilgili moralsizliğimden bir türlü sıyrılamıyordum. Yeni şeyleri denemeyi sevmediğimden değildi ama başarsam da başarmasam da birilerinin beni izleyeceğini bilmekten aşırı derecede rahatsız oluyordum. İyi olduğumu bildiğim şeyleri yapmaya devam etmek, bana genel olarak daha kolay geliyordu.

Robotik... Kesinlikle bunlardan biri değildi.

İki ağabeyimden sadece bir tanesi, başarılı olarak nitelendirilebilirdi. Manken gibi gülüşü, kaslı kolları ve kalbini kırdığı kızların mutfağımızda her hafta yaptıkları geçit törenine bakılacak olursa, Luke başlarda çok umut vadeder gibi görünüyordu ama annemin en sevdiği oğlu, ikinci ağabeyim Gabe’di. Sıska ve uzun hâline bakınca, bunu ondan hiç beklemezsiniz fakat Gabriel Maier’in “En Sevilen Erkek Evlat” olmasının nedeni, taşıdığı özelliklerdi. Luke, ACL yırtığı (ön çapraz bağ yırtığı) yüzünden izin alıp sömestir boyunca evde kalırken (bunun anlamı, Cal State Fukkerton beyzbol takımında akademik gözetim altında olduğuydu); Gabe, Dartmouth’ta ikinci sınıf öğrencisiydi. Kendisi, bilgisayar bilimleri ve tıpta çift ana dal yapıyordu ve bu, bir *Ivy okuluydu*. Daha fazlasını söylememe gerek var mı? Tabii ki havuzdaki büyük balık olmak o kadar da zor değildi. Luke, bizimle “ahmak Asyalılar” ya da “ormanlı Asyalılar” diye dalga geçmeyi özellikle severdi çünkü biz, anne tarafından yarı Filipinliydik. Bu durumun herhangi bir kültürün standartlarında en sevilen evlat olma kriterlerini karşıladığını inkâr edemezsiniz. Gabe, annemin hayallerinin vücut bulmuş hâliydi. Tamam, belki de ilk T-ball sezonunda sahada kendisine çok gülündüğü için (tabii ki Luke tarafından) kitaplara çok düşkün olmuştu ama Gabe, tartışmasız biçimde her zaman beyindi; Luke, sporcuydu; ben de... Ben de bir kızdım, sanırım. Ve kızlar, genelde robotlarla ilgilenmezdi.

Ama zaten ekibe giremesem de bu konuda endişelenmeme gerek kalmayacak, değil mi?

Bunu fark ettiğim an, içimi kocaman bir rahatlık kapladı. Yani gerçekçi olalım, beni bu ekipte isteyecek hiç kimse olamazdı. CAD⁹ ya da bu yazılım her neyse, ondan sıfır anlıyordum. Orada olmak bile *istemiyordum*. Ve bir kez daha söylüyorum, ben bir kızdım.

O yüzden evet, bu ekibe girmem mümkün değildi. Ama en azından hiç kimse, denemediğimi söyleyemezdi, değil mi? Mese-la, özellikle Bayan Voss.

Bir anda neşelendim. “Teşekkürler,” dedim.

O da bana gülümsedi. “Ne demek, Isabel.”

Öfff, bundan hâlâ *nefret* ediyordum ama en azından tehlike geçmişti. Çıkmak için döndüm ve kapının camından, Jamie’ye özür diler gibi baktım.

Tam kapıyı açacaktım ki Bayan Voss bana bir kez daha seslendi: “Pardon, bir şey daha var...”

Çıkmamak için kendimi zor tuttum ve kadına doğru döndüm. “Evet?”

“Sana ‘Isabel’ denmesinden hoşlanmıyor musun?” diye ciddi bir ifadeyle sordu.

“Ah, şey.” Şaşkınlıkla gözlerimi kırıştırdım çünkü bana bu şekilde hitap edildiğinde, ölüyormuşum gibi hissettiğimi diğer insanların da fark ettiklerinden haberim yoktu. “Şey, evet, sayılır. ‘Bel’i tercih ediyorum.”

Bayan Voss, annemin dik durmamı istediği zaman yaptığı gibi, başını hafifçe iki yana salladı.

“Yarın GY fizik dersinin başında bunu belirt. Kendi yerini kendin al, Bel. Sakın başkalarının kapmasına izin verme.”

Dikkatini masasındaki kâğıtlara verdi tekrar. Ben de sınıftan, izdihamdan kaçarcasına çıktım.

“Tanrım, çok dramatiksin,” dedi Jamie, gülerek. “Neydi o, öyle?”

“Sözleşmeli görev,” dedim. Jamie, gözlerini devirip öğlen yemeği için beni avluya sürükledi.

⁹ *Ing.* CAD (Computer-aided design): Bilgisayar destekli grafik-tasarım.

“Yine de Voss’un dersinden kalmaktan iyidir, değil mi?”

“Öyle midir?” diye şüpheyile karşılık verdim ama Jamie, bir dersten kalmanın düşüncesini bile skandal olarak nitelendirdiği için bunu bir yardım çılgılığı zannetti. “Aman *Tanrım*, Jamie. Şaka yapıyorum, cidden...”

“Lora da robotikte,” diye hatırlattı, geleceğimle ilgili panik hâlden sıyrılarak. Lora, onun en iyi arkadaşlarından biriydi ama ben, Lora ile sadece bir defa konuşmuştum. O da Jamie ile birlikte tuvalete gidip sıra beklemek zorunda kaldığımız zamandı. “Eğer her şey kötü olursa, onunla takılabilirsin. Hem yarın aynı fizik dersinde olacağız,” dedi, bunu düşününce tamamen neşelenen Jamie.

“Doğru,” diye cevap verdim. “Dört gözle beklediğim söylenemez ama en azından sen orada olacaksın.”

“O kadar da kötü değil, gerçekten. Hem sen, matematikte benden daha iyisin.”

Gözlerimi devirdim. “Bu, çok hastalıklı bir söylenti.”

“Öyle mi? Ah pardon, Teo. Seni görmedim...”

Jamie, beni yemeğe götürürken Teo Luna ile çarpıştı ama çocuk, başını kaldırıp bakmakla yetindi. Bugün yine o her zamanki düğmeli kıyafetini giymişti. Teo Luna’nın bu kıyafeti seçmesinin nedeni, kapitalizmin ağırlığını yansıtmaması ve bronz teninin daha da parlamasını sağlamasıydı muhtemelen. Sanki hâlâ var olduğum için şaşırmış gibi bana baktı, ben de ona bir asker selamı verdim. Ama Jamie, beni iteleyerek yemekhaneye doğru çekti.

Kaburgama dirsek atarken, “Hey *bu*, çok havalıydı,” dedi dalgacı gibi, selam vermemi ima ederek. “Teo ile olayın ne?”

“Ne olayı? Olay falan yok,” dedim. Çünkü alt sınıftaki yaygaracıların uzaktan gelen fısıltılarına rağmen, ona bakan *ben* değildim. “Onu tanımıyorum bile.”

“Yarın gece parti veriyormuş.” Jamie, sanki bir anda saçları olduğunu hatırlamış gibi, saçlarını düzeltmeye başladı. Bu okulla ilgili ilk izlenimim, Jamie idi. Kendisi, başından beri benimle il-

gili hiper hevesliydi. Oysaki ben, onun enerjisinin *yakınından* bile geçmezdim. O, pileli midi eteği ve kısa kesim hırkasıyla bir *J.Crew*¹⁰ kataloğundan fırlamış gibiydi. Annesinin hediye olarak aldığı ve sonu yok gibi görünen çeşit çeşit eklektik eşarpla geriye doğru topladığı doğal saçları hariç, her şeyiyle tam bir Doğu Yakası hazırlık öğrencisiydi. Onunla iyi anlaşacağımızı, çünkü eşarp zevkinin benim her zevkimle uyuştüğünü düşündüğüm anı hatırladım.

“Teo Luna, parti veren tipte biri midir?” diye şüpheyile sordum. “Oysaki ben, onun bu okulda mit hâline gelmiş bir liseli örneği teşkil ettiğini sanıyordum.”

“Hayır. Bu, *parti* gibi parti değil. Sadece futbol takımı ile robotikten birkaç kişi ve belki de birkaç diğer havalı insan gelir, bilmiyorum. Ama biz de gidiyoruz. Bu yüzden, hazırlan,” dedi Jamie, *Amerika’nın Gelecekteki Girişimcileri*, sesini kullanarak. “Gözlerden uzak olmak isteyen diğer tüm ünlüler gibi, o da Mulholland’da yaşıyor.”

Teo Luna’ya, *gözlerden uzak olmak isteyen bir ünlü* diyemezdim ama Hills’te yaşıyor olması, neden bu kadar popüler olduğunu açıklıyordu. “Eğer istiyorsan gideriz.” Zaten yapacak daha iyi bir şeyim de yoktu zira yanlarına gitmek için trafiğin en sıkışık olduğu zamana denk geleceğimi düşününce, arkadaşlarımla takılma fikrinin bir cazibesi kalmamıştı.

“Çocuğun evi *kocaman*, Bel. Kocaman. Duyduğuma göre, hendeği bile varmış.”

“Ha, yani?”

“Artı, mimarisi benzersizmiş.”

Bu kız, gerçekten saçmalıyordu. “Bunun bir partiye gitmek için yeterli bir sebep olup olmadığından emin değilim ama...”

Lora’nın oturduğu masaya doğru yaklaştık. Lora, bize kocaman gülümseyip, “Ah, selam!” dedi. “Size yer ayırdım.”

¹⁰ J.Crew Group, bünyesinde birçok markayı barındıran bir perakende giyim mağazası.

“Ben de Bel’e Teo’nun partisinden söz ediyordum,” dedi, diğer kızlardan birinin yanında duran sandalyeye oturan Jamie. Lora’nın yanındaki sandalyeye oturmam için imalı gözlerle bana işaret etti. Dediğini yaptım çünkü görevde olduğu çok belliydi. “Sen de gidiyorsun, değil mi, Lo?” diye ekledi.

Lora, arkadaşını başıyla onayladı. “Merak etme, her şey çok mütevazı olacak,” dedi, bana bir güneş gibi gülümseyerek. Sarışın, mavi gözlü ve aşırı derecede neşeli biriydi. Bu hâli, bana hem sevimli hem de gizemli geliyordu. “Hem zaten ekipteki herkesi tanıman lazım. Robotik denemelerine katılacağın için çok heyecanlıyım!”

Jamie’ye *ona neden söyledin?* bakışımı attım ve Jamie de bana *aman Tanrım, Bel! Bu, o kadar da önemli değil. KES ŞUNU!* bakışıyla karşılık verdi. Her şeyden habersiz, hâlâ cevabımı beklemekte olan Lora’ya, zaten tahmin ettiği cevabı verdim.

“Kesinlikle!” dedim ve içimden homurdandım çünkü bugün tam ikinci kez *kesinlikle* kelimesini korkunç bir şekilde kullanmıştım.

Bilin diye söylüyorum: Lora’yı ya da Bayan Voss’u veya henüz hiç tanımadığım Teo Luna’yı sevmediğimden değildi. Ben, buradaki herkes çoktan her şeyi çözmüş gibi hissediyordum sadece. Ge-yik gözlü altın Lora ile kıyaslanmak bile çok zordu. Ticari yönetici ve sosyal medya yöneticisi unvanlarıyla o da robotik ekibindeydi ve halkla ilişkiler okumak için USC’ye¹¹ gitmeyi planlıyordu. Normal biri gibi *ummuyordu* yani, resmen *planlıyordu*.

Bu okuldaki herkesin planları vardı. *Benim* de bir planımın olmasını istiyorlardı ama ben, onların bu iyi niyetlerinden o kadar bunalmıştım ki, sert bir yere uzanıp beş dakikalığına dinlenmek ve sonra her şeye yeniden başlamak istiyordum.

Uzanıp kolumu sıkan Lora, “Merak etme,” dedi. “Başlarda insanın gözü korkuyor ama robotik, bir ailedir. Biz, gerçekten çok yakınız. Ve inan bana, çok eğlenceliyiz. Görüldüğü kadar korkunç değil, güven bana.”

¹¹ USC (University of Southern California), Los Angeles, Kaliforniya’da bulunan bir üniversite. (e.n.)

“Sözüne güveniyorum,” dedim. Ardından, yemek kutumu açtım. Luke’un yine yoğurdumu çalmış olduğunu görünce homurdandım.

TEO

“Eğer on beş poundluk yeni bot için Akim ile yeniden çalışmak zorundaysam çığlık atarım,” diye mırıldandı Kai, annesinin bugün yemek diye yanına koyduğu şey her ne ise ona bakarken.

“O ne, kimçi mi?” diye sordu, masanın karşısından bakan Emmett.

Plastik kabı iten Kai, “Bilmiyorum,” dedi. “Ben, dürüm falan alacağım. Geliyor musun?”

“Asla olmaz, dostum. Ver şunu bana,” dedi, Kai’nin yemeğine uzanan Dash. “Annenin kimçisi harika oluyor.”

Kai, kabı Dash’e fırlattı. Ellerimi kaldırıp geri çekildim. Kai, Emmett’e kendisiyle gelmesini söyleyip homurdanarak ayağa kalktı. O esnada da diğer arkadaşımız Jake, ayağıma vurdu.

“Agh, Tanrım...”

“Lütfen bütün yemek molası boyunca robotik hakkında konuşmayı planlamadığını söyle,” diye yalvardı Jake. Burnunu bile devasa su şişesine sokmuş olan Andrew da başını sallayarak onu onayladı. “Eğer bu işe erken başlayacak olursan yemin ederim ki ulusal yarışlara kadar dayanamam. Durduk yere alev alev yanıp kül olurum.”

“O, ben değilim, Kai bir kere. O, her şeye panikler, biliyorsunuz,” dedim.

“O, çok gergin biri,” dedi, ağzı kimçi ile dolu olan Dash. “Elinde değil.”

“Onun yerine partinden söz edelim,” dedi Jake. Andrew da su galonundan yüzeye çıkmayı nihayet başarmıştı. Gözlerimi devirdim. (Andrew, eyalet şampiyonu bir yüzücüydü, bu arada. Bu iki şeyin birbiriyle alakası olup olmadığını bilmiyorum ama yine de söylemek istedim.)

“Konuşmaya değmez,” dedim. Çünkü bu, bir şeylerin kırıldığı ya da annemlerin yatağında başka insanların seks yapacağı o tuhaf lise filmlerindeki partilerden değildi. Bunun bir nedeni, güvenlik manyağı olan babam sayesinde tek bir parmak izimle bütün evi anında karantina moduna alabilmemdi; diğer sebebi de moronlarla aynı okula gitmiyor oluşumdu. Bu tip partileri, insanların ünlü bir teknoloji CEO’sunun nasıl yaşadığıyla ilgili meraklarını gidermek için verirdim genelde. Eğer vermezsem, tıpkı babası Oscar kazanmış snob bir çocuk gibi görünürdüm. (Bilmiyorum, filmlerle hiç ilgilenmem.)

“Elisa geliyor mu?” diye sevinçle sordu Andrew. “Duyduğuma göre, yine bekârmış.”

“Sana iyi şanslar,” diye güldü Jake. “Kate’e göre, kız haftalardır Luna’ya yazıyormuş.”

“Boş versenize,” dedim, Elisa Fraticelli’nin benden ne istediği hakkında konuşmak için zamanımın da enerjimin de olmadığını net şekilde belli etmek için. Benim kârlı bir yatırım olduğuma karar veren ilk kişi o olmayacaktı. “Robotik denemeleri iyi geçerse yarın kutlayacak bir şeyimiz olur diye düşündüm,” dedim. *İyi geçmek* derken, yeni birini almayıp sürekli takıldığım insanlarla takılmaya devam etmeyi kastediyordum.

“Denemeler mi?” diye hırladı, omzumun üzerinde beliren Kai. “Ağzımı açtırma benim...”

“Bu,” dedi Jake, bana dudaklarını büzüp bakarak, “tamamen senin hatandı.”

Ellerimi havaya kaldırdım. “Bakın, niyetim konuyu açmak değildi, tamam mı? Konu, hemen sonrasında benim evime gidecek olmamız. Hem sen yemek almaya gitmemiş miydin?” dedim, omuz silken Kai’ye.

“Sıra çok uzun,” dedi Kai, yeniden yerine oturarak. “Ama ben ciddiğim, şu denemeler...”

“Ah, güzel zamanlama. Ben de kendimi tam okyanusa atmak üzereydim,” dedi Jake. Kız arkadaşı Kate, köşeden el salladı ona.

Jake, ayağa kalkıp omzunun üzerinden bize, “Baaaaaaay!” diye bağırarak gitti. Andrew, onun arkasından hasretle baktı.

Kimçiyi nihayet bitiren Dash, “Bay,” dedi. Boş kutuyu Kai’nin önüne itip, “Biz, denemelerden bahsetmiyoruz. Böyle yapınca, kediye bağırın o kadına benziyorsun,” diye ekledi.

“Ne?” dedi Kai. Fakat Dash haklıydı. Hakikaten de tıpkı o *The Real Housewives of Beverly Hills*’teki *meme*’e¹² benziyordu (popüler kültürle ilgili en gurur duyduğum referansım değil ama Bravo kanalındaki bu programa annem de bayılırdı). “Ama cidden konuşmalıyız. Birinin bot inşa edip edemeyeceğini bir yumurta damlasından mı anlayacağız yani?”

“Kai,” diye iç çekti Emmett. “Sana milyonuncu kez, bunun temel yetenekleri değerlendirmek için yapıldığını söylemek isterim...”

Bileğimdeki *Bay Apple Saati* titreşince ekrana baktım.

“Bakın, siz bunu aranızda halledin. Benim gitmem lazım,” dedim, saatimdeki takvimi kapatarak.

“Nereye?” diye sordu, günün her saniyesi ne yaptığımı genel olarak bilen Dash.

“Bir yere,” dedim.

“Ben de gelebilir miyim?” diye umutla sordu Andrew.

“Hayır,” dedim ve sırt çantamı omzuma astım. “Tamam, sonra görüşürüz,” diyerek başımı salladım ve kütüphaneye doğru yürüdüm ama gözden uzaklaştığım anda hemen yönetim ofisine yöneldim.

Bilin diye söylüyorum: Danışmanımla buluşmam genelde önemli bir olay değildir ama bu buluşmanın altında yatan bazı tuhaf şeyler vardı. Okuldaki ofislere yalnızca izin kâğıdı almak için ya da bir yerlerden kazandığım ödülleri almak için giderdim. Bu yüzden, bu defakini kendime saklamak istemiştim.

Kapıyı çaldım. “Teo, selam,” dedi danışmanım. “Otursana.”

¹² Taylor Armstrong’un *The Real Housewives of Beverly Hills* (Beverly Hills’in Gerçek Ev Kadınları) programından bir ekran görüntüsü. (e.n.)

“Selam, Bay Pereira,” dedim sırt çantamı ayaklarımın dibine koyarak. “Şey... Konu, başvurularım hakkındaysa eğer...”

“Değil,” dedi Pereira, “ama neden onunla başlamıyoruz? Başvurular nasıl gidiyor?”

“Bittiler,” dediğimde, adam şaşırdı.

“Hepsi mi?”

“Zaten MIT dışında, sadece beş tane vardı,” dedim. “Üstelik hayatım boyunca o okula gitmeyi ne çok istediğim hakkında bir makale yazmak benim için hiç de zor olmadı.”

Kıyaslandığında, diğerleri -yani Stanford, Caltech, Michigan, Berkeley ve Carnegie Mellon- daha geride kalıyordu.

“Ah,” dedi Pereira, sanki bir insan olarak gelişimim hakkında çok derin bir şeyi ifşa etmişim gibi. “Peki, futbol nasıl gidiyor?”

“İyi.” Çoğumuz, robotiğe ek olarak bir sporla uğraşırdık.

İster inanın ister inanmayın, Dash de futbol takımındaydı. “Bu yıl kıdemli kaptanım.”

“Tebrikler! Eminim, ailen gurur duymuştur.”

“Evet, gurur duydular.” Annem, kesinlikle gurur duymuştu ama yine de savunmada falan oynamamı tercih ederdi herhalde. Annemle ben, genelde aynı şeylere ilgi duymazdık.

“Robotik de iyi gidiyor, değil mi?”

“Evet, ekip bu yıl daha güçlü görünüyor.”

“Harika. Peki, ya evde her şey yolunda mı?”

Gözlerimi kırptırdım. “Pardon, ne?”

“Evde her şey yolunda mı? Annen ve babanla, ailenle?”

“Sadece annem, babam ve ben işte. Ve her şey yolunda,” dedim, elimden geldiğince savunmaya geçmemeye çalıştığım hâlde. “Annemle babam boşanmadı, kavga da etmiyorlar. Gayet iyiler.”

“Öyle olmadıklarını söylemedim,” dedi Pereira. “Sadece konuşmak istediğin bir konu olursa diye sormak istedim.”

Tamam, belliydi. Bu buluşmada kesinlikle tuhaf bir şey vardı.

“Ne hakkında konuşmak isteyebilirim ki?” diye açıkça sordum.

Pereira, beni bir kez daha süzüp öne doğru eğildi. “Bak, Teo, sana kendini sorgulanyormuşsun gibi hissettirmek istemiyorum ama bazı öğretmenlerin, bu sömestirde senin kendine çok iyi bakmadığını düşünüyorlar. Hem futbol hem de robotik takımının kaptanısın ve programın, çok az arası olan GY dersleriyle dolu...”

“Morgan’dı, öyle değil mi?” diye sordum.

“Bay Morgan,” diye düzeltti Pereira.

“*Bay* Morgan,” dedim, özellikle kibar olmadan. “Sadece bir makaleydi.”

“Konu makale olduğunda ‘sadece’ diye bir şey olmaz, Teo. Kelimelerin büyük bir gücü vardır,” dedi, GY İngiliz edebiyatı dersi için yazdığım makaleyi bana doğru uzatarak. “Seninkiler de istisna değil.”

Tüm bu şeyler saçmalıktı. “Bizden mitoloji hakkında yazmamızı istedi. Ben sadece bizden istediği şeyi yapıyordum.”

Pereira, makaleyi alıp sesli şekilde okumaya başladı. “Atlas, Titanları tanrılara karşı kıskırtmanın cezası olarak göklerin yükünü omuzlarında taşıyordu ki bu, şahsi sorumluluğun sonuçlarına katlanmak zorunda kalan herhangi bir liderinkine benzer bir durumdu...”

“Atlas’ın *ben* olduğumu söylemeye çalışmıyordum,” diye, öfkeyle sözünü kestim. “Ben sadece... Ödevimiz, bir mit seçip konusunu araştırmaktı...”

Pereira, “Ve sen de Atlas’ı seçtin,” dedi ve makaleyi bırakıp yüzüme baktı.

“İlginç olduğunu düşündüm. Atlas, bir bilim adamıydı ve...”

“Sen de öylesin.”

“Evet,” dedim kızarak. “Ama ben astronomiyi keşfetmedim. Her neyse, bunun ilginç olacağını düşündüm çünkü matematiği ve yıldızları seven bu adam, her şeyi taşımakla uğraştı...”

“Uğraştı,” diye tekrar etti Pereira. “İlginç bir kelime seçimi.”

Öfkeyle homurdandım. Gerçekten edebiyattan nefret ediyordum.

“Ben iyiyim,” dedim makaleyi alarak. “Üstelik bu ödevden, A aldım.”

“Evet, biliyorum. Harika bir makale,” dedi Pereira.

“Sağ olun. Üzgünüm, gitmem lazım. Bilirsiniz, futbol,” dedim, kapıya doğru yönelerek. “Okul ve diğer şeyler...”

“Teo,” diye iç çekti Pereira. “Sadece bir çocuk olduğunun farkındasın, değil mi?”

Birinin bana “*çocuk*” demesinden daha çok nefret ettiğim bir şey yoktu.

“Evet, sağ olun.” Arkamı dönüp ofisten çıkarken avucumdaki makaleyi buruşturdum.

Handwritten text in a cursive script, likely from a 19th-century manuscript. The text is written in dark ink on aged, slightly discolored paper. It appears to be a letter or a formal document, with several lines of text visible. The handwriting is fluid and characteristic of the period. There are some faint, illegible markings at the bottom of the page, possibly a signature or a date.

TEO

Sınıfın kapısını açtığımda, herkes homurdanıyordu. “Öf, her neyse,” dedim, gözlerimi devirerek. “Sanki gidecek daha iyi bir yeriniz var da.”

“Bugün cuma ve saat dördü geçmesine rağmen biz hâlâ okuyoruz,” diye mantıksızca bir imada bulundu, Akim. “İnan bana, burası dışında her yer daha iyidir.”

“Bakın, size... Boş verin, önemli değil.” Futbol antrenmanından sonra, duş almak için çok az vaktim kalmıştı. Bu yüzden, sersem gibiydim. İnsan, çıldırınca deli gibi koşmak, zıplamak gibi tahmin edilebilecek her şeyi yapardı ve ben de az evvel bu durumdaydım. Bir orta saha oyuncusu ve kaptan olarak farklı sorumluluklarım vardı. (Biz, bir savunma takımı olarak fazladan birkaç atak yapmak zorunda kalırken, arka kanatta oynayan Kai erken çıkıp sınıfa vaktinde gelmeyi başarmıştı.) Bu yüzden, sınıfta oturup beni beklemek zorunda kalan herkes çok sinirliydi.

“Tüm adaylar burada mı?” diye sordum, saate bakarak. Sadece yedi dakika gecikmişim ama yüzlerindeki ifadeye bakılırsa sanki dünyanın sonu gelmişti.

“Onları koridorda görmedin mi?” dedi Neelam, karşısındakinin aptalca konuştuğunu düşündüğü zaman kullandığı özel ses tonuyla. Bu da genelde ben olurum.

“Acelem vardı.” Boşuna çabalıyordum. “Her neyse, içeriye alın.”

Ön sırada oturan ve Instagram'daki yemek sayfalarında gezen Dash'in yanına geçtim. Kolunu dürtmemle komadan çıkmış gibi sarsılması bir oldu.

"Hazır mısın?" diye sordum.

"Hımm? Ah, evet."

Aralarından birkaç kişiyi tanıdığım bir avuç insan içeriye girdi. Dizüstü bilgisayarını projektöre çoktan bağlamış olan Lora, kendilerini kaptırmış bir hâlde Essex hesaplarını dolduran bazı birinci sınıf öğrencileriyle ilgileniyordu neyse ki.

Lora, "Merhaba, millet!" diye kocaman gülümsedi. Bunu gören birkaç öğrenci, hemen rahatladı. (Lora, işte bu yüzden bizim işletme müdürümüzdü.) "Tamam, şimdi hepiniz... Ah, Bel! Selam!" dedi, koşarak içeriye giren kızı görünce.

"Evet, şey... Selam, Lora," dedi, isminin *Bel* olduğunu bugün öğrendiğim yeni kız. Mac, GY Fizik dersinde ona *Isabel* deyince epey tantana çıkarmıştı. *Evet, affedersiniz, Bay MacIntosh? Bel'i tercih ederim*, demiş, sonra da hemen *ama prenses Belle gibi değil de 'bel kantodaki'*¹³ gibi, diye eklemişti. Neden söz ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Mac, her zamanki gibi bir kelime oyunuyla karşılık vermişti. Bel'in buna gülmediğini fark ettim.

Her zamanki tuhaf takılarını takmıştı. Bu seferki, ahşap boncuklardan yapılmış bir kolyeydi. Bel oturduğunda, kolye ses çıkardı. Saçlarını, tüm kızların (ve annemin) bugünlerde kullanmayı çok sevdikleri, yay gibi tokalardan biriyle geriye doğru toplamamıştı. Onun yerine, bir dolmakalemle tutturmuştu.

"E-postanı çıkarmak falan ister miydin?" diye sordu, kendi şifresini bile hatırlamaktan aciz gibi görünen bir birinci sınıf öğrencisinin başının arkasından bakan Lora. (Onu eliyoruz.)

"Hımmmmmm, hayır?" dedi Bel, boğazını temizleyerek. "Şu... Şu an değil."

Tuhaf bir cevaptı bu. Kaşlarımı çattım. Dean, bana doğru eğildi.

¹³ Bel kanto, bir müzik parçasının notalarına ve sözlerine anlam katarak şarkı söyleme tekniği. (c.n.)

“Bu kız, bugün her yerde,” dedi, kendisine benzemeyen bir ses tonuyla.

Omuz silktim. Lora, konuşmaya başladı.

Görev, aslında son derece temel ve basit bir görevdi fakat çok fazla başvuru olduğu için, ne yaptığını bilen birini ilk bakışta tespit etmemizin en kolay yolu da buydu. Simülasyon basitti: Yazılım, her damlaya aynı miktarda güç uygulayacak şekilde benim tarafımdan önceden programlanmıştı ve adayın tasarladığı yapı, yumurtayı ya kıracak (zira yumurtalar aşırı kırılabilir olur) ya da kırmayacaktı. Bir şeyin *kırılıp kırılmaması*, birinin bir şey inşa edip edemediğini anlamanın en kolay yoluydu, biz de bu şekilde en iyisini tespit edebilecektik.

Eğer en iyisini bulabilirsek tabii, çünkü benim bununla ilgili ciddi şüphelerim vardı.

Lora, beni takım lideri olarak tanıttı ve tüm isimleri alfabetik sırayla okudu. Soyadı, *Abbasi* olan birinci sınıf öğrencisinden başladı. Abbasi’nin yumurtası, kırılmadı ama daha fazla basıncı kaldıramayacak gibi görünen küp gibi bir şeyin içinde duruyordu. Net düşüş yüksekliğinden kırılmadan çıkacak kadar, daha az malzeme kullansaydı, bu kesin kabul edilebilirdi, aksi takdirde vasat bir tasarımdı. Ama nasıl inşa edileceği ile ilgili herhangi bir sınırlandırma belirtmediğimiz için, bunun Abbasi’nin ilk tasarımı olduğuna ikna olmamıştım. Her iki durumda da çocuğun ekip için gerekli biri olmadığını düşündüm.

Çaktırmadan Bel’e baktım çünkü yumurta damlası projeksiyonuna en çok dikkat eden o idi. Önce gözlerini kısıtığını sandım ama sonra kaşlarını çatıldığını fark ettim. Gürültülü bir şekilde defterinden bir sayfa kopardı ve bir şeyler karalamaya başladı. Birkaç kişi, başını çevirip ona baktı.

Sonraki iki yumurta kırıldı. Tuhaf bir çadır tasarımı olan üçüncüsü, hızla yere çarptı ama yumurta sağlamdı. Bu noktada Bel’in ilgisi tamamen kaybolmuştu. Dash’in ilgisi de dağılmıştı. Çünkü Dash, Bel’in kâğıdına bakıyordu. Başka yumurtalar da düştü ama ben fark etmedim bile.

Yedi yumurtadan sonra artık hiç kimse dikkatini vermiyordu. Herkes, Bel'in sırasında yaptığı şey her neyse, onunla meşguldü. Sonunda öfkeyle ayağa kalktım ve Bel'in oturduğu yere gittim.

"Hey, şunu görebilir miyim?" diye sordum. Bel, başını kaldırıp baktı.

Tanrım, kocaman gözleri vardı. Büyük ve kahverengiydiler. Işıltılı bir eyeliner sürmüştü sanırım -eğer benimki gibi bir anneniz yoksa, kozmetik ürünlerinin ne işe yaradıklarını anlamazdınız- ama gözlerinin çevresindeki küçük çiller de dikkatimi çekti. Tıpkı yıldız kümelerine benziyorlardı.

Orada olduğumu bile unutmuşu benziyordu... Ki bu çok ilginçti. Zira genelde insanlar, *benim* onları unutmamış olmamı umarak bakarlardı bana.

"Ah, ben, şey..." dedi, ben her hâlükârda kâğıda bakarken. "Bitti," diye rahatsız olmuş gibi ekledi.

"Herkesin dikkatini dağıtıyorsun ama," dedim. Gerçi, ne çizdiğine daha yakından bakınca, kendisini savunmak için her ne söylüyorsa, dinlemeyi kestim.

Tamam, ben size yumurta damlalarının çok temel bir şey olduğunu söylemiştim, değil mi? Onları ilginç hâle getirmenin pek fazla yöntemi yoktu ama Bel'in çizimi... İyiydi. Hayır, iyiden de öte, *havalıydı*. Temelde bir uzay gemisi çizmişti ve yumurta, sıkı şekilde inşa edilmiş bir üçgenin tam ortasında duruyordu. Üçgen de bir tür fütüristik roketle bağlıydı. Hem önden hem yandan hem de tepeden görüntüsünü çizmeye zaman harcamıştı. Küçük kanatları olan bir fırıldak modeli yarattığını görebiliyordum.

Bu fırıldak, fizik kurallarına göre, yere atıldığında hızla dönmeye başlayacak ve öteleme enerjisini dönme enerjisine çevirecekti. Basit şekilde ifade etmek gerekirse: Daha yavaş düşecek ve yere daha az güçle çarpacaktı. Roketin kendisi, yumurtayı korumaya yetmese de düşüşü kırmak için harcanan çabanın, dönme hareketine dönüşmesiyle asıl oyun gerçekleşecekti.

Ayrıca yumurtayı altın bir yumurta gibi çizmişti. Parlıyordu. Bel, gölgelendirme yaparak yumurtaya derinlik de vermişti ve bu, bugün gördüğüm her şeyden çok daha ilginç kılıyordu çizimini.

“Lora,” dedim ve elimde çizimle onun yanına gittim. Bu sırada, Bel de isteksizce arkamdan geliyordu ve birkaç ekleme daha yapmak için çizimini geri istiyordu. Bel’e, “Tamam, bekle,” dedim ve tam bir *deli* gibi akli karışmış görünen Lora’ya döndüm. “Çizim yazılımından yaratıcı dosyalarımı çıkarabilir misin? Yeni bir proje başlat.”

“Hımm? Evet, elbette, Teo.”

Birkaç kez tuşlara bastı ve dizüstü bilgisayarını bana uzattı. Bilgisayarı alıp Bel’in çizimiyle birlikte oturdum ve yeni bir simülasyon başlatmak için boyutları yazılıma girdim.

“Ah, şey, Teo,” dedi Lora, *yardımcı olmaya çalışan* bir ses tonuyla. “Yumurtalarını test etmemiz gereken birkaç aday daha var ve...”

“Tamam, bir saniye.” Bel’in çizimini bilgisayar programına yüklemeyi bitirdim ve “Simülasyonu Başlat” tuşuna bastım. Yaptığım şeye bakanlardan fısıltılar yükseldi ve sonra hep birlikte Bel’in roketinin, fizik kurallarına uygun bir şekilde yapması gerekeni yapışını izledik: İnerken yavaşladı ve yana doğru eğilmeden hemen önce döndü. Yumurta hiç zarar görmemişti.

Başımı kaldırıp, “Tamam, herkes gidebilir,” dedim. “Bel’di, değil mi?”

Gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

“İsmin, Bel’di, değil mi?”

“Hayır, ben... Pardon, evet ama... Ben sadece...”

Diğerlerine, sabırsızlıkla, “Size ‘gidebilirsiniz’ dedim,” dedim. Zira hepsi, sinir bozucu bir şekilde tepeme toplanmış, Bel’in çizimine bakıyorlardı. “Sağ olun, eğer ihtiyacımız olursa size e-posta atarız.”

“Tek başına karar veremezsin, Luna,” diye çıkıştı biri... Kim olabilirdi ki? Elbette, Neelam. “Görevi tamamlamadı bile. Öyle değil mi?” diye sordu, gözlerini hâlâ kırıştırmakta olan Bel’e.

“Şey ben... Yani benim denemelerden daha dün haberim oldu...”

“Ve Luna, tüm simülasyonu beş dakikadan daha kısa bir sürede tamamladı,” diye araya girdi, Bel’e karşı özellikle kaba davrandığını fark ettiğim Neelam. “Tamamlanmış bir projeyi seçmemizim bir nedeni var, Luna,” dedi, öfkeyle bana dönerek. “O, bir son sınıf öğrencisi. Sen, bir son sınıfsın, değil mi? Evet. O, bir son sınıf öğrencisi,” diye, Bel’in cevabını beklemeden konuşmaya devam etti. “Ve bu, hiç mantıklı değil. Seneye hepimiz buradan gitmiş olacağız. Ekibin yararına olacak başvurular hakkında konuşmamız lazım.”

Işıkları açması için Lora’ya başımla işaret ettim. “Tamam, işte sana konuşma,” dedim. “En iyi yumurta damlası, onunki. Hem yaratıcı hem iyi tasarlanmış hem karmaşık ve hem de çalışıyor. Sen, bir metalle nasıl çalışıldığını biliyor musun?” diye sordum Bel’e. Bu kısmı öğrenmek çok kolaydı ama içimden bir ses, bu şeyleri nasıl çalıştıracığına dair Bel’in bir fikri olduğunu söylüyordu. Pahalı mühendislik kamplarında geçirdiğim bir ömür ve rekabetçi robotikle harcadığım yıllar içinde; bu tip bir şeyi tasarlayabilen kişilerin, tasarladıkları şeyi pratiğe nasıl geçirecekleri hakkında bir fikirleri olduğunu anlamıştım.

“Ah, şey, sayılır,” dedi, yarım ağızla.

“Evet ya da hayır diye cevap ver,” dedim.

Bana öfkeyle baktı. “Tamam, o zaman. Evet, biliyorum.”

Tahmin etmiştim. “Gördün mü?” dedim, kollarını göğsünde birleştirmiş olan Neelam’a. “Bize pratik becerisi olan biri lazım.”

“Luna, senin atladığın şey...”

“Bak, ben kararımı verdim. Eğer gerçekten istiyorsan, yıl boyunca bize gölge olacak bir birinci sınıf öğrencisi seçebilirsin. Hımmmm, sen,” dedim, en sağlam yumurta damlası yapısını inşa etmiş olan öğrenciye.

“Teo? Çok özür dilerim,” diye araya girdi Lora, kibarca. “Ama bütçemizde sadece tek kişiye yetecek kadar yer var...”

“Affedersin,” dedim çocuğa. “Sen de seneye girersin.”

Neelam, “*Luna*,” diye homurdandı ama lafına devam etmesine fırsat tanımadan sınıftakilere döndüm.

“Haydi, şu işi demokratik şekilde halledelim,” diye önerdim çünkü en mükemmel çözüm buydu. Mac’in ısrarla istediği tarzda yeni bir üye bulmuştuk. Kız, tasarım yapmayı zaten biliyordu. Artı olarak, tuhaf da görünmüyordu, kötü de kokmuyordu. Umursadığımdan değil ama ilk baştaki garipliği dışında, güzel de bir kızdı. “Bel’in ekibe katılmasını isteyenler?”

Mucizevi şekilde dikkat kesilen Dash’e imalı bir bakış attım. “Evet,” dedi.

“Ben de Teo’dan yanayım,” dedi Emmett.

“Ben de,” dedi Kai.

Herkes, benim lehime tek tek el kaldırdı. Hâlâ ışık düğmesinin yanında dikilen Lora, Neelam’a özür diler gibi baktı ve sonra da Bel’e neşeyle gülümsedi. “Oyum, kesinlikle Bel’e,” dedi, son derece memnun bir şekilde.

“Sorun çözüldü,” dedim, Neelam’a. “Bel, soyadın?”

Sanırım Bel için her şey biraz fazla hızlı gelişmişti çünkü hâlâ kafası çok karışık görünüyordu.

“Maier,” demeyi başardı.

“Bel Maier.” Ayağa kalkıp elimi uzattım. Çekinerek elimi tuttu. “Robotiğe hoş geldin,” dedim. Kulağa biraz resmî geldiğinin farkındaydım ama bunu söylerken ben bile sesimdeki gururu duyabiliyordum. Bu, hayatımdaki en önemli şeydi ve ben, Bel’i seçmiştim. Onu ben *seçmiştim*. Bunun bir anlamı olduğunu bilmesini istiyordum.

Ama bilmediğinden emindim çünkü yüzündeki ifadeden anladığım kadarıyla o an bir deliğe girip ölmek istiyordu.

“Ah, evet, sağ olun,” dedi ve elimi bırakıp zorla gülümsemeye çalıştı. Oysaki kusacak gibi görünüyordu.

BEL

Jamie

Aman Tanrım, Bel, az evvel
Lora'dan duydum

Jamie

Bu harika bir şey, senin adına çok
heyecanlıyım!!! Teo'yu gerçekten
etkilemiş olmalısın

Jamie

Bunu yapmak çok zordur, o yüzden
tebrikler

Jamie

O hâlde partiye kesin geliyorsun,
değil mi??

"Aslında başarısız olmaya niyetliyken yanlışlıkla geçtim" anlamına gelen bir kelime var mı, diye merak ettim. Mesela, çok tatlı olduğu için ısırarak istediğin bir şeye Filipince "gigil" denirdi ve bu, bildiğim dört Filipince kelimedenden sadece bir tanesiydi. Bildiğim kadarıyla, konu insanın kırılabilirliği olduğunda İngilizceden daha usta bir lisan yoktu.

Ah //

Tamam //

!!!!!! Tamam, HARİKA //

Annene bu gece bende
kalacağını söyle, seni bir
saate alırım //

NE GÜZEL BİR GÜN //

Bu kız, sevdiğim biri olmasına rağmen şu an bana biraz fazla geliyordu. Sakinleşmek için birkaç kez derin derin nefes aldım. Sonra, apartmanımızın garajına indim ve eski hayatımdan tanıdık gelen, yaptığım hiçbir şeyle ilgilenmeyen kişiyi aradım. Ağabeyimi.

Arabası üzerinde çalışan Luke'a, "Selam," dedim. Bugünlerde sadece bununla uğraşıyordu ya da sahte bir dünya savaşında insanları öldürdüğü bir video oyunu oynuyordu. Evet, arabası ozon tabakasına zarar veriyordu ama bence video oyunu çok daha kötüydü. (Acaba bu oyunlardaki şiddet seviyesini fark eden biri var mıydı? Bu oyunların, ağabeyimin zaten çok iddialı olmayan beynine neler yaptığı hakkında süper endişeliydim.)

"Selam," dedi ve sonra da, "ne giyiyorsun öyle?" diye sordu.

"Bu mu?" dedim ve bugün okulda giydiğim kıyafetime baktım. Bu, en sevdiğim eteklerimden biriydi. İkinci el dükkânında bulduğum bu eteği giyince kendimi hep çok Romantik hissedirdim -evet, büyük *R* ile- çünkü çok güzel havalanırdı. Annem, bu eteğin beni çok *etnik* ya da *taga bukid* gösterdiğini söylerdi ki bunun benim için hiçbir anlamı yoktu. "Bu, bir etek, Luke."

"Tita Carmen'in giyeceği tarzda bir şeye benziyor," dedi. Bu, son derece kaba bir yorumdu. Tita Carmen, belki bunu kanepesinin üzerine sererdi ama asla *giymezdi*. Bunu giymek, hayatım boyunca geliştirmeye çalıştığım *gösteriş* isterdi.

"Sence buradaki insanlar partilere giderken ne giyer?" diye tüm içtenliğimle sordum. Çünkü ağabeyimin moda anlayışının ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyordum. Yaptığı şeyden başını kaldırıp bana baktı. Sanırım ses sistemine yeni bir ekleme yapıyordu.

"Sürtük kıyafeti mi?" diye sorduktan sonra, "Adaptör kablo-sunu uzatır mısın?" diye ekledi.

Gözlerimi devirerek, "Bu kadar heteronormatif olmaz mısın, lütfen?" dedim ve istediği kabloyu yerden alıp, "Bunu çıkış kablo-suna bağlamamı ister misin?" diye sordum.

"Ne?"

“‘Sürtük’ çok ayıp oldu.”

“Hayır, ben diğerini kastettim.”

“Ha, çıkış kablosu.”

“Evet, al onu. Hem ben ‘sürtük *gibi*’ dedim. Aynı şey değil.”

“Yine de iğrenç.” İlave kablolarla boğuştugu yere uzandım.

“Bunun için bir anten adaptörüne ihtiyacın var.”

“Evet, orada.” Çenesiyle işaret etti. Bu, annemin nefret ettiği bir hareketti. O, radyonun kablosunu takarken, ben de küçük çeviriciyi aldım.

Luke ile iyi geçinemeyiz ama son zamanlarda onu etrafımda görmek, tuhaf derecede iyi geliyordu bana. Bunun bir nedeni; Luke’a *tembellik etmeyi kesip okula dönmesi* ile ilgili bağırarak meşgul olan annemin, *küfrettiğim ya da etrafı toplamadığım için* bana bağırarak vaktinin kalmamasıydı. (Üstelik Luke, benden daha dağınıktı.)

İkinci ve daha karmaşık bir sebep de şuydu: Şimdiki hayatımın eskisine göre nasıl görüldüğünü kafamda genel olarak tam oturtamıyordum. Bazen uykumdan uyanıp geçen seneyi hatırlıyordum ki bu, berbat bir şeydi. Ya da durduk yere moralim bozuluyordu ki bu da berbat bir şeydi. Bu konuda konuşmak istemiyordum çünkü insanlar ya anlamıyorlardı ya da anlasalar bile benim için üzülmüyorlardı ve bu, bana kendimi daha kötü hissettiriyordu.

Yani hiçbir şeyi açıklamak zorunda olmadığım birinin yanımda olması, gerçekten güzeldi. Her ne kadar bu kişi, atıştırmalıklarımı durmadan yiyip bitirse de.

“Robotik ekibine kabul edildim,” dedim, deneysel bir tavırla. Çünkü bu konuda ne hissetmem gerektiğinden henüz emin değildim ve Luke da kolay bir turnusol testi gibi gelmişti gözüme. (E tabii, bir de haberi verebileceğim başka kimse yoktu.)

“Ne?”

“Robotik.”

“Robotlara dikkat et,” dedi, ikimizin yaşının toplamından daha ihtiyar olan arabasından başını kaldırmadan. “Bir yazılım firmasının tasarladığı şu iki robot hakkında bir şeyler duydum,” dedi. “Beş dakika içinde gizli bir lisan konuşmaya başlıyorlarmış. Dünyayı yok etme komploları kurmalarına engel olmak için tüm sistemin derhâl kapatılması gerekiyormuş.”

“Hımm, tamam ama orada belirsiz çok şey var,” dedim. Luke, izinli olduğundan beri kesinlikle çok fazla video oyunu oynuyordu. “Ama benim robotlara beyin falan vermem gerektiğini düşünmüyorum. Sadece kol ve bunun gibi şeyler sanırım.”

“Yani bir şeyleri inşa mı edeceksin?”

“Evet?”

Gömleğinin koluyla alnını sildi. “Bunu seviyorsun, değil mi?” dedi, omuz silkerek. “On yaşından beri, ben babamla çalışırken de hep peşimde dolanırdın.”

“Olabilir.” Bu, kesinlikle doğrudu ama başka ne yapabilirdim ki? Annemiz, uzun vardiyaları olan bir hemşireydi ve bitkilerin saksıları bitene kadar gün boyu makrome yapmaktan başka bir işimiz de yoktu. “Gerçi, kendi başıma hiçbir şey inşa etmedim.”

“Bu, bir ekip değil mi?”

Bugün gördüğüm kadarıyla, Teo Luna ve minyonlarından oluşan bir ekipti. “Sanırım... Ama...”

“Yani kulağa biraz zavallı geliyor. Ama Gabe, bundan çok tuhaf şeyler yapıyor, o yüzden boş ver,” dedi, konuyla ilgili son fikrini belirten Luke.

“Doğru,” deyip iç çektim. “Neyse, sanırım ben bir partiye gidiyorum. Anneme söyleme.”

“İşten geç gelecek,” dedi, yeni hoparlörü test ederken. Bir anda bas sesi o kadar yükseldi ki Luke’un sonra ne söylediğini tam olarak duyamadım. Galiba şöyle bir şey dedi: “Eğer saat onda dönmüş olsam bile annemin fark edeceğini sanmıyorum.”

“Ben, arkadaşım Jamie’de kalmayı düşünüyordum?” diye bağırdım, Kid Cudi şarkısını bastırmaya çalışarak.

“Neyse ne,” dedi Luke.

Tamam, sanırım sohbetimiz sona ermişti. Burası, çok gürültülüydü ve komşularımızdan biri her an şikâyetçi olabilirdi.

“Sakın kendini kaybetme,” diye seslendi arkamdan. “Ya da kaybet. Neyse ne.”

“Süper iyi bir tavsiye, Luke, sağ ol,” diye, ben de ona seslendim. Giderken bir yandan da üzerime kuşlu kotumu giymeyi düşündüm.

Yaklaşık bir yıl önce, ön kısmında iki zarif serçe olan bu havalı kotu almayı çok istemiştim ama annem, kotun çok pahalı olduğu konusunda ısrar etmişti. *Bu tip şeylerle vaktimi harcama*, tarzı ses tonuyla, “Onları herkes yapabilir,” demişti. Ben de bu senaryoda “herkes” kadar iyi olduğuma kanaat getirmiştım ve babama, iştten sonra beni bir nakış dükkânına götürmesi için yalvarmışım.

Dükkândan sadece kuş deseni değil, daha başka bir sürü şey almışım. Babam, *rondela* yani *örme halka* adı verilen küçük, bronz halkaları koymak için aletin nasıl kullanılacağını öğretmişti bana. Ben de eski bir kotumu alıp yanlarını yırtmışım ve rondelaları kotumun üzerine takmışım. Sonra da kadife bir kurdele ile kotumu yeniden dikmişim. Elimde, on beş dolara mal ettiğim kuşlu ve kadifeli bir kotum vardı artık ve inanın bana, dükkândaki fiyatı bundan çok daha fazlaydı. Dahası, babamla artık çok sık yaşamadığım harika bir gün geçirmiştım. Daha doğrusu, artık hiç yaşamadığım.

Arabasına bindiğimde, Jamie, “Aman Tanrım, *muhteşem* bir kot,” diye haykırdı.

“Ah, bu mu? Öylece duran bir şeydi işte,” dedim. Bilirsiniz işte, tıpkı bir yalancı gibi. İşin aslı, bence bu kot, sahip olduğum en havalı şeydi. Tişörtümün son derece sıradan ve birkaç yıllık olmasına rağmen kendimi harika hissediyordum. “Çok iyi görünüyorsun.”

“Teşekkürler.” Kocaman gülümsedi. Altında siyah dar bir kot, üzerinde düğmeli bir gömlek vardı ama her zaman olduğu gibi saç bandı olarak kullandığı eşarbına özellikle âşık olmuştum. Bu defakinde minik payetler vardı ve ben, parlak şeylerin hastasıydım.

“Eee, güzel bir gün, ha?” diye sordu, radyoyu açarken.

“En azından, seninle birlikte GY fizik dersinde olduğuma memnunum.” Radyodaki müzik hızlanmaya başlayınca kafamı geriye yasladım. Çoğu konuda eksantrik bir zevkim olduğunu düşünmeyi severdim ama Taylor Swift de severdim. Ne de olsa ben de insandım.

Gülümseyerek boynundaki kolyeyi düzelten Jamie, trafik ışığının yanmasını bekledi ve tam zamanında bisiklet yoluna saptı. (Bir keresinde karanlık bir sesle, “Kenara çekilmekle hiç ama hiç ilgilenmiyorum,” demişti ki bu konuda ona itiraz edemezdim. Avukat olmayı istemesinin bir sebebi vardı.)

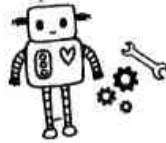
“Mac harika biri, değil mi?” dedi.

“Hımm, şey. Sanırım?” dedim. Çünkü aslında *Mac*’in harika biri olduğunu hiç de düşünmüyordum. Bana göre, adam çok çaresiz görünüyordu. Hem zaten, ne tip bir yetişkin “*Mac*” ismini kullanırdı ki? “Bayan Voss da kötü değildi. Onu sevdim.”

“Onun da seni sevdiği belli,” dedi Jamie. “Kadının evcil projesi falan gibisin.”

Yüzümü buruşturdum. “Belki de beni sınıfından atmak istemiştir.”

“Ah, kapa çenenı.” Jamie, radyodaki şarkıya mırıldanarak eşlik ederken çok heyecanlıydı, koronun söylediği nakaratla beraber bana bakıp kocaman sıırttı. “Aman Tanrım, Teo Luna’nın partisine gidiyoruuuuuz!” dedi, yarı bağıırır yarı şarkı söyler vaziyette. O, isimsiz bir mutluluğun tablosu gibi yanı başımda otururken, heyecanlanmak çok kolaydı.

Dönemeçli yoldan çıkıp Teo’nun özel bahçe kapısına geldik. Jamie, “İçeriye girmek için gereken şifreyi mesaj atmıştı,” diyerek, telefonunu vermem içim beni dürttü. Bu olayın neden bu kadar abartıldığını hiç anlamıyordum çünkü Teo’nun bir saray gibi

olan evini ta uzaktan bile görebiliyordunuz. Bu eve babamın müteahhit gözleriyle baktım. Araziye ve evin son derece yenilikçi olan bu ultra modern tasarımına hayran kaldım. Ama çok dik olan araç yolundan bile, yerdeki insanların kırmızı fincanlardan bir şeyler içtiklerini görebiliyorduk.

“Vay canına,” dedim yolcu koltuğundan inerken. Otoparkta birkaç araba daha vardı -çoğu Jetta ve Jamie’nin arabası gibi Civic’ti- ama hiçbiri, bu evin görkemine yetecek kadar gösterişli değildi.

“Evet, babası bir çeşit dâhi,” dedi, yanımda durup eve bakan Jamie. “Annesi de eskiden süper modeldi. Sanırım, Gwyneth Paltrow gibi, influencer oldu şimdi.”

“Gwyneth’in Oscar’ı yok muydu?” (Annem ona bayılırdı.)

“Var mıydı?” dedi Jamie, omuz silkerek. “Ben, onun sadece çok sevilen biri olduğunu sanıyordum.”

“O, senden önceydi,” dedim, büyük bir ciddiyetle. Jamie, gülerek beni eve doğru sürükledi.

Jamie kapıyı açtığında ne bulmayı beklediğimden emin değildim çünkü işin aslı, Teo Luna ile ne yapacağımı hâlâ bilmiyordum. Bir yandan, kendisine tapan bir sürünün tarikat lideri gibiydi. Bugün onu GY fizik dersinde izlediğimde, işi biliyor olduğu izlenimini yaratmıştı bende. Mac’in en sevdiği öğrencisi olduğu çok belliydi ve kesinlikle aptal biri değildi ama çok fazla unvana sahipti... Ki böyle de olması gerekirdi sanırım, öyle değil mi? Yani böyle bir evle, böyle bir anne ve babayla. Ayrıca, söylenenlere göre... Sessiz de biriydi. Ama benim ekibe girmemi engellemeye çalışanlara kabadayılık tasladığı an *dışında*. Ki bu da beni başladığım noktaya geri götürüyordu. O an ne söyleyeceğimi bilememiştim ve sanırım hâlâ bilemiyordum.

Teo’nun, doğru kişi olduğumu düşünmesi güzel bir şeydi ama takım arkadaşı olan Neelam denen o kızı köşeye sıkıştırması da göz ardı edilecek bir şey değildi. Eline geçen her fırsatta kızın sözünü kesmişti ve bana, ekipte olmayı isteyip istemediğimi bile sormamıştı.

İçimde, Teo Luna'nın diğer insanlara ne düşündüklerini sormak gibi bir alışkanlığının olmadığı hissi uyanıyordu.

İti an, çomağı hazırla. Ben ve Jamie, gelen gürültüleri takip ederek evin devâsa holünden, muhteşem bir okyanus manzarası olan arka bahçesine (babam, burada olsa ölürdü) girdiğimizde, Teo, "Ah, selam," dedi. İnsanlar arka bahçeye kurdukları fiçilerden bira içiyordu ama Teo'nun elinde *Pellegrino*¹⁴ şişelerinden biri vardı.

Umursamaz ev sahibi rolünü oynayarak, "İyi ki geldin, Howard," dedi Jamie'ye, sonra da bana döndü. "Sana bir şey gösterebilir miyim?"

"Bana mı?" Yanımda duran Jamie'nin meraktan *titrediğini* hissedebiliyordum ama ona bakarsam gülerim diye korktum. "Ah, tabii?"

"Harika. İçki ister misin?" dedi, beni beklemeden mutfağa doğru yürüyerek. Bana ağzıyla *AMAN TANRIM* işareti yapan Jamie'ye omuz silktim. Tam o sırada, Lora da onun yanında belirdi. İç çekerek arkamı döndüm ve Teo'ya yetişmek için hızlı adımlarla ben de mutfağa doğru yürüdüm.

"Hayır, böyle iyiyim... Sanırım."

"Sanırım?"

Teo ile yalnız kalmam konusunda değişik bir hisse kapılan tek kişi Jamie değildi ama Teo, insanların gözlerinin bizde olduğunu fark etse bile (genelde bende ve genelde şüpheyle), bunun nedenini anlayacak gibi görünmüyordu. Ellerini buzdolabına koyup, fikrimi değiştirmem için bekledi. "Biram, *White Claw*¹⁵ ve gazozum var..."

"Diyet kola var mı?" diye sordum.

"Şey, *evet*," dedi neşeli bir sesle. Ben de ilk defa *belki de sadece nazik olmaya çalışıyordur*, diye hissettim. "Annem, diyet kolaya bayılır. Diyet Dew, diyet Dr. Pepper¹⁶ ve sıfır şekerli Red Bull falan da var ayrıca..."

¹⁴ *Pellegrino*, üretim yeri İtalya olan, doğal maden suyu markası. (e.n.)

¹⁵ *White Claw*, ABD'de çok popüler olan, alkollü maden suyu markası. (e.n.)

¹⁶ *Mountain Dew*, gazlı meşrubat markası. *Keuring Dr. Pepper*, alkolsüz içecek markası. (e.n.)

“Vay canına, şey... O zaman diyet Dr. Pepper olsun, lütfen,” dedim. Başını sallayıp, dolaptan bir tane çıkardı ve bana uzattı. Açmadan önce teneke kutunun üzerine vurdum. “Çok lüks. Hiç kimsenin evinde diyet Dr. Pepper bulunmaz,” dedim.

“Biliyorsun, diyet gazozlar senin için hiç de iyi değil,” dedi, omuz silkerek... Sanırım, bu bir aşağılama girişimiydi. Ya da benimle dalga geçiyordu. Bana bakış şeklinden, hangisi olduğunu anlamak güçtü. (Çok yoğun bakıyordu. Sanki sadece bana odaklanmış, başka hiçbir şey görmüyormuş gibiydi. Gariptir ki bu bana hiç de korkunç bir şeymiş gibi gelmedi.)

“Evet ama bu bir parti,” diye espri yaparak, bir yudum içtim. “Eğer zaafılar kümesine girdiysen, yılanların yaptığını yap.”

Kaşlarını çattı. “Bu, bir yerden alıntı mı?”

“Hayır.” Upps... İnsanlar beni yeterince tanımadan, tuhaflığımı kendime saklamam gerektiğini unutmuştum. “Pardon, bana ne göstermek istiyordun?”

Teo, kendisini takip etmem için bana başıyla işaret ederek, kale gibi evinde tekrar yürümeye başladı ve duvardaki dokunmatik bir ekrana parmağını koydu. “Ama Dash’ten almam lazım. Hey, Dash’i gördünüz mü?” diye bağırdı, video oyunları oynayan bir grup insana. (Bunu size söylememe gerek yok sanırım ama oturma odası *kocamandı*. TV’nin büyüklüğü bile benim oturduğum dairenin büyüklüğü kadardı.)

“Çatıda,” dedi iki yakın arkadaş, aynı anda.

Teo, bana, “Tamamdır. Haydi,” dedi ve merdivenleri atlaya atlaya çıkmaya başladı. Sanırım onu kovalamaktan başka seçeneğim yoktu. Gerçi, iki yakın arkadaşın arkamdan şöyle mırıldandıklarını duydum:

“Şu çeşitlilik şeyi olmalı.”

“Teo’nun optikler hakkında ne söylediğini bilirsin.”

Ah. Sanırım, bugün denemelerdeki tek kızın ben olduğumu fark eden tek kişi ben değilim.

Sonunda, araç yolundan gördüğüm çatı terasına ulaştık. GY fizik sınıfından tanıdığım bazı yüzler gördüm. Beni baştan ayağı inceledikten sonra sohbetlerine geri döndüler. Teo, adı Dash olması gereken çocuğu kenara çekti. Çocuk, Teo'dan uzundu. Çocuğun teni daha koyuydu ve saçları daha az dağınıktı. Yine de tıpkı Teo gibi görünüyordu ve onun gibi giyinmişti. Herhalde, Pinterest'ten ilham alıyorlardı. Dash'in yüzünde, çok uzaklardaymış gibi bir ifade vardı. Onun yüksek sesli kahkahasını bölen Teo, çocuğu bana doğru sürükledi.

"Şema hâlâ iPad'inde duruyor, değil mi?"

Dash, "Evet, doğru. Şey... HEY, IPAD'İM NEREDE?" diye bağırınca, irkildim. Ama Teo, buna alışkın gibiydi.

Yurttaşlık dersimden bir çocuk, "İşte," dedi ve yüksek bir masanın üzerinde duran iPad'i Dash'e uzattı.

"Ah, sağ ol," dedi Dash, sanki az evvel bağırمامış gibi, sevinçle. "Al," deyip, iPad'i, Teo'ya uzattı ve sonra da bana bakıp, "Selam," dedi.

"Selam," dedim gülümseyerek. Çünkü Dash, yavru bir Danua'yı hatırlatmıştı bana. Ama Teo, beni dürttü.

"Bak, olay şu: Burada görev robotlarıyla savaş robotları var. Görev robotları tecrübesiz olan birinci sınıflar için... Onları dert etme." *Tecrübeli* olarak nitelendirilmek, benim için yeterince ürkütücüydü ama neyse. "Savaş robotları, tam olarak isimlerine uygun şekilde hareket ediyor: Silahları var ve savaşıyorlar. On beş poundluk bir bot ve yüz yirmi poundluk bir bot var. Her ne kadar, yüz yirmi poundluk yeni bir bot inşa etmek çok maliyetli olsa da biz elimizde olanla yetiniyoruz. Neyse ki geçen yıl sadece tek bir raundu kaybettik, dolayısıyla hasarımız çok azdı." Ne dediğini anlıyor muyum diye bana baktı ve sessizliğimin konuyla alakası olmadığına karar verdi. "Sıfırdan inşa ettiğimiz bot, on beş poundluk olan."

"Tamam," dedim. Teo, kesinlikle kendi konfor alanındaydı ama bu durum, onun bana ne kadar yakın durduğunu ve kendimi süper konforsuz hissettiğimi daha çok farkı etmemi sağladı. Gün batımı,

bu kadar yükseklikten muhteşem görünüyordu ama Teo, buna alışkın görünüyordu. Bu manzara, onun için arka plandaki bir gürültü gibiydi sanki. Hafif bir esinti, saçlarını dağıttı. Teo, parmaklarını saçlarında gezdirip, gözlerine düşen tutamları geriye itti.

“Her neyse, gelecekteki inşalarımız için şu an elimizde bu var,” dedi. Ve a-aa, tabii ya... Tam beş saniyedir robotik ekibindeydim ve doğal olarak da robotlardan söz edecektik. *Burada. Partide.* “Yıl içinde neyle çalıştığımız hakkında bir fikrin olsun istedim sadece. St. Michael’ın, bu yıl da geçen yıl kullandığı botun aynısını kullanacağından oldukça eminiz. O yüzden... Ah, pardon, onlar bizim en büyük rakibimiz,” diye açıkladı, Katolik erkek okulunu. Başını kaldırmadan devam etti: “Her neyse. Konu, geçen yıl, gerçekten düşük ağırlık merkezine sahip metal bir kutuydu. Çok hantal ve çok yavaştı.”

Teo’nun tasarladığı bot çizimine baktım. “Bu, bir pençe mi?”

“Evet, yukarıdan aşağıya gelmek için. Şu şekilde...” Eliyle, otomatik makine pençelerinden birini taklit eder gibi yaptı. “Her neyse, agresif sürüş ve stratejiden puan alıyorsun. Biz de bunda genelde iyiyizdir ama jüri bazen tasarım konusunda gerçekten tuhaf oluyor. Geçen yıl kazanamadığımız tek alan buydu.”

Onu dinlemiyordum çünkü önümde duran tasarımla ilgili beni rahatsız eden bir şey vardı. “Şu en alttaki ne?” diye işaret ettim. “Dönen bıçaklar mı? Helikopter gibi?”

“Evet. Aslında onun...”

“Çalışmayacak.”

Arkamdan gelen ses -her ne kadar hiç kimse fark etmemiş de olsa, ben sese doğru döndüm- Neelam’a aitti. Yani bugünkü seçmelerde Teo ile tartışan kıza. Belli ki Teo ile konuşmamızı dinlemek için az evvel sohbet ettiği küçük gruptan ayrılmıştı. Aslında birkaç derste onunla aynı sınıftaydık ama hiç iletişim kurmamıştık. Bugünkü de bir iletişim sayılmazdı ve şu anda bile hâlâ bana bakmıyordu.

“Ağırlık dağıtım merkezi kapalı, Luna,” dedi Neelam. “Ve devre kartı da...”

"Bir şey olmaz," dedi Teo, sabırsızca. "Mükemmelleştirebiliriz ve sana zaten söylediğim gibi, bazı şeyler çok daha iyi. Kız, boşlukları kullanıyor," diye bana fısıldadı. Bu, benim için elbette çok anlamsızdı ama beni ortağıymışım gibi görmesi de çok komikti. Hâlâ bana çok yakın duruyordu ve sanırım bu, Neelam'ı daha da çok kızdırdı.

"Bak, programlama konusunda beni dinlemene gerek yok ama en azından kötü bir tasarımla vaktimizi harcama," dedi kız, Teo'ya. "Şahsen *ben*, sonunda gereksiz olduğunu itiraf edeceğin ve pratikte çalışmayacak bir şey için hayatımın üç ayını heba etmek istemem."

"*Gereksiz* değil," dedi, öfkelenildiği açıkça belli olan Teo. "Bir silahımız olmalı ve geçen yıl..."

"Geçen yıl şanslıydık. *Bu* yıl..."

"Şey, pardon..." diye araya girdim. Başından beri Teo'ya katıldığını belli eder şekilde kafasını sallamaktan başka bir şey yapmayan Dash, bana bakıp devam etmem için cesaret verdi.

"Şey, Neelam haklı... Bu boyutlar işe yaramaz," dedim, dönen bıçaklara yakından bakarak. "İşe yarayacak şekilde *yapılmadıklarından* değil," diye hemen ekledim. Zira Teo, fikrini eleştirdiğim için bana gözlerini kısarak bakmaya başlamıştı. "Fakat şey... Ne deniyordu ona? Hani var ya?" dedim, babamın bu tip şeyler için kullandığı kelimeyi hatırlamaya çalışarak. "Güç ya da bu şeyin hasar vermek için yaptığı her neyse, bıçakların tamamen kopmasına yol açacak ve sonra da silahsız kalacaksınız."

"Ona 'tork' denir," dedi Neelam.

"Hah, evet, o," dedim ama o kelime aklıma gelmediğinden dolayı bir aptal gibi görüldüğüm için birazcık utanmışım. "Neelam, sana bunu açıklamaya çalışıyor. O yüzden, eğer söylediklerini dinlersen..."

Neelam, "Benim senin savunmana ihtiyacım yok," diye çıkıştı, sonra da Teo'ya öfkeyle baktı. "Sana onun yeterince tecrübeli olmadığını söylemiştim."

Sonra da çekip gitti. Ben de hayretle gözlerimi kırıştıtarak geri çekildim. Oysaki kibar olduğumu sanıyordum. Öyle değil miydin? Tanrım, bu okuldaki insanlar çok tuhaftı.

Derin bir nefes alıp, olanları savuşturmaya çalışarak, "Bak," dedim Teo'ya, "bu sadece..."

Ekrandan başını kaldırmadan, "Sana katılmıyorum," dedi. Bir yazılım sihirbazlığı yapıp, hareket hâlindeki pençenin ve dönen bıçakların bir simülasyonunu çıkardı. "Gördün mü? Burada hız ya da ağırlıkla ilgili bir sorun olamaz ve bunu başka bir bota saldırmak için kullandığın zaman..."

"Evet ama sanırım darbe gücü faktörünü unutuyorsun. Yani hareket hâlindeki iki botun faktörleri birbirinden farklıdır, öyle değil mi? Mesela ya o bıçak direkt açıdan olmayan bir şey yaparsa?" Ekran dokundum ve parmak izimi bıraktığım için anında pişman oldum ama olan olmuştu. "Başka bir şey, ona dümdüz bir şekilde vurmadığı takdirde... Mesela bir şey, bıçağın kenarına çarparsa, o zaman bıçak kırılır."

Fakat Teo, simülasyonu benim önerdiğim şekilde oynatmak yerine, ekrana baktı.

Pozitif olmaya çalışarak, "Tasarımla ilgili sorunların olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye hatırlattım ona.

Yüz yıla yakın bir süre gibi geçen birkaç dakikanın ardından, Teo nihayet başını kaldırıp bana baktı.

"Evet, bu uzun bir süreç," dedi. Sesi farklı çıkıyordu. "Hem bak... Neelam, bu konular hakkında nasıl konuşman gerektiği ile ilgili haklı," diye ekledi ve uzaklaştı. "Tasarımımızı savunmak için ulusal yarışlarda röportaj yapman gerekebilir. Bunu Justin'e yaptırarak değiliz herhalde."

Dash ile Teo, sanki bu çok bariz bir şakaymış gibi güldüler ama ben onların şakalarına malzeme olmaktan ziyade, az evvel Teo'nun söylediği diğer şeyler için endişeleniyordum. Mesela, şu an tek yaptığım şey ona tasarımının neden çalışmadığını söylemekken, *beni* gerçekten eleştirecek miydi? Tanrı aşkına, şu

an partideydik. Ben, Teo Luna'nın müze gibi evinin havuzuna kimin sarhoş olup atlayacağını görmek için buraya geldiğimizi sanıyordum oysaki.

"Bak," dedim diplomatik bir tavırla. "Niyetim, seni aşağılamak değildi..."

"Aşağılanmadım." Elindeki iPad'i pat diye kapatıp Dash'e verdi. Tam o sırada Jamie ile Lora da arkamda belirdi.

"Neden bahsediyoruz?" dedi Jamie. Çantasında taşıdığından emin olduğum, doğa dostu metal pipetini, elindeki White Claw şişesinin etrafında gezdiriyordu.

"Hiçbir şeyden. Affedersiniz, benim gitmem lazım. Andrew'un beni aşağıda beklediğini unutmuşum," dedi Teo, bana da Jamie'ye de bakmadan. "Dash?"

Tüm bunlar yaşanırken sessizliğini koruyan Dash, Teo'nun onu çağırması üzerine başını salladı.

İkisi de arkasını dönüp gidince kendimi biraz bıkkın hissettim (ve biraz da öfkeli). Bu yüzden, arkalarından gittim. "Eğer diğer botta..." Ne demişti ona? "Düşük merkezî yer çekimi varsa," dedim hatırlayarak, "o zaman neden içini delmekle uğraşıyorsun? Tıpkı şey gibi..." Ellerimle hayalî bir gözlemeyi ters çeviriyormuş gibi yaptım. "Senin vereceğin hasardan daha süratli bir şekilde kendi kendine ters dönecek hâli yok ya, değil mi?"

Teo durdu ve hiçbir şey söylemedi. Yeterince iyi açıklayamadığımdan mı -âdil olmak gerekirse açıklayamamıştım- yoksa rahat olduğu için mi, bilemedim. Ya da belki hoşlanmadığı içindi.

"Aslında bu çok komik," dedi Dash. Teo dönüp ona baktı ve gözlerini devirdi.

"Tamam, pazartesi konuşuruz ya da bilirsin işte, daha sonra. İyi eğlenceler," dedi Teo, omzunun üzerinden. Bununla beraber, bana olan kısa takıntısının bittiğini anladım.

Birbirlerine bir şeyler mırıldanarak koridordan giden Teo ile Dash'in arkasından bakan Jamie, "Iyyyk," diye fısıldadı. "Ne yaptın? Köpeğini mi öldürdün?"

Suratımı buruşturdum. “Erkekliğini aşağıladım sanırım.”

“Oof,” dedi Lora, omzumu sıvazlayarak. “Neyse, merak etme, düzelir. Teo, ona yetişen insanları sever.”

“Yetişen mi?” diye homurdandım. “Yoksa *katılan mı?*”

Lora, yine o sempati dolu bakışlarından birini attı bana. Bu sırada Jamie de ince ince dalga geçiyordu. “Hepimiz erkek egosunun ne kadar kırılgan olduğunu biliriz. Tatlı olanların bile böyle bir kusuru var,” dedi, içeceğinden bir yudum alıp. Erkeklerden *hoşlanmadığını* hatırlattı bize. (Talihsiz bir şekilde, onlara ilgi duyuyordu sadece.)

İkisi de beni travmadan çıkarmak ister gibi davrandıkları için, “Sorun yok,” dedim. “Maskülenlerin içinde ilk kez bulunmuyorum. Ağabeylerim de aynı.” Gerçi, onlar kendi küçük spor ve matematik dünyalarındaydılar ama yine de aynıydı. “Ben bir yolunu bulurum.”

“Elbette bulursun,” dedi Lora, ciddiyetle. Hatta bunu o kadar ciddi söyledi ki, yarım saniyeliğine ben bile çok büyük bir sorun olmadığına inandım.

Ama kendimi çok kötü hissettiğimi onlara söylememeye kesin kararlıydım. Teo’nun beni bu şekilde başından savması, büyük rezillikti. Neelam’ın da herkesin önünde bana söyledikleri küçük düşürücü ve kabaydı. Zaten ben bile robotik için yeterli olup olmadığından emin değildim. Bu yüzden şimdi kendim için ikinci bir tahminde bulunuyor (ve üçüncü ve dördüncü ve on beşinci tahminde) ve... Yanlış kelime söylemek istemem ama *kötü* olduğumu düşünüyordum. Teo bana bir pislik gibi davranırken, Neelam benim tarafımı tutsa ölür müydü? Oysaki ben onun tarafını tutmuştum. Yoksa Neelam, benden... Nefret mi ediyordu?

Kendi arkadaşlarının yanında durup beni tamamen görmezden gelmesine bakılırsa, galiba benden nefret ediyordu. Ki bu, çok berbat bir şeydi. Çünkü bu durumda, zaten hiç başlamak istemediğim bu şey, uzun ama çok uzun bir yıl yaşatacaktı bana.

BEL

Haftada iki kez yapılan ilk birkaç robotik toplantısından sonra, Teo'nun kendi kararıyla beni takıma almasına rağmen, ya bu yüzden pişman olduğu için ya da botunun çalışmayacağını kabullendiğini söylemesi için hâlâ biraz sakinleşmesi gerektiği açık ortadaydı. Yaptığı hiçbir şeyi açıklamıyordu. Robotik yazılımı ya da devre tahtalarıyla uğraşırken, sadece Dash'in veya birkaç yakın arkadaşının kendisiyle konuşmasına izin veriyordu. Teo, açıklamanın çoğunu yapacağını tahmin ettiğim öğretmenimiz Mac'in aslında takıma ne kadar yardımcı olduğunu gerçekten hafife alıyordu. Mac, genelde *birinin bir şeye ihtiyacı var mı*, diye bakmak için ya da Teo'nun tasarımlarıyla ilgili heyecanlı sesler çıkarmak için gelip gidiyordu. Fakat şu açıkça belliydi: Robotik ekibi, tamamen Teo Luna'ydı. Dolayısıyla da bu, sınıftaki herkes benden nefret ediyor anlamına geliyordu. Soru sormak için geldiğimde, bir anda gerilip birbirleriyle mırıldanmalarından veya yardım teklif ettiğimde birbirleriyle bakışmalarından bunu anlayabiliyordum. Kapısında, erkek kurallarının geçerli olduğu yazan kulüp evlerinden birindeydim sanki. Oysa görkemle karşılandığım denemelerde bunu göremeyecek kadar aptallaşmıştım.

Görev merkezli robotlara odaklanmış gibi görünen Neelam'a yardım etmeye çalıştım çünkü Teo'nun karışmadığı tek şey buydu (bu şeyler, onun altındaydı) ama Neelam, yine de benim aptal falan olduğumu düşünüyordu.

Derste de aynı şekilde davranması, bana hiç fayda sağlamıyordu. Lora ve Jamie, GY fizik dersindeki dört kızdan biri olduğum ve laboratuvar gruplarına dâhil edildiğim için mutluydu ama Neelam hiç mutlu değildi. O, benim buraya Teo'ya yakınlaşmak için geldiğimi düşünüyordu ve bu, benim sinirlerimi bozmaktan çok daha öteye gidiyordu. Eğer buraya onun için gelmiş olsaydım, şu ana kadar çabalarımın işe yaramadığını ve çoktan çuvalladığımı fark etmez miydim? Neelam, yine de benim fizikte beceriksiz olduğumu düşünüyordu ve *bu*, aşırı derecede ahmakça bir düşünceydi.

"Hey, şunlar için yardım ister misin?" dedim, Neelam laboratuvar için gereken hesaplamalarının üzerinden geçerken. Çalışmayı dörde bölmüştük ama sanırım bana en kolay olan dördüncü kısım düşmüştü.

"Neden," dedi başını kaldırmadan, "onları yapamayacağımı düşünüyorsun?"

"Ne? Hayır," dedim gerileyerek. "Ben sadece..."

Kekeledim çünkü dürüst olmak gerekirse onu nasıl aşağıladığımdan tam olarak emin değildim.

Bana dik dik bakan Neelam'a, "Ben sadece yardım etmek istemiştim," diye mırıldandım.

Ravi, solumuzda oturan Lora'ya yardım teklif etmek için son derece ironik bir şekilde tam da o anı seçti. "İstersen onlara göz atabilirim," deyince, Lora rahat bir nefes aldı ve çocuğa cevap sayfasını uzattı.

"Sağ ol. Gerçi rakamların doğru olup olmadığından emin değilim," dedi irkilerek. "Tahtayı tam olarak göremedim."

Laboratuvarın en uzak köşesindeydik. Bu durum, sadece Lora için değil, hepimiz için uygunsuzdu. Mac, vaktinin çoğunu ön grubu -diğer adıyla Teo'yu- kontrol etmek için geçiriyordu çünkü onların laboratuvar masası, Mac'in masasına çok yakındı. Bu bir tesadüf müydü, bilmiyorum ama Teo'nun laboratuvar sonuçları genelde daha iyi çıkıyordu -Dash, Kai ve Emmett'inkiler de-. Mac, onların sorularını cevaplamak için ayağa kalkmadan sadece yarım

saniye kadar önce şaşırmış gibi görünüyordu. Sınıfın arkadaki diğer yarısındaki bizler, kendimize güvenmek zorundaydık. Burası, tıpkı Vahşi Batı gibiydi ama riskleri oraya göre çok daha azdı ve bildiğim kadarıyla, oradaki gibi dizanteri tehlikesi barındırmıyordu.

“Gördün mü?” dedim Neelam’a, başımla Ravi’yi işaret ederek. Lora, çocuğun yardım teklifine hiç alınmamıştı.

Fakat Neelam’ın kalemi kavrayan parmakları gerildi. “Sence Ravi’ye ‘rakamlarının kontrol edilmesine ihtiyacın var mı’ diye soran olmuş mudur?” diye tısladı. “Ya da Teo’ya?”

“Gerçekten hiçbir fikrim yok,” dedim ama yalan söylediğimin ben de farkındaydım.

Bu sınıftaki herkes, Teo Luna’nın yaptığı her şeyin doğru olduğuna inanmaktan başka bir şey yapmıyordu. Daha sonra, Ravi’nin de Lora’dan yardım istemediğini fark ettim ve bu, kendimi daha da kötü hissetmeme neden oldu. Zaten Teo’nun partisinde bizzat Teo tarafından aşağılandığım için hâlâ utanıyordum ve şimdi? Tüm bu berbat hislerden nasıl kurtulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zira bu hisler, göğsümde birikip, giderek çoğalıyor ve nefes almamı zorlaştırıyorlardı.

O gün robotikte fazla konuşmamaya kadar verdim ki bunu yapmak hiç de zor olmadı. İşletme müdürü olan ve mühendislerden biri olmayan Lora, arkadaşımı. Onun yanıdayken, tasarımı ya da yazılımdan uzak durmam daha kolay olurdu. Neelam, bu tip konuları konuşmak için yeterli kelime haznem olmadığını çoktan belirtmişti zaten. Ben, Teo ile kavga edecek enerjiye, Neelam gibi sahip değildim. Bu yüzden, ben de bana ne söyleniyorsa onu yaparak günü bitirdim.

Daha sonra, erkeklerden hiçbirinin benim herhangi bir şeyi inşa edebileceğime inanmadıkları, kafama dank etti. Bunu yüksek sesle belirtmemişlerdi ama uzatmamı istedikleri bir malzemenin ismini bilmediğim zaman gösterdikleri tepki, bunu belli ediyordu. Emmett, ders için dinamik laboratuvarında bana yardım bile teklif etmişti. Bu, nazik bir teklif gibi görünüyordu aslında ama

onun yaptığı gibi, derse tam olarak uyum sağlayamadığım için de değildi. Başlarda, bunun sebebinin, bazılarının arada sırada daha fazla yardıma ihtiyaç duymasından kaynaklı olduğunu söylemiştim kendime. Ya da Mac benden hoşlanmadığı için. Ama bir süre sonra, böyle olmadığını itiraf etmek zorunda kaldım.

Sebebini biliyordum. Bunu asla söylemiyorlardı. Hatta belki kendileri bile bunu yaptıklarının farkında değildi. Fakat Emmett ve diğerleri, bana bakıyorlardı ve otomatik olarak, kız olduğum için bocaladığımı düşünüyorlardı. *Yine de* Neelam ile aramı bozduğum için kendimi daha da kötü hissediyordum.

Cidden mi? Fizik çok kolaydı.

Zor olan, sürekli görünmez olmayı istememdi.

Jamie

Nasıl gitti??? Daha iyi mi???

Bugün hiç kimse beni dürtüklemedi ✓✓

Jamie

!!Gelişme ne??

Daha çok, kelimelere dökülmeyen aşırı bir nefret diyebiliriz ✓✓

Jamie

● Ah, haydi ama

Tamam, belki de benden nefret etmiyorlardır ✓✓

Ama Teo'nun beni takıma aldığı için pişman olmaya başladığını görebiliyorum ✓✓

Jamie

HEPSİ takıma alınman için sana oy verdiler, B.

Jamie

Kazara olmadı yani

Hayır, Teo yüzünden oldu //

Ve onun sadık erkek grubu //

Jamie

Erkeklerle uğraşmayı sevdiğimi bilirsin

Doğru, seversin //

Jamie

Hem de çok

Jamie

Ama asıl konu seni tereddütsüz seçmiş olmaları, öyle değil mi?

Jamie

Demek ki o kadar da aptal değillermiş

Şaka mı yapıyorsun? Beni bu takıma koymak şimdiye dek yaptıkları en aptalca şeydi //

Hakikaten hiçbir şey bilmiyorum //

Jamie'nin noktalarla dolu mesajları ekranımda belirmeye devam ederken, Luke, "Hey," diyerek odama daldı. "Bir şey yapmak ister misin?"

"Seninle mi? Hayır," dedim, ekrandan başımı kaldırmadan.

Jamie

Kaldır başını tatlım

Jamie

Onlara ne kadar parlak, yaratıcı ve zeki olduğunu göstermelisin!!

Off //

Tabii, hemen işe koyulacağım //

"Ciddiyim," dedi Luke. "Lütfen."

Onun *lütfe*n dediğini hiç duymamıştım, doğal olarak şüphelendim. "Neden?"

"Söyleyemem. Araba."

Çok yakın iki kardeş olduğumuz söylenemezdi ama ben bile Luke'un arabasının güvenli bölge olmasını anlıyordum. Hayır, daha çok *kutsal* bölge. Ehliyetini ilk aldığı anda, birkaç yıl beni okula o bırakmıştı ve doğru dürüst konuştuğumuz tek anlar, o anlardı. Bu yüzden, onun "araba" demesiyle Jamie'nin bana SOS mesajı atması aynı şeydi.

"Tamam," diye iç çektim. Zaten üniversite başvuruları üzerinde çalışmam gerekiyordu. Fakat bunu yapmamayı tercih ederdim elbette. Bu, danışmanımın verdiği bir ev ödeviydi ama danışmanım, "neredeki okula gitmek istediğimi bilmiyorum" ya da "ne okumak istediğimi bilmiyorum" laflarını anlamıyordu ve "Bunlar, yıldız bir başvuru dilekçesinin temel kaynakları olamaz," diyordu.

Luke, arabada bir süre sessiz kaldıktan sonra, arabanın geri kalanına kıyasla son derece yeni olduğunu ikimizin de bildiğimiz çok uyumsuz ses sistemine bağlanmadan evvel, telefonundan bir çalma listesi bulmamı söyledi bana. Garajdan çıktı ve her zamanki gibi sağa döndükten sonra, bizi boş sokaklarda amaçsızca dolaştırmak için sola döndü. Sonunda ağzındaki baklayı çıkardı: "Konu, babam."

Aman Tanrım, işte başlıyorduk. Son altı aydır özellikle düşünmemeye çalıştığım kişiydi bu. Önünden geçtiğimiz sonsuz sayıdaki apartmanlara baktım ve bu gizemli araba itirafından kaçabilmek için *keşke çöle falan çıkabilseydik*, diye düşündüm.

"Evet?" Belki de onu Gabe'den sakladığımız o taro çörekleri için ikna edebilirdim.

"Babam, sonbahar için bana bir iş buldu. Ya da daha uzun süreli." Luke, çok sevdiği *Pusha T* şarkısı eşliğinde parmaklarıyla direksiyonda tempo tutmaya başladı. (Çoğu rap şarkısının kökenini anlayamıyordum ama çok şiirsel olduklarını düşünüyordum. Yani çok uzak bir Shakespeare tarzında. Kan savaşları, ihanetler ve bu tip şeylerden söz ediyorlardı... Ki bunun konumuzla bir alakası yok.)

"Bir dakika," dedim, kaşlarımı çatarak. "Onu gördün mü? Babamı?"

Luke, kıpırdandı. "Evet. Şey..." Boğazını temizledi. "Sen, henüz on sekiz değilsin," dedi yavaşça, "ama ben, yirmi birim."

"Evet, ee?"

"Ve..." Son derece rahatsız olduğu çok belliydi. Bu konuşmanın gittiği yerden hoşlanacağım için değil ama bir an evvel bir yere gitmesini istiyordum. "Bak, babamın yeri çok geniş ve eğer onun için çalışacaksam..."

"Onun için mi çalışacaksın?" diye sözünü kestim. Çünkü bunu belirtmemişti.

"...eğer onun için çalışacaksam," diye tekrar etti, "böylesi çok daha kolay olur."

"Ama annem," diye itiraza başladım ama sonra durdum.

Bir anda, artık aç olmadığımı fark ettim.

“Biliyorum.” Luke, önümüzde duran kırmızı ışığa baktı. “Ama cidden, lbb...” Bana “lbb” diyen tek kişi Luke’tu. Bebekliğimde bile bana böyle seslenirdi. Fakat beni bırakıp gideceğini itiraf etmek üzere olduğu şu anda bunu duymak, bana hiç de iyi gelmedi. “Annem, benim bir şey olmamı istiyor ve ben, bir şey değilim.”

Suratımı buruşturdum. “Gabe gibi olmanı mı istiyor yani?”

“Evet, temelde bu.” Elini ağzına götürünce, Luke’un babamıza ne çok benzediğini bir kez daha düşündüm.

Ben, anneme de babama da benzemiyordum.

“Yani, taşınıyor musun?” Başımı eğip ellerime baktım. Luke ile çok fazla takılmazdık. Çok fazla konuşmazdık da. Yine de eve gelip onun video oyunları oynadığını ya da darmadağınık garajımızda arabasını kurcaladığını göremeyeceğimi düşünmek, canımı o kadar yaktı ki nefes alamadım. Annem evde değilken ve üniversite başvuru yazısı yazmam gerekirken, şimdi ne yapacaktım ben? Luke üniversiteye gittiğinde durum farklıydı. O zamanlar, muhtemelen geri döneceğini bildiğim için rahatlamıştım. Ama şimdi bundan o kadar da emin değildim.

“Bu konuda annemle konuşmam gerek ama evet, sanırım taşınıyorum.” Dönüp bana baktı. “Sen iyi misin?”

“İyi miyim? Luke... Hayır, iyi değilim.” Sinir bozucu ağabeyimin, başından beri aslında hiç yaşamaması gereken dairemizden taşınıyor olması nedeniyle kendimi bu kadar yalnız hissedebileceğime rüyamda görsem inanmazdım. “Zaten artık babamı göremediğim için sinirliyim, şimdi de bu...”

Ne diyeceğimi bilemiyordum ve odaklanmamaya çalıştığım şeyi -yani annemle babamın artık birbirlerinden ayrı iki birey olduğu gerçeğini- düşünüyordum. Boşanmaları, iğrenç ve çok tantanalı olmuştu. Babam bağırmıştı, annem ağlamıştı. Bu durum, ikisinin de gözüme birer yabancı gibi görünmesine yol açmıştı.

“Babamın ne yaptığını biliyorsun,” dedim. Hiç kimse ortaya çıkıp bunu söylemeyecekti ama ben, bu ayrılığın babamın suçu olduğunu biliyordum. Bu, çok zordu. Çok sevdiğin iki insandan birinin, diğerinin hayatına kötülük ettiğini fark etmek, gerçekten ama gerçekten çok zordu.

Luke’un çenesi kasıldı. “Biliyorum.”

“Ve bu, seni rahatsız etmiyor mu?”

“Elbette ediyor. Ama bu *olası* şartlar altında...”

“Hangi *olası* şartlar?” diye bastırdım. Çünkü bildiğim kadarıyla; annem, hiç değişmemişti ve babam, kesinlikle her şeyi mahvetmişti.

“Yani ben...” Luke, bir eliyle direksiyonu sıkıca tutarken rahatsız bir biçimde kıpırdandı. “Ona sonsuza dek kızmamız mı gerekiyor? Yani... Babam iptal mi? Bitti mi?”

Bu düşünce canımı sıktı. “Hayır ama...” Cümlemi bitiremedim ve güçlkle yutkundum.

“Onunla altı ay ya da altı yıl konuşmasak ne fark eder?” diye sordu Luke. “Bir noktada bunu aşmalıyız ve hayatımıza devam etmeliyiz.”

“Ama annem...”

Luke, yüzünü buruşturdu.

“Ama babam,” dedi.

Ondan sonra, ikimiz de ne diyeceğimizi bilemedik.

Babam, annemin kalbini kırmıştı; bunu her ne kadar bilsem de -ve babamın bizi terk etmek yerine bir arada kalmamız için daha çok çabalaması gerektiğinin *farkında olsam da*- çoğu zaman, dünyada en çok görmek istediğim kişi babammış gibi hissediyordum. Anneme olan sadakatim, telefonu elime almamı engelliyordu ama babama olan sadakatim de göğsümde kocaman bir delik açıyordu. Ben, onun sayesinde, olduğum kişiydim. Ona ait olduğunu düşündüğüm onca şeyi, artık yok diye, şimdi nereye kaldırıp koymam gerekiyordu?

Babamı geride bırakmak, Gabe için kolay olmuştu. Hatta annemle birlikte evden taşınmamız, babamın sağ kolu olan Luke için bile çok kolay oldu. Çünkü biz hepimiz aynı takımdaydık. Ya da belli ki ben öyle sanıyordum. Zira Luke da başka türlü düşünmeye başlamıştı.

Trafik ışıkları değiştiğinde, "Dilediğin zaman ziyarete gelebilirsin," dedi.

Tabii, tabii. Evet.

"Babam, beni hiçbir şeye zorlamadı, bilirsin?" diye devam etti. Hayatımda duyduğum en kötü şeyin bu olduğunun hâlâ farkında değildi. "Annem, benim mali müşavir, doktor ya da onu gibi bir şey olmamı istiyor ama ben, olamam. Okulu sevmiyor olmam, neden bu kadar büyük bir suç oluyor? Ben, sadece bir şeyler inşa etmek ve dışarıda olmak istiyorum."

Tabii ki babam, Luke'a, "Hiçbir şey olmak zorunda değilsin," derdi. *Onlar, her zaman bir elmanın iki yarısı gibiydi*, diye içimden geçirdim. Fakat sonra haksızlık ettiğimi düşündüm.

Luke'un babamı herkesten çok özlediğini biliyordum. Onun, sadece en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalıştığını biliyordum. Annemize öfkeli olmak, ona babamızı hatırlatıp duruyordu, biliyordum. Bu durum, işleri ikisi için de çok daha fazla zorlaştırıyordu. Konunun benimle alakası olmadığını da biliyordum. Ama hiç alakam olacak mıydı?

Anlamaya çalışarak, gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Beni bırakıp gitmesinden ziyade, Luke'un içinde bulunduğu şartlara kızdığımın farkındaydım. Eğer okula geri dönseydi, bu kadar kızarmıydım? Tabii ki hayır. Ama bu...

Son bir çabayla iyimser düşünmeye çalıştım ve buzdolabının yoğurtla tekrar dolacağını düşünerek sevinmeye çalıştım.

"Eğer istediğin buysa senin adına mutluyum, Luke," dedim. Çünkü şu an yapabileceğim en kötü şeyin ağlamak ya da kızmak olduğuna kanaat getirdim. Daha da beteri, bunlardan birini yapsam bile işe yaramayacaktı zaten. Luke, rahatladı ve şarkıya eşlik etmeye başladı. Daha iyi hissettiğini görebiliyordum... Az

evvel söylediklerime inanmayı seçmişti ama ben bile kendi sözlerime inanmıyordum ve bunu ikimiz de biliyorduk.

İnsanın kendine alan açması, gerçekten çok zor bir şeydi. Keşke GY fizik derslerine başlamadan önce Bayan Voss bana bunun nasıl yapılacağını öğretseydi.

TEO

“Odaklan, Luna!”

Ter damlaları gözlerime düşüyordu . Hiçbir şey düşünemiyordu. Bacaklarım da ciğerlerim de yanıyordu. Vadinin bu cehennem gibi yeri, en az yüz derece vardı ve çok sıcaktı. Çimenlerden yükselen ısıyı görebiliyordum. Bu ısının boğazımı kuruttuğunu hissedebiliyordum. Öğleden sonraki bu antrenmanlardan nefret ediyordum.

Odaklan.

Yakalayamadığım orta saha oyuncusu (ki kendisi, gecenin bir yarısına kadar bot şematiği çizmek için uykusuz kalmamış olan ikinci sınıf öğrencisiydi), topu alıp gole gitti ve çok şükür ki atışı ıskaladı. Fakat yarım saniyelik gecikmem, bana avantaj sağladı. Top, kale direğine çarpıp sekerken, ben de tam oradaydım. Topu kapıp, sahayı hedef alarak döndüm ve enerji depom boşalana kadar koştum. Faul mıknaatımız olan Marcus Ferrar, üzerime kafa üstü atladı. Hızımı vaktinde kesemedim ve göğüs kemiğime sert bir darbe aldım. Kısa bir süreliğine nefesim kesildi.

Koç, “Bu, sadece bir antrenman, Ferrar. Sparta’da değiliz!” diye bağırdı.

Keşke bu düğümü bir penaltı vuruşuyla çözebilseydik. Zira baskı altında iyi iş çıkarırdım. Pek çok insan, tüm oyunun ağırlığını sırtlayamazken, ben sırtlayabilirdim. Tek başıma, çok istediğim bir şeyin karşısında olduğum zaman, bütün dünya susardı.

Maalesef bu sefer serbest vuruş olacaktı. Topu sahanın yukarısındaki, Kai’nin beklediği yere götürdüm. Kai, koşmaya başladı. Sanki ben bunu bilmiyormuşum gibi, Antrenör de, “Kıpırda!” diye bana bağıırıyordu.

Odaklan.

Sonunda golü atmayı başardım ama bacaklarım o kadar ağrıyordu ki kendi kendilerine çöküvereceklermiş gibi hissettim.

Antrenmandan sonra peşimden gelen Marcus, "Hey," dedi. "İyi misin?"

"Ben mi? İyiyim," dedim. "Başın nasıl?"

"Daha kötülerini de görmüştüm," diye sııttı. "Geliyor musun? Chipotle'ye¹⁷ gidiyoruz."

Dürümü düşünmek bile midemin gürültüyle guruldamasına yol açtı. "Hayır, robotik için okula dönmem lazım," dedim. Marcus, omuz silkti.

Geri geri koşarken, "Senin kaybın," diye seslendi.

Tabii tabii. Kulağa ne kadar hoş gelse de ulusal robotik yarışlarına ikinci kez girme unvanını ve MIT'de kendime bir yer kapmayı, dürüme tercih ederdim.

Kampüse doğru ilerlerken, *Mac'in okuldan sonra laboratuvarı kullanmam için verdiği anahtarı kullanırım*, diye düşündüm. Laboratuvar bir sürü pahalı malzemeye doluydu -bir devre tahatası bile tek başına on bin dolar ederdi- ama beni çalışırken çok defa görmüş olduğundan, Mac bu konuda bana güvenirdi. Fakat onun hâlâ laboratuvarda olduğunu görünce şaşırdım.

"Bak, Bel, GY fizik malzemeleri konusunda gayet iyisin," dediğini duyunca, fizik sınıfıyla robotik laboratuvarı arasında bir yerde gizlendim. "Fakat robotik, bir takım sporudur. Eğer burada başarılı olmak istiyorsan, takım oyuncusu olmayı öğrenmelisin."

Bel'in cevabını bekledim ama o, hiçbir şey söylemedi. En azından, benim duyabileceğim bir şey söylemedi.

"Seni dışlamaya çalışmıyorum," dedi Mac. "Neelam başladığında, onunla da aynı konuşmayı yapmak zorunda kalmıştım. Ekipteki herkesin senin başarılı olmanı istediğini öğrenmen gerekiyor."

"Tamam." Sesi, ekibime seçildiğini ona ilk söylediğim günkü gibi düz ve moralsizdi. "Evet, anlıyorum."

¹⁷ Chipotle, Meksika mutfağı temalı bir fast food zinciri. (e.n.)

“Güzel! Harika,” dedi Mac. Geldiğimi anlasınlar diye anahtarlarımı şıkırdatarak içeriye girdim. “Luna, sen misin?” diye bağırdı Mac. Sanki az evvel gelmişim gibi kapıyı arkamdan gürültüyle kapattım.

“Evet, antrenmandan çıktım,” diye seslendim.

Mac, köşeyi döndü ve karşımda belirdi. “Bel de burada, laboratuvar görevini tamamlıyor,” dedi, omzunun üzerinden başıyla işaret ederek. “Ama ben, on beş dakikaya çıkacağım.”

“İsterseniz burayı ben kilitlerim. Zaten büyük malzemelerin hiçbirini kullanmıyorum,” dedim.

Mac, omuz silkti. “Kuralları biliyorsun: Yangın, ağırlık, keskin uçlu aletler yasak...”

“Sadece yazılım,” dedim, elimi kalbime koyarak. “İzci sözü.”

“Luna, hiç izcilik yapmadığını biliyorum,” diye iç çekti Mac, sonra da gülerek sınıfa geri döndü.

Sesleri engelleyen *Bose* kulaklıklarımı takıp, yarın Neelam benimle tartışmaya çalışmadan önce, çizdiğim bazı değişiklikleri test etmek için tasarım yazılımını başlattım. Tam o anda, Dash’ten *az evvel keşfettiği tatlı nachos* ile ilgili bir mesaj aldım ama görmezden geldim.

Derken, biri omzuma vurdu. Korkudan yerimden sıçradım.

“Tanrım, affedersin. Selam,” dedi Bel. Yüzümü ona dönünce, bir adım geriledi. Kodlama yaparken çok sık çaldığım *Skrillex* parçasını durdurdum ve Bel’in şöyle bir şey söylediğini duyar gibi oldum: “...bir çeşit aşırı odaklanma hastalığı mı?”

Kulaklıkları tamamen çıkardım. “Ne?”

“Boş ver,” diye mırıldandı. Bugün gözlerine mor ışıltılı bir far sürmüş, kulaklarına birbirinden farklı küpeler takmıştı. Bir tanesi, sallanan bir hilal, diğeri ise hançere benzeyen minik bir kılıçtı. “İşimi az evvel bitirdim. Mac, çıkarken sana haber vermemi istedi.”

“Tamam,” dedim ve kulaklıklarımı tekrar taktım ama Bel, yerinden kıpırdamadı. “Başka bir şey mi var?” diye sordum. Hiçbir şey söylemeden bilgisayar ekranıma baktığını gördüm. Gürültüyle iç çekip, “Ne?” diye sordum.

En az otuz saniyelik bir tereddüdün ardından, "Bunun çok güçlü bir kaynakla yapıldığını sanmıyorum," dedi.

"Ne?"

"Babam da bir keresinde böyle bir şey yapmıştı. Bu şey, bir baskı geldiği an dağılır." Tasarımında sözünü ettiği kısmı işaret etti. "Gerçi, güzel görünüyor," dedi ve arkasını dönüp gitti.

Gitmesine izin vermek niyetindeydim aslında ama burada kalması için nedense bir telaş hissettim.

"Sen olsan ne yapardın?" diye sordum. Bel, olduğu yerde donup kaldı.

"Şeyyy, düşünmem lazım."

Omzunun üzerinden tekrar ekranıma baktı ve bence yalan söylüyordu. Ne yapması gerektiğini *tam olarak* bildiğinden emindim ama bu fikrini benimle paylaşmak istemediği açıkça ortadaydı. Bir anda, gitmesine izin vermediğim için pişman oldum.

İşte bu yüzden onu takımıma aldığım için pişmandım. Zeki biri olmadığından değil ama hiçbir şey *söylemiyordu*. Sanki fikirlerinden nasıl nefret ettiği ile ilgili içinden kendi kendine konuşuyordu ama şimdiye dek gördüğüm kadarıyla, kendisi de bir fikirle karşıma çıkmıyordu.

"Mac haklı," dedim. "Bu, bir takım işi."

Rahatsız olmuş gibi baktı bana. "Sen de mi bana vaaz vereceksin?"

"Durduk yere söylemedim ki."

Çenesi kasıldı.

"O, iyi bir öğretmendir," dedim. "Eğer yardıma ihtiyacın varsa, tek yapman gereken istemek."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

Ses tonu beklemediğim kadar sertti. Gözlerimi kırıştırdım.

"Ne?"

Bana dik dik baktı. "Sen hiç Mac'ten bir şey istemek zorunda kaldın mı?"

"Ne?"

“Hayır, kalmadın,” diye kendi kendine cevap verdi. “Belki de bunun sebebi senin daha zeki veya daha yetenekli olmandır. Ya da belki olmamandır. Belki de Mac daha seni görür görmez, başarısız olmana izin vermek istememiştir. Her iki durumda da bunun farkında değilsin. Öyle değil mi? Her şeyi daha kolay elde ettiğinin, hiçbir şeyi istemene gerek kalmadığının, her şeyin zaten doğrudan senin önüne geldiğinin.”

Bu, kulağa hiç de âdil gelmiyordu ama onun bu tezini çürütmek için söyleyecek bir şey bulamadığını fark etmek, beni daha da sinirlendirdi.

“Eğer malzemelerle sorun yaşıyor ya da robotik konularına yetişemiyorsan...”

“Sorun falan yaşamıyorum,” diye çıkıştı.

“İyi, tamam. Ben, sadece...”

Ekрана doğru hızla geldi ve “Bu, çok zayıf bir kaynak,” dedi. “İki farklı parçayı bu şekilde itip birbirlerini tutmalarını bekleyemezsin. Eğer güçlü bir şey istiyorsan, temeli de güçlü olmalı.”

“Peki, tamam,” dedim. Çünkü benimle tartışmak istediği çok belliydi. “Geçen hafta, bu tasarım üzerinde çalıştığımı gördün. Neden o zaman bir şey söylemedin?”

“Neden söyleyeyim? Neelam’a yaptığın gibi, beni de engelle diye mi? Bir de Mac, takım oyuncusu olmak hakkında bana vaaz veriyor, ha? Hayır, teşekkürler. Zira sen, benim katkımın istenmediğini bana çoktan gösterdin.”

“Sen neden...” diye söze başladığım an, partimde bot tasarımı ile ilgili yaptığı öneriyi hatırladım ve sustum. Tabii o kararsız pandomime öneri denebilirse. “Tamam, öncelikle sözünü ettiğin o şeyin, *katkı* olarak sayılması gerektiğinden emin değilim...”

“Ah, haydi ama” dedi, kılıç küpesiyle oynayarak. “Ne demek istediğimi anladın!”

Anlamıştım ama konuyu tekrar açmak istemiyordum.

“Biz, hiç kimseyi engellemiyoruz. Biz sadece...” Bu konuşmayı yapmanın hiçbir anlamı yoktu. Beni dinlemeyeceği çok

belliydi. “Bak, sen bu gece bir şey tasarla, biz de yarın onu oyalayalım. Eğer sen, problemin *ben* olduğumu düşünüyorsan, diğerleri ne düşünüyor, bakalım,” dedim.

Yüzündeki gergin ifade geri geldi. “Her neyse, tamam.”

Bunu “evet” olarak aldım ve işime döndüm.

Eğer sinirlenmemiş olsaydım, şu an bir dakika öncekinden ne kadar farklı göründüğünü söylerdim. Çizim yaparken de böyle görünüyordu ama ekibe katıldığı günden sonra onu bir daha böyle görmemiştim. Bana bağırırken yanakları kızarmış, gözleri kocaman olmuştu. Resmen *canlı* gibiydi ve bu yönünü, diğerinden çok daha ilginç buluyordum. Söylediği hiçbir şey beni heyecanlandırmamış olsa bile.

Tam kulaklıklarımı yeniden elime alıp da kulağıma takacağım sırada, Bel bir anda bağırdı: “Sırf botunda sorun gördüm diye bana bir pislik gibi davranman çok saçma. Oysa yapmamı istediğin şeyin bu olduğunu sanmıştım. Aksi takdirde, neden ekibe yeni birini almaya zahmet ettin ki? Yoksa sana sürekli ‘evet’ diyecek birini mi arıyordun? Zira inan bana, buna ihtiyacın yok.”

Neyse ki kulaklıklarımı takmıştım da söylediği her şeyi net şekilde duymama rağmen, duymuyormuş gibi davranabildim. Gittiğinden emin olana kadar bekledim ve kulaklıklarımı öyle çıkardım. Öfke olduğunu düşündüğüm duygunun içimi yaktığını hissettim. Ya da suçluluk duygusunun.

İşin aslı, Bel haklıydı. Ona gerçekten de bir pislik gibi *davranmıştım* ve bunun nedeni, tasarımımdaki problemleri görmüş olmasıydı (*görmüştü* çünkü bunu bana ikinci kez söylüyordu) ama bu, onunla ilgili değildi aslında. İnsanın, üzerinde çok çalıştığı bir şeyin eksiklerini görmesi çok zordu sadece, hepsi bu. Bu durum, kendimi sorgulamama yol açmıştı ve ben, buna hiç alışık değildim. Zira Bel haklıydı. Herkes, bana ‘evet’ derdi. Ben dâhil.

Başım ağrımaya başladı, muhtemelen ekrana çok uzun süre baktığım için olmalıydı. Programı kapattım, laboratuvarı kilitledim ve arabaya doğru yürüdüm. Otoparkta sadece bir avuç araba kalmıştı. Esnedim, bir anda kendimi çok yorgun hissettim.

Meşgul olmayı seviyordum. İşimin başında olmayı seviyordum. İnsanların her konuda bana güvenmelerini seviyordum (zafer golünde, robotik laboratuvarının anahtarlarında), o yüzden de evet, Bel'in bunu yapmaması beni delirtiyordu. Benim kibirli bir serseri olduğumu düşünüyordu sanki ama ben öyle biri değildim. Ya da öyle olmadığımı sanıyordum. En azından öyle olmamaya çalışıyordum. (Çalışmıyor muydum?)

Daha sonra, evimin bahçe kapısından girip, araç yolundan ilerlerken, bir anda, *ah, belki de Bel tüm bunların arasında gerçek beni görememiştir*, diye düşündüm. Ya da belki ben, ona gerçek beni göstermekle uğraşmamışımdır.

Oturma odasına girdiğimde, "Futbol nasıl geçti?" diye sordu babam. Onu kanepede görmeye alışkın olmadığım için bir saniliğine irkildim. Sanki görünmez bir *Forbes* dergisine poz verir gibi, daima biraz resmîydi. Şakaklarındaki grilerden, gömleğinin kıvrılmış kollarına kadar, her şeyini bilinçli bir şekilde çok iyi ayarlamış gibi görünürdü. (*GQ*, geçen yıl onun için "Silikon Vadisi'nin gümüş tilkisi" demişti.)

"İyiymi," diye geçiştirdim. Annemin nadir bulunan Kuzeyli zevkinin aksine; babam, bugün antrenmanda ne yaptığım ile ilgili ayaküstü sohbet edemeyecek kadar meşguldü. "Annem nerede?"

"Akşam için arkadaşlarıyla çıktı. Kazandınız mı?" dedi, titreyen telefonuna -sonra bir daha titreyen telefonuna- bakarak.

Yaptığımız şeyin *sadece bir antrenman* olduğunu açıklamanın hiçbir anlamı yoktu çünkü o zaman bu sohbet gereğinden fazla uzardı. Her an açması gereken bir telefon ya da göndermesi gereken bir e-posta olabilirdi. "Evet."

Başını kaldırıp bana baktı. Başını öne doğru salladı. "Güzel. Peki ya, okul?"

"İyi."

Telefonu tekrar titredim. "Sadece *iyi* mi?"

Omuz silktim. "GY vatandaşlık dersinden A aldım."

"Ya fizik?" dedi, ekranına kaşlarını çatarak.

“Sanki Mac bana A’dan düşük bir not verir de,” diye hiç düşünmeden cevap verdim ve bir anda gözümün önüne Bel’in yüzündeki ifade geldi.

Sen hiç Mac’ten bir şey istemek zorunda kaldın mı?

Bu, bana Neelam’ın söyleyeceği tarzda bir şeydi. Gerçi, eğer bunu Neelam söylemiş olsaydı, duymazdan gelirdim.

Demek, Neelam’a yaptığın gibi beni de engelliyorsun?

Lanet olsun. Bundan nefret ediyordum. O, haklıydı. Bu, benim hatamdı.

Yüzümdeki ifadeyi işaret eden babam, “Sorun ne?” diye sordu. “Okulda iyi gitmeyen bir şey mi var? Sana daha önce de söyledim, eğer bir özel öğretmen tutmamızı istersen...”

Bel’in kocaman olmuş gözlerindeki hayal kırıklığı görüntüsünü zihnimden atmak ister gibi, başımı iki yana salladım. “Özel öğretmene ihtiyacım yok, baba. 4,3 not ortalamam var. Ben iyiyim.”

“Harvard, genelde ‘iyi’ ile yetinmez, Teo.”

“Ben...” Ona (bir kez daha) Harvard’a başvurmayacağımı hatırlatmak üzereyken, vazgeçip sustum. Anne ve babaların, çocuklarının Harvard’a gitmesini neden istediklerini bilmiyordum ama devlet okulunda burslu okumuş biri olarak, babam da onlardan farksızdı. “İnan bana, okulda hiçbir sorun yaşamıyorum, baba. Her dersten A alıyorum.”

İngilizce dersinde okuduğumuz, Dante’nin¹⁸ “Cehennem”¹⁹ kitabından da aynı notu alacağımı varsayarak söylemiştim bunu. (İçindeki cehennemsi şeyler düşünülecek olursa, bu gayet uygun olurdu.)

“Daha ekimin başındayız,” dedi babam. “Geri kalmamış olmanı umuyorum.”

Hiç şaşırmadım ve başımı salladım. TecCrunch’a göre babam, beyazların hâkim olduğu programında, ender renkte biri olarak deneyimlerden kalma körelmiş bir *acımasız verimlilik* özelliğine

¹⁸ Dante Alighieri, İlahi Komedyâ’nın yazarı, İtalyan şair ve siyasetçi. (e.n.)

¹⁹ Cehennem, üç ciltten oluşan İlahi Komedyâ’nın ilk cildi. (e.n.)

sahipti ve bu yönüyle sektörde kötü bir unvanı da sahipti. Mateo Luna, hata kabul etmezdi çünkü hata yapma lüksüne sahip değildi ve en alttan en tepeye çıkmak için gösterdiği tüm bu çaba, kendi ağırlıklarını çekemeyen insanlara karşı fazla sabrının olmadığı anlamına geliyordu.

Tam, eşofmanlarımı giymek için merdivene yöneldiğimde, babam arkamdan seslendi.

“Sadece seni hazırlamak istiyorum, biliyorsun değil mi?” dedi. “Sen, benden farklı olacaksın, evlat. Sen, Mateo Luna’nın oğlusun. İnsanlar, senden bir şeyler bekliyor.”

“Biliyorum, baba.”

“Bu da işlerin çok daha kolay ve çok daha zor olacağı anlamına gelir.”

“Biliyorum.”

“Sadece ismine güvenemezsin.”

“Güvenmem.”

Bir süre beni süzdükten sonra başını salladı. “Aç mısın?”

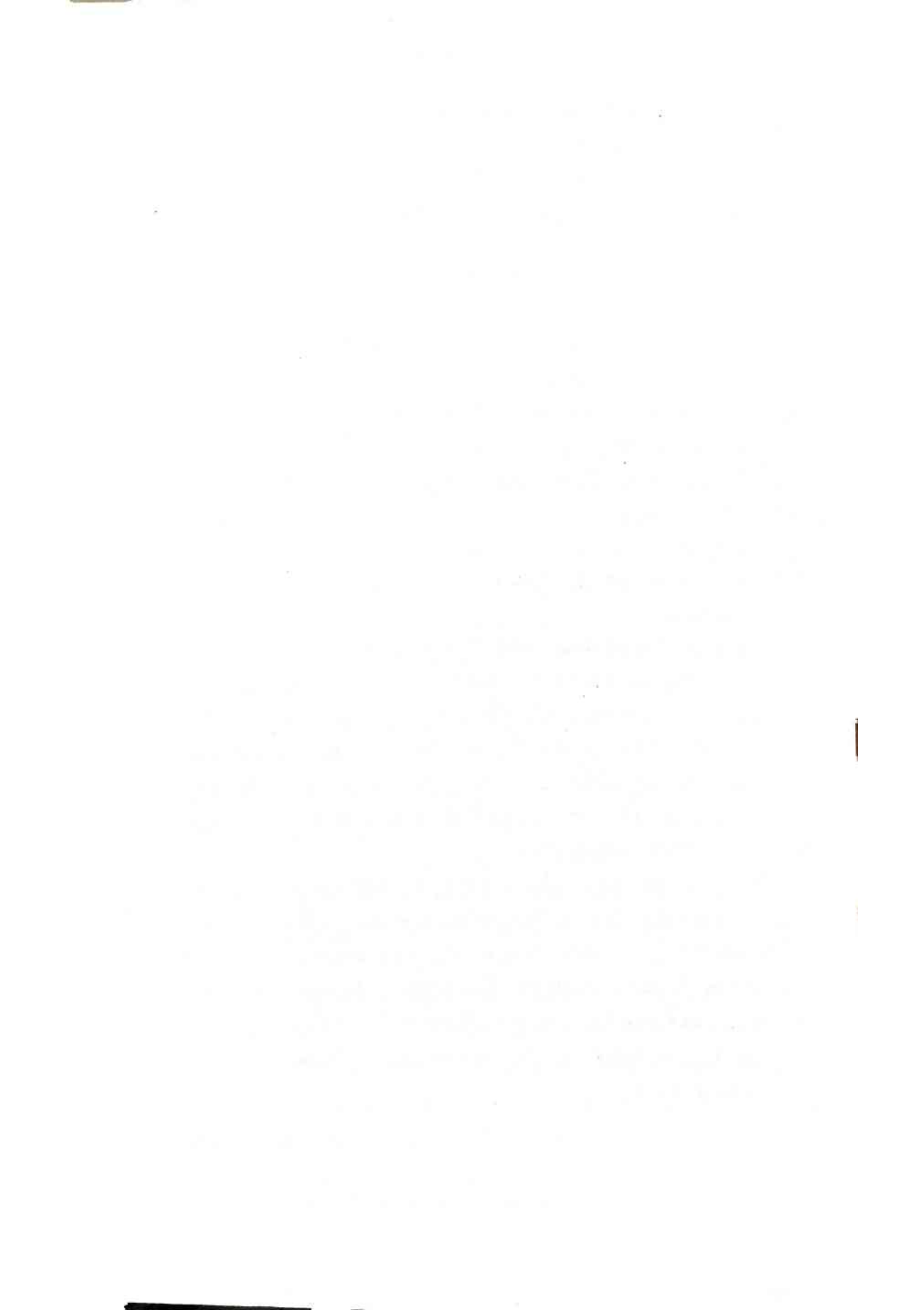
Ah, evet. Neredeyse unutmuştum. “Evet, aslında açım.”

“Annen, dün gecedan kalan Thai yemeğinden bırakmış sana, buzdolabında,” dedi ayağa kalkarak. “Benim Osaka’daki potansiyel bir yatırımcıyla telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Bir şeye ihtiyacın olursa mesaj at,” diye ekledi ve omzuma vurup holün sonundaki ofisine doğru gitti.

Arkasından bir süre baktım, sonra mutfığa gittim ve mikro dalgaya biraz erişte koyarken, planlarımı tekrar gözden geçirdim.

Aslında bu gece erken yatmayı düşünüyordum ama sanırım onun yerine biraz *Cehennem* okuyacaktım. Babam haklıydı... Daha senenin başında hiçbir şeyi elime yüzüme bulaştırmak istemiyordum ve insanlar, büyük şeyler bekliyordu benden.

En çok da ben.

BEL

Başlarda ne Luke'u ne de babamı uzun süre görmeyi planlamıyordum. Annem, Luke'un taşınmasına çok kızmıştı -ağabeyim hızla evden çıkana kadar, *saatlerce* kavga ettiler- ve ben, anneme bir stres daha yaşatmak istemiyordum.

Fakat sonra Teo Luna, zor olmaya karar verdi ve bana da annemde olmayan birtakım aletler lazım oldu. O yüzdeeeen... Yarınki takım oylamasına hazırlayacağım silah tasarımı için *birinin* yardımına ihtiyacım olacaktı. Her ne kadar Teo, Teoluğunu yapsa da kendimi bir kez daha beceriksiz gibi göstermek istemiyordum.

Kendi evinizin araç yoluna girip kendi kapınızı çalmanızın ne kadar tuhaf olduğu, anne ve babanızın ayrılması ile ilgili size söylenmeyen bir şeydi. Ya da eski evimin kapısını... Çünkü annem, evdeki son çocuğu için, yani benim için yepyeni bir kasaba ve yepyeni bir okulun çok daha iyi olacağına karar vermişti. (Ona, neden başka okuldan transfer edildiğimi anlattığımda, Jamie bana, "Daha kötüsü de olabilirdi," demişti. "Seni saçma sapan bir okula da kaydettirebilirdi." İster inanın ister inanmayın, bu sözleri bana hiç yardımcı olmamıştı.)

Kapıyı açan babam, şaşırarak, "Bel," dedi. Hafif bir kahkahası, kocaman bir gülümsemesi vardı. Babamın gamzeleri (bu gamzelerin aynısı almışım babamdan), hemen ortaya çıktı ve sıcacık bir karşılamaya dönüştü. Babam, beni gördüğü için şoke olmuş gibiydi. "Geleceğini bilmiyordum."

Anahtarlarımıyla oynadım. "Arayıp haber vermem mi gerekiyordu?"

"Ne? Hayır, tatlım. Ben sadece... Boş ver." Cümlelerimi tamamlamama alışkanlığımı nereden edindiğimi anlamışsınızdır artık. "Girsene," dedi, bir adım geri çekilerek. Üzerinde, her zaman giydiği kot ve soluk bir tişört vardı. Çocukluğumdan beri giydiği, kırmızı olan tişört. İpliklerinin arasından çocukluğumun kokusunu alabiliyordum. Talaş tozu ve annemin gardenya kokulu yumuşatıcısının karışımı.

Ancak o an, babamın çamaşırlarını annemin artık yıkamadığını hatırladım.

"Aslında, Luke evde mi?" diye sordum, içeriye girip girmeme konusunda tereddüt ederek. Burada durursam anneme sadakatsizlik etmemiş olurum gibi geldi... Ya da en azından, babamın annemsiz ne yaptığını bilemeyeceğim bu evin *içinde* olmazsam. "Kulübedeki bazı aletlerini kullanmam lazım da."

"Evde değil," dedi babam, yavaşça. "Ama ben, sana yardım edebilirim. Eğer istersen."

Çok iyimser görünüyordu, kendimi berbat hissettim. Oradan hemen ayrılmalıydım, değil mi? Gitmeliydim.

(Fakat konu şu ki... Hayır, konu sadece şuydu: Zaten yazılım tasarımı için evde yarım saat harcamıştım ve bu, bana hiç mantıklı görünmemiştii, o yüzden...)

"Tamam," dedim. "Olur. Sağ ol."

"Peki, ne üzerinde çalışıyoruz?" dedi, kapıyı arkasından kapatan babam. Herhalde içeriye girmek istemediğimi fark etmişti çünkü arkadaki kulübeye gitmek için bahçeye doğru yürüdük.

Bel Maier'in yapmayacağı bir şey yapıp, robotik ekibine girdiğim gerçeğiyle ilgili detay vermek istemediğimden, "Okul projesi," dedim. Aksi takdirde, babam herhalde elini alnıma koyar ve iyi olup olmadığımı sorardı ve bu, şu an hiç uğraşamayacağım çok babacan bir şeydi. "Ben, bir şeyin altında giden bir şey inşa etmek istiyorum. Sonra da onu ters çevirmek."

“Bu, gerçekten okul için mi? Tanrım,” dedi babam, başını iki yana sallayarak. “FTMM²⁰ konusunda gerçekten ciddiler, ha?”

“Evet, öyle görünüyor,” dedim, sanki bu çılgınca akademik ilerlemeye ben de çok şaşırmışım gibi.

“Ne kadar süre lazım?”

“Ah, şey... Yarın teslim etmem gerek.”

Babam, kaşlarını kaldırdı. “Bel?”

Ah, Tanrım, anlamıştı. “Hı?”

“Fazla mı oyalandın yoksa?”

“Ah, evet.” İşleri son dakikaya bırakmak, tam da Bel’in tarzıydı. Bu yüzden de gerçeği anlatmama gerek kalmamıştı ve çok rahatlamıştım. Gülümsemeye çalıştım. (Bakınız: Mancınık ödevi.)

“Aslında her şeyi hazırladığımı düşünüyordum ama...”

“Endişelenme. Bu saatten sonra, üzülmenin bir anlamı yok. Umarım ihtiyacın olan malzemeler bende vardır.” Kulübenin sağındaki büyük metal çekmeceleri açtı. “Hidrolik düşünüyor musun?”

“Aslında,” diye söze başladım ve karşımdaki Teo Luna değil de babam olduğu için direkt anlattım. “Ben çalışması için ona bir elektrikli sensör ekleriz diye düşünüyordum. Hani, garaj kapısındaki hareket sensörü gibi bir şey. Böylece, bir şey yakınlaştığında, otomatikman alta kayar ve sonra bilirsin işte. Ters döner.”

Babam, başını salladı. “İşe yarayabilir. Bekle bakalım, burada neler var.”

Hidrolikler, sanıldığı kadar karmaşık değildir. Aslına bakarsanız, temel parçalarına kadar ayırdığınızda hiçbir şey karmaşık değildir ama özellikle hidrolikler, kulağa olduklarından daha karmaşık gelir.

Temelde, hidrolik sistemler, sıvıyı (genelde yağı) valflerle iterek bir silindire doldururlar. O basınç da mekanizmanızın yapmasını istediğiniz şeyi yapmasını sağlar. Sıvı, tek yönde aşağıya doğru itilir çünkü sıvının gideceği tek bir yön vardır. Sonra o da başka bir şeyi aşağıya doğru iter.

²⁰ FTMM: (*Ing.* STEM: Science, technology, engineering, math.) Fen, teknoloji, mühendislik, matematik.

Çoğu insanın babasında kompresör silindiri olmazdı herhalde ama benim babam, çoğu baba gibi değildi. “Hava kabarcığı olmamasına dikkat et,” dedi. Zira daha önce *bir yerlerimi kanattığımı* görmüştü. Bir aracın ya da bir bisiklet freninin hidroliğinde hava kabarcığı olmaması gerekirdi. Eğer yağın içinde hava kabarcığı olursa o zaman basınç, hava kabarcıklarını baskılardı ve hidrolik sistem de yapmasını istediğiniz şeyi yapmazdı.

“Fen ödevi için oldukça karmaşık,” dedi, tasarım için düşündüğüm çizimi yapışımı izleyen babam. Gerçi, beni sorgulamak yerine, “İşe koyulsak iyi olur,” dedi.

Bir ara Luke göründü ve şaşkın sesler çıkararak, babamın cüzdanıyla ortadan kaybolup, birkaç dakika sonra elinde bir pizza ile geri geldi. Pizzayı kopardığı her lokmayı ağzını şapırdatarak çiğniyor, ağzı doluyken konuşuyor ve hidroliğin doğru çalışması için uygun bir PSI²¹ olması gerektiği hakkında bir şeyler mırıldanıyordu. Derken, telefonu çaldı ve Luke tekrar dışarıya çıktı.

Silindir fiçinin içine tutturduğum piston çubuğunun çizimini babama göstererek, “Bu nasıl?” diye sordum.

“İyi görünüyor,” dedi, çizimime göre yaptığı valfi uzatan babam. “Yani planın, pistonu genişletmek için silindirin içine itmek mi?”

“Evet, sonra da geri çekilsin diye yönünü değiştirmek.” Ne demek istediğimi göstermeye çalıştım. “Eğer bir elektrik sensörüm olursa...”

“Aha,” dedi, başını sallayarak, “yön valfini kendi kendine değiştirir, tamam...”

Fakat Luke geri döndüğünde, babam da ben de içerideki enerjinin düştüğünü hissettik.

“Onun eve gitmesi lazım,” dedi Luke, bana bakmadan.

“Gidemem,” dedim, sabırsızca. “Hâlâ çalışıyorum...”

“İbb. Hemen,” dedi Luke.

²¹ PSI, İngiliz tartı sistemi birimleri kullanılarak oluşturulan bir basınç veya gerilim birimi.

Babam sert bir ifadeyle bana döndü. “Annene buraya geleceğini söylemedin mi? Bel, saat gece yarısını geçti. Annen çok endişelenmiştir.”

Sokağa çıkma yasağı, telefon ve zaman gibi şeyleri tamamen unutmuş bir vaziyette irkildim.

“Evet ama artık endişeli değil. Çok öfkeli,” dedi Luke.

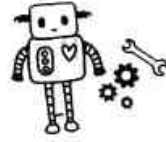
Harika. Ve ben, daha işimi bitirmemiştim bile.

“Neyse tamam,” dedim. “Bunu... Başka bir zaman bitiririm.”

“Yarın teslim etmeyecek miydin?” diye sordu babam. Aynı anda da Luke, “Bu şey, sözünü ettiğin robotik kulübü için mi?” diye sordu.

“Bir dakika, robotik kulübü mü?” dedi babam. “Sen, ne zamandan beri bir robotik kulübü hakkında konuşur oldun? Ya da *herhangi* bir kulüp hakkında?”

“Hayır, konuşmuyorum... Bak, annem beni bekliyor,” dedim, hidrolik pompasını ve hâlâ birleştirmek zorunda olduğum parçaları toplayarak. “Özür dilerim, başka zaman açıklarım.”

Eve dönüş yolunda, babama neden bunu... Şey, sırf eğlence olsun diye yaptığımı açıklamadığımı düşündüm. Sanırım, soru sorabilir ya da benim Luke’a benzediğimi düşünebilirdi... Yani vaktimi annemle geçirmektense, onunla geçirmek istediğimi sanabilirdi. Bunu düşünmesini istemezdim. Dolayısıyla acil bir okul ödevi olduğuna inanması, bana daha kolay gelmişti.

Eve döndüğümde, bağırmasını beklediğim annem, benimle hiç konuşmadı.

Yani “hiç” denemez. İki kelime söyledi.

“Yatağına git.”

Sonra odasına girip, kapıyı yüzüme kapattı. Bu, klasik bir ebeveyn hayal kırıklığıydı ve kendimi berbat hissetmişim. Öte yandan, benden bir açıklama istemediğine de sevindim. Hiç kimseye hiçbir şey açıklamak istemeyişim, sanki günbegün artıyordu.

Sanırım, bugün hidrolik pompası üzerinde çalışarak, haftalardır -hatta aylardır- ilk kez göğsümden kocaman bir yükün kalktığını hissetmiştim.

Luke
Öldün sen

Hayır //

Luke
Serseri

Gözlerimi devirdim.

Umarım bekâr evinin her gecesini pizza yiyerek geçirmiyorsundur //

Luke
Şişme sezonuna girdik

İğrenç //

Bana, egzersiz yapan damarlı bir adamın GIF'ini gönderdi.

Tekrar ediyorum, iğrenç //

Luke
Burası, senin de bekâr evin

Jamie
Benle babamı dilediğin zaman ziyarete gelebilirsin

Kibar olmaya çalışıyordu sanırım ama kendimi iyice dışlanmış hissetmişim.

Gerçi, bu gece nerede olduğumu öğrenince, bahse girerim ki annem de böyle hissetmiş olmalıydı.

Seni seviyorum, anne //

Nereye gideceğimi sana söylemediğim için özür dilerim //

Lütfen bana kızma //

Uyudu mu, diye merak edip birkaç saniye bekledim.

Annem

Seni seviyorum, hija

Annem

Ama bunu bir daha yapacak olursan arabanın anahtarlarına el koyarım ve en sevdiğin kazağını küçültene kadar makinede yıkarım

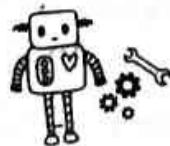
Sert ama âdil //

Annem

Uyu artık

Tamam //

İyi geceler, anne //

Ertesi gün, okula girer girmez, Jamie önümü kesti.

“GY fizik dersinde sınav olacaktıydık,” dedi, aşırı stresli bir şekilde. “Lora, bu sabah robotik için bir şey yaparken, Mac’in masasında sınav kâğıtları görmüş.”

“Çok mu küstahsın?” dedim. Fakat düşündükçe, sınav olacağımız fikri doğru gibi gelmeye başladı. Bir üniteyi daha yeni bitirmiştik ve Mac, bir sonraki konumuzun ne olacağını henüz söylememişti. Dolayısıyla da bu, sorgulanabilir yeteneklerimizin değerlendirilmesi için güzel bir fırsat olabilirdi.

Keşke, annem yatmamı söylediğinde yatsaydım, diye düşündüm. (Yatmamıştım. Hidrolik pompası vs.)

“Ben, *hapı yuttum*,” dedi Jamie. Sıkıca sardığı saç bandı, onun bu moralsiz açıklamasına hiç uymayacak kadar neşeli görüyordu. “Sahte duruşma savunmamı hazırlamak için bütün gece ayaktaydım. Mac zaten *doğru dürüst* not da vermez, yani eğer bu sınavdan A alamazsam...”

“Yanar mısın?” dedim.

“...eğer bu dersten A alamazsam sınıf birinciliği şansımı kaybederim, sonra da Stanford’a giremem ve hukuk okuyamam, sonra da ÖLÜRÜM!” diye sızlanmaya başladı. Gözlerimi devirerek, kolumu omzuna attım.

“Tamam, öğlen yemeğinde çalışırız,” dedim. “Sana yardım ederim, söz. Lora da biraz fazladan çalışmayı sorun etmez sanırım...”

Tam o sırada Teo Luna, Dash ile birlikte yanımdan geçti ve dikkatim dağıldı. Ellerini oynata oynata bir şey hakkında tartışıyordu. Dash, Jamie’ye ve bana el salladı. Cümlesinin tam ortasında kalan Teo, başını kaldırıp baktı.

Bir an için, bana bir şey söyleyecek sandım ve kelimeler boğazımda düğümlendi. Ama Teo, gözlerine düşen saçlarını geriye doğru itip, Dash’in söylediği bir şeye yarım ağız gülümsedi ve çekip gitmeden önce bize başıyla selam verdi.

“...o yüzden sorun yok,” diye devam ettim. Gerçi, önemli değildi. Zira Jamie çoktan hesap makinesini çıkarmış, çılgın not

ortalamasını korumak için bu sınavdan *tam olarak* kaç alması gerektiğini hesaplıyordu.

Bilin diye söylüyorum: Ben de notlarım hakkında endişelenmiyorum değildim. Kesinlikle endişeleniyordum ama uzun vadede notların ne işe yarayacaklarından emin olmadığım için, bu kadar takıntılı olmak bana anlamsız geliyordu. Mesela, vatandaşlık dersinden A almam, hayatta başarılı olmak için ne işime yarayacaktı? Hayatta ne yapmak istediğimi çözdüğümü varsaysam bile bunu dert etmeye değmezdi.

Neyse ki mermi hareketi konusunu anlamıştım ki sınav (tabii olacaksa) bu konu hakkında olacaktı. Teo benim zorluk çektiğimi düşünüyor olabilirdi tabii. Ama aslında çok basitti. Mac, erkekleri daha çok seviyordu... Bunu küçük detaylardan anlayabiliyordum. Mesela onlara en iyi laboratuvar masasını veriyor ya da yanlarına daha sık gidiyordu ya da Kai'yi kenara çekip, "Daha iyisini yapabilirsin," diyordu. Oysa onunla aynı notu alan Lora ile dersten sonra böyle bir konuşma yapmıyordu. Neticede, Kai gelişme gösterirken Lora göstermiyordu. Dün dersten sonra Mac'le laboratuvar hakkında konuşmayı ve konunun dördümüzün daha az yetenekli olmadığını ona göstermeyi düşündüm. Ama onun yerine savunmaya geçmesine yol açmıştım çünkü Mac, benim ekibe ayak uydurmayı umursamadığımı düşünüyordu.

Mac'in bana verdiği kısa konferansı Teo'nun duyduğunu bilmek utanmama sebep olmuştu, daha da kötüsü, çok öfkelenme sebep olmuştu. Sanki yaptığım her şey, Teo'nun benim ne yaptığımı bilmediğime dair olan inancını destekliyor gibiydi... Ki robotik laboratuvarında ona tüm bunları anlattığım zaman beni başından savmasından, buna *inandığı* açıkça belli olmuştu. Daha da fenası, Teo benim hiçbir şeyi düzgün yapamayacağıma inandıkça Mac de buna daha çok inanıyordu.

Hatta bazen *ben* bile azıcık inanmaya başladığımı düşünüyordum.

Sanırım bu öfke tüm gün içimde birikti çünkü okuldan (ve paniklemeye değmeyecek sınavdan) sonra Bayan Voss'un sınıfına uğradım.

Biyoloji dersine ait olduğunu düşündüğüm iğrenç bir şeyden başını kaldırıp, "Ah, Bel," dedi. "Ben de sana bakacaktım."

"Size vakit kazandırmış oldum," dedim ve sırt çantamdaki hidrolik pompasına uzandım. "Robotik takımına girdim..."

"Gireceğini biliyordum," dedi, neredeyse kibirli bir ifadeyle.

"...ve size bunu göstermek istedim. Hiçbir sebebi yok aslında," diye mırıldandım ve kendimi aptal gibi hissettim fakat Bayan Voss, başını iki yana salladı.

"Göster bakalım," dedi.

İki küçük kelimenin bazen bu kadar doğru kelimeler olması gerçekten inanılmaz bir şeydi.

"Tamam. Kompresördeki hava, sisteme basınç uygulamak için şuraya gidiyor," dedim havanın nereye gittiğini göstererek. "Robotik laboratuvarında kullanabileceğim bir tane olduğunu tahmin ediyorum... Her neyse, oradan da silindire gidiyor ve şu parçayı hareket ettiriyor. Ardından diğer yöne gittiğinde, piston tekrar yerine giriyor."

"Bel, bu hakikaten çok iyi bir iş." Kendi kendine başını sallayarak pompayı inceledi. "Peki, pompanın ne yapacağını düşünüyorsun?"

"Aslında ona elektrikli bir şey bağlayacağım, hareket sensörü gibi bir şey. Böylece, rakip bir bot yaklaştığında otomatikman kayıp çıkacak." Söylediğim şeyi pompayla canlandırdım. "Sonra hidrolik pompa, onun diğer botun altına girmesini ve onu ters çevirmesini sağlayacak."

"Bu, çok yaratıcı, Bel. Bay MacIntosh, ne dedi?"

"Ah, henüz ona göstermedim," dedim. Kadın kaşlarını çattı.

"Bunu tek başına mı yaptın?"

"Babamla ağabeyim çok yardım etti," dedim. "Ben sadece bir kez çizdim, babam da bana parçaları buldu."

"Bunu sen tasarladın, Bel. Yaptığın şey için 'sadece' diyemezsin." Bayan Voss, pompayı bana geri verdi. "Ekip, senin neler yapabildiğini görünce eminim çok heyecanlanacaktır."

"Umarım." Pompayı sırt çantama geri koydum. "Her neyse. Ben size, sadece..." Bir anda kendimi rahatsız hissederek boğazımı temizledim. "...bunu yaparken çok eğlendiğimi söylemek istedim."

Kadın, zaten bunu biliyormuş gibi kocaman gülümsedi. "Ve?"

"Ve... Ne?"

"Ve hangi bölümde okumak istediğini düşündün mü? Elektronik, makine ya da inşaat mühendisliği hep bu tip şeyleri kapsar," dedi sırt çantamda duran pompayı işaret ederek.

"Ah, ben... Şey. Evet. Tamam."

Bayan Voss, dudağını büzdü. "Bu, bir cevap değil, Bel."

"Hayatımın geri kalanını küçük bir hidrolik pompası üzerine kuracak değilim," dedim, kazara ağzımdan kaçan sert bir ses tonuyla. "Ekibin bu konuda ne diyeceğini bile bilmiyorum."

Tartışma için kendimi hazırladım ama Bayan Voss sadece omuz silkti.

"Yeterince âdil," dedi. "Ama yine de düşünmeye değer, sence de öyle değil mi? Burada gerçekten çok inisiyatif almışsın. Temel bir şemanın çok ötesine geçmişsin. Bu, senin inşa ettiğin bir şey, Bel. Bununla gurur duymaya hakkın var."

Bir an için ona inanmamın mümkün olduğunu düşündüm. Hatta onun haklı bile olabileceğini düşündüm.

"Sağ olun, Bayan Voss," dedim bana söylediklerini dinlememenin aptallık olacağını hissederek. Yalan söylemek için nasıl bir sebebi olabilirdi ki? Hayattaki başarıım, ona bonus falan kazandıracak değildi. Sonbahar tatilinde Harvard'a gitsem de Büyük Kanyon'dan aşağıya düşsem de kadın aynı maaşı alacaktı. "Üniversite başvurularım hakkında düşüneceğim."

Fakat maalesef başarma hissim, öğleden sonraya kadar bile sürmedi.

TEO

Bel'in yazılım için bir şema oluşturacağını sanmıştım. Ona yapmasını söylediğim şey buydu ama o, sırt çantasından çıkardığı bir hidrolik pompasını bir kompresör valfine bağlayıp gözümüzün önünde bir görev robotu yaptı.

Piston çubuğu çıkarmak için havayı kompresör valfinden geçirirken, "Evet," dedi. "Sonra da... Bilirsiniz işte, ters dönecek."

Son derece karmaşık bir şey inşa etmiş birine göre hiç de heyecanlı cümleler kurmuyordu.

"Bir pnömatik²² kolu yönetmek için... Sensor kullanmaktan mı söz ediyorsun?" diye sordum.

Gözlerini kırıştırdı. "Evet," dedi çekinerek.

Pnömatiğin anlamını bilmiyor olabilir diye, "Yani basınç altındaki hava ile çalışan bir kol," diye netleştirdim.

"Evet." Bu kez daha özgüvenliydi, demek ki ben söyleyene kadar gerçekten bilmiyordu.

"Ah, evet. Tamam." Buna çok daha iyi bir tepki vermem gerektiğini düşündüm çünkü Bel, benim kendi başıma tasarlamaya çalıştığım bir şeyin karmaşık yapısını çözmüştü. Bu, bana kesinlikle bir sürü zaman ve emek kazandırmıştı. "Sağ ol."

Bu noktada, Bel'in görünmeye çalıştığından %100 çok daha zeki olduğuna karar verdim. Ya da bilmiyorum... *Rol yapmıyordu* ama bu ekibe dâhil olmakla ilgili bir hevesizliği olduğu kesindi. Onu Jamie ve Lora ile birlikte derste mermi hareketi konusunun üzerinden geçerken görmüştüm. Konuyu çok iyi anladığı belliydi. Onları çizebiliyordu, çizimlerini görmüştüm. O hâlde sorun neydi?

Herhangi bir sonuca ulaşmama fırsat kalmadan, Neelam araya girdi. "Bize gösteriş mi yapıyorsun?"

"Ne?" Bel, kızın yüzüne yaralı bir ceylan gibi baktı.

²² Pnömatik: Sıkıştırılmış hava ve gaz gücüyle çalışan motorların çalıştırılması için gerekli olan endüstriyel uygulamaları ifade eden bir tabir.

"Teo, tasarımı için oy vereceğimizi söyledi. Bunu... Sen mi yaptın?" diye sordu Neelam. "Ekipteki hiç kimseye danışmadan?"

"Ben, bunun daha kolay olacağını düşün..."

"Kimin için daha kolay? Senin için mi?"

Bilginiz olsun diye söylüyorum: Bu, tipik bir Neelam davranışydı. O da muhtemelen benimle aynı şeyi düşünüyordu ama benim *aksime* o, *arkadaş kazanma* ve *insanları etkileme* konusunda hiç de doğru olmayan bir tavır sergileyerek Bel'in üzerine gidiyordu. Bizler, buna alışkındık ama Bel, bariz sebeplerden ötürü alışkın değildi.

"Kendi kendime yapabileceğim bir şematik tasarılmanın ne manası var?" diye çıkıştı Bel. Ekipteki iki ikinci sınıf öğrencisi, birbirlerine baktı. "Senin ise herhangi bir fikirle ortaya çıktığını görmüyorum."

Neelam, gözlerini kıstı. "Benim bir sürü fikrim var. Hiç sormadın ki."

"Tam olarak ne zaman *sormam* gerekiyordu? Teo'nun çizimi işe yaramayacaktı, ben de..."

"Hey, hey, hanımlar. Lütfen biraz durup sakinleşelim," dedi, sınıfın diğer ucundan seslenen Mac. Biz robotik toplantımızı yaparken o da her zamanki gibi masasında çalışıyordu ama Bel ile Neelam arasındaki tartışma onun da dikkatini çekmişti.

"*Sakin olmadığımızı da kim söyledi?*" dedi Bel. "Emmett ile Kai sürekli tartışıyor. Dash'le Teo da öyle. Biz sadece konuşuyoruz."

"Tamam, o zaman uzlaşmaya çalışalım. Olur mu?" dedi Mac. "Bunu yetişkinler gibi konuşalım."

Mac'in gözleri bana kaydı ve yüzünde *ah kadınlar, haksız mıyım*, der gibi bir ifade oluştu. Bu bakışın muhatabı ben olduğum için bir anda kendimden nefret ettim.

"Bel," dedim çabucak. "Bu, gerçekten çok iyi olmuş ve hareket sensörü fikrini de sevdim. Ama tamamen bitmediğine göre, hâlâ tam bir şema tasarlayabilirsin değil mi? Oylamayı haftaya yapabiliriz. Böylece Neelam da bir tane getirir," dedim ona doğru dönerek.

“Harika fikir, Teo. Sağ ol,” dedi Mac. Neelam ve Bel, yerin altına girmemi istermişçesine bana baktılar. Demek ki doğru bir şey yapmamıştım.

Egzersizden sonra arabasına doğru koşan Bel’in peşinden gittim. Arkasından, “Hey,” diye seslendim ama beni duymazdan geldi. “Hey, Bel, yapma ama. Zaten bugün bin tur koştum...”

“Ne var?” diye dönüp bağırınca ikimiz de irkildik.

“Pardon, ben, sadece...”

“Pardon,” dedi hemen ve bakışlarını yere indirdi. Disko topunu andıran *Doc Martens* ayakkabılardan giymişti. Üzerlerinde çizgi film karakteri köpekler olan, dize kadar çorapları vardı. Bir anda köpekten başka bir şey düşünemez oldum.

“Ne güzel çoraplarımış,” dedim.

“Sağ ol.” Saçını çekiştirdi. “Çok aptal olsalar da onları seviyorum.”

“Evet, öyleler.” Kendime tutamayıp güldüm. O da gözlerini devirerek bana baktı.

“Sana yardımcı olabilir miyim?”

“Ben, sadece... Bana öyle geliyor ki...” Durdum. “Sakın kızma.” Kaşlarını kaldırdı. “Söz veremem.”

“Evet, tamam, şey... Bence sen, yazılımı nasıl kullanacağını bilmiyorsun,” dedim düz bir sesle. “Sanırım seçmelerde de bu yüzden yapmadın ve hidrolik şemayı da yine bu yüzden yapmadın.” İtiraz etmek için ağzını açtı ama ben, çabucak ekledim: “Seni anlıyorum ve yargılamıyorum. Bu, pratik gerektiren ve sıkıcı bir şey. Ama eğer istersen sana yardım edebilirim.”

“Neden?”

Tutarlı bir şekilde konuştuğu için rahatlamam gerekirdi ama onu izleyerek geçirdiğim süre boyunca (bunun kulağa kötü geldiğinin farkındayım... Aman neyse, unutun gitsin) fark ettiğim kadarıyla sadece iki ruh hâli vardı: Süper agresif ve süper pasif. “Çünkü bu ekibin işe yaramasını istiyorum,” dedim. “Çünkü kazanmamızı istiyorum.”

“Ve ekibe zarar verdiğimi mi düşünüyorsun?”

“Hayır. Ben, sadece...”

“Tavrımı mı beğenmiyorsun? Ben, bir takım oyuncusu değil miyim? O zaman çıkar beni ekipten.” Çenesi kasıldı.

“Hayır, Bel. Beni dinle...”

“Eğer o kıymetli robot ekibin için yeterince iyi değilsem...”

“Bel, lütfen bir *saniye* sus...” diye gürledim. Fakat ekibin kalanı, otoparka doluşmaya başlamıştı bile. İkimiz de onların gözlerini üzerimizde hissedebiliyorduk. Bel, suratını buruşturup arabasının yolcu koltuğunun kapısını açtı.

“Bin,” dedi.

“Ne? Benim arabam var. Şurada duru...”

“Bin,” diye tekrar etti. “Araba, güvenli bölgedir.”

“Bel, bak, eğer beni kaçırmaya...”

“Burası, güvenli bölge,” diye tekrar etti. “Yargılamak yok.”

Tamam, her neyse. “İyi.”

Ben yolcu koltuğuna geçtim, o da şoför koltuğuna oturdu. Eski bir *Subaru* kullanıyordu. Çok tatlı bir arabaydı. Tam bir arazi aracıydı ama gözündeki o ışıltılı farın araziyle uyumunu hayal edemiyordum doğrusu.

“Konuş,” dedi.

Arabada olduğumuz için sözümü kesmeyeceğini hissettim. Öte yandan, Neelam ya da Mac’ten duyduklarının aynısını bir kez daha duymak istemiyor olabileceğini de düşündüm. Ellerini direksiyona koydu. Ben de tam karşıya baktım, sanki bir yere doğru gidiyor gibiydik.

Genelde hiç olmadığım kadar dürüst olmaya karar verdim ve ona, “Bazen gerçekten çok zor oluyor,” dedim. Yalancı biri olduğumdan değil ama insanlar benden bu tip şeyleri duymaya alışkın değillerdi. Ama o, “Yargılamak yok,” demişti ve ben de ona inanıyordum.

“Okul çok ağır,” diye iç çektim. “Futbol çok ağır. Hem gönüllü işlere hem sosyal hayata vakit ayırmaya çalışmak, bir işinin

olması ve yine de iyi notlar almak... Çok ağır. Sürekli çabalamak -başarısız olmamaya çalışmak- beni çok yoruyor. Gelecek planlarının baskısı var üzerimde, bilirsin. Peki ama *ne* geleceği?" dedim bir anlık tedirginlikle. "Dünya paramparça oluyor. Siyasetçiler aptal. Artı, ırkçılık. Bilmiyorum ama sanırım yaşamam gereken şeyler hakkında çok bilinçliyim. Öte yandan, ya herkesi hayal kırıklığına uğrattıysam, o zaman ne olacak? Tamam, anlıyorum, zengin bir aileden geliyorum ve bu, beni şanslı biri yapıyor ama kendimi bir o kadar da suçlu hissediyorum. Ve evet, ben bir erkeğim ve feminizm vs. gibi şeyler var ve bunlar..."

Tamam, zırvalıyordum. Bel, hiçbir şey söylemedi.

"Robot inşa etmeyi seviyorum," dedim ki zaten altını çizmeye çalıştığım nokta da buydu. "Beni mutlu ediyor. Benim için önemli. Kendimi gerçekten sevdiğim tek an, bir şeyi çalıştırmak için uğraştığım an."

Sessizlik.

"Senin gerçekten zeki ve yaratıcı olduğunu düşünüyorum, Bel. Ama ekipteki diğer kişiler kadar çok şey bilmediğini de düşünüyorum. Ama bu, senin hatan değil," diye hemen ekledim. "Fakat bu bir *takım* ve elbette seninle ilgilenmek zorundayım. Bu, senin yeterince iyi olmadığın anlamına gelmek zorunda değil. Sadece, takımımda olduğun için bu konuda iyi olmanı istediğim anlamını taşıyor. Çünkü biz takım arkadaşlarıyız."

Uzunca bir süre, *mantıklı konuştum mu* diye merak ederek ellerime baktım. Çaktırmadan başımı Bel'e çevirdiğimde, onun da bana baktığını gördüm. Otoparktan sızan ışık, Bel'in yüzünün yarısını ve saçlarının omzuna düştüğü kısmı aydınlatıyordu.

"Süper tuhaf bir laf kalabalığıydı," dedi. "Sen, ırkçılık yüzünden strese girdiğini mi söyledin az evvel?"

"Evet, sen girmiyor musun?" dedim. "Ayrıca iklim krizinin de neslimizin kolektif bilincine hasar verdiğini düşünüyorum."

Elini ağzına götürdü. Bir an için ağladığını sandım ama sonra güldüğünü fark ettim.

"Aman *Tanrım*," dedi. "Aman Tanrım. Aman. Tanrım."

"Kes şunu," diye homurdandım. "Hiç komik değil..."

"Amaaaaaan Tanrım..."

"Bak, bugün Jamie'ye yardım ettiğini gördüm." Koltuğumda dönüp yüzüne baktım.

"Öyle mi?" Şüphelenmişe benziyordu ve bu çok garipti. İnsanların *yemek yedikleri salonun* ortasında onu takip edecek hâlim yoktu herhalde. Mermi hareketini nasıl açıkladığını görmem sadece bir tesadüftü.

"Evet, gördüm," diye teyit ettim. "Bu konuda gerçekten çok iyisin, Bel. Doğru yerdesin, güven bana. Yeterince iyiden de iyisin. Sadece birkaç şeyi daha öğrenmen lazım. Ondan sonra gerçekten muhteşem bir şey yapabiliriz. Söz."

Bir tutam saçını parmağına dolayıp oynamaya başlayan Bel, bakışlarını uzaklara çevirdi.

"Bunu... Neelam'a söylemesen olur mu?" dedi, irkilerek ve o anda tüm şüphelerim doğrulandı. Kendisinden şüphe duymasına neden olan tek kişi ben değildim. Gerçi şu ana kadar ona çok da sempatik davranmadığımın farkındaydım. "Ondan korktuğum falan yok," diye ekledi. Herhalde yüz ifademi fark etmişti. "Sadece, yardıma ihtiyacım olduğunu kimseye söylememeyi tercih ederim. Tamam mı?" Son derece samimi bir şekilde baktı bana.

"Hey, anlıyorum. Neelam, benim hayranım sayılmaz zaten. Zayıf yönlerimi görmesini ben de istemem çünkü ona güvenmem. Mart İdusu²³ gibi hep peşimde."

"Seni Roma Senatosu'nda bıçaklayacağını mı düşünüyorsun?"

Bunu sadece Neelam yapardı. Ama bu, benim için aslında bir iltifat sayılırdı. "Bunu öğrenmemem sanırım benim için en iyisi olur."

Bel, iç çekip başını iki yana salladı ve güldü. "Denedim," diye itiraf etti sonunda. Yüzünde suçluluk ifadesi vardı. "Yazılımı öğrenmeyi denedim ama bir türlü... Anlamıyorum."

²³ Mart İdusu, Roma takviminde 15 Mart'a tekabül eden gün. Romalıların borçlarını kapatması için verilen son tarih olarak bilinir.

“Çok sezgisel bir şey değildir. Babam bile kullanıcı deneyiminin arzulan bir şey bıraktığını söyler.”

“Kendimi gerçekten kaybolmuş gibi hissediyorum,” dedi Bel, içtenlikle.

“Ama kaybolmadın,” dedim. “Fikirlerin var ve onları pratiğe nasıl geçirmen gerektiğini gayet iyi bildiğin de ortada. Sadece alet çantana bir alet daha koyman gerekiyor, hepsi bu.”

“Sen de bir alet misin?” diye sordu tek kaşını kaldırarak.

“Ben *de* bir aletim,” dedim.

Hafifçe gülümsedi. Bir an için aramızdaki atmosferin değiştiğini hissettim. 3 şiddetinde ufacık bir sarsıntı gibi. Aklıma bu arabanın bir kız gibi koktuğu geliverdi. Muhtemelen Bel de böyle kokuyor olmalıydı ve eğer birazcık daha eğilirsem, sadece birkaç santim daha, o zaman belki bunu öğrenebilirdim.

Ama Dash camı çaldı ve kısa bir şokun ardından, ikimiz de sıçrayarak doğrulduk.

“Hey,” diye bağırdı camın arkasından. “Ben de binebilir miyim?”

“Özür dilerim. O bir çocuk gibidir,” dedim Bel’e.

Kapının açılmasıyla Dash’in başını içeriye uzatması bir oldu. “Selam,” dedi Bel’e.

“Selam,” dedi Bel.

Uzun ve tuhaf bir sessizlik oldu.

“Tamam, hoşça kal,” diye araya girdim ve Dash’in başını geri iterek arabadan çıktım. “Peki, şey...”

“Bana numaranı ver,” dedi, tartışmamızı hatırlayarak koltuğa doğru uzanan Bel. “Eve gidince bana mesaj atarsın.”

“Ah, evet. Tamam, harika.” Telefonuma numarasını yazıp bana geri verdi. “Görüşürüz.”

“Bay.” Parmaklarıyla Dash’e *hoşça kal* işareti yaptı ve arabasını çalıştırıp uzaklaştı.

“Neydi şimdi bu?” diye sordu Dash? “Yoksa şey miydi? Bilirsin...”

Bana romantik mimikler yapmaya başladı. Homurdanarak onu ittim.

“Sadece, bir konuda yardım teklif ettim, hepsi bu.”

“Bu kadar mı?”

“Bu *kadar*.”

“Emin misin?”

“Eminim.”

“*Emin misin?*”

“Dash, ben hayalet miyim? Onunla yakınlaşamayacağımı sen de biliyorsun,” diye hatırlattım kendisine ve hibrid BMW’nin şoför koltuğuna geçtim. “Biz, birlikte çalışıyoruz.”

“Eee, ne olmuş?”

“Ya işler ters giderse? O zaman süper uzun bir sene olur.”

“Ama ondan hoşlanıyorsun.”

“Dash, ben az evvel ne söyledim?” Gözlerimi devirdim ve aracın düğmesine bastım. “Zaten onunla arkadaş bile sayılmayız. En fazla iş arkadaşınız.”

“Tamam,” dedi neşeyle. “Sadece sordum.” Emniyet kemeri ni takıp bütün klima sistemini kendisine doğru gelecek şekilde ayarladı. (Söylememe gerek yok sanırım, Dash çok sıcaklardı.)

“Senin araban nerede?” diye sordum.

“Kız kardeşim aldı.”

“Evinin benimkinin tam tersi istikamette olduğunun farkında mısın? Evine Kai ya da Emmett’le gidebilirdin.”

“Evet, biliyorum,” diye güldü. “Ama seni rahatsız etmeyi seviyorum, sanırım.”

Vampire Weekend otomatikman çalmaya başladı ve ekranda hâlâ Bel’in numarasının bulunduğu telefonumu Dash’e uzattım. Bel’in gittiği yer her neresiyse, buradan çok uzakta değildi. Zira telefonundaki alan kodu bizimkilerle aynıydı.

“Güzel bir şey çal,” dedim Dash’e. “*Pitbull* olmasın.”

Ama tabii ki Dash, Pitbull çaldı ve ben de otoparktan homurdanarak çıktım.

TEO

Çantasını bıraktıktan sonra, CAD programını çalıştırmak için kullandığım dizüstü bilgisayarın yanına bir sandalye çeken Bel, “Senin gibi çok fazla şeyle uğraşan birine göre sürekli müsaitsin,” dedi. “Sen futbol takımında değil misin?”

“Yoksa özel takvimimi falan mı hackledin?”

Bana doğru şüpheli bir bakış attı. “Yoksa bunun bir sır olduğunu falan mı sandın? Baksana, içinde futbol topu olan kocaman bir çanta duruyor şurada. Basit bir tümdengelim yaparsak bu çanta senin bence.”

“İleri seviyede bir tümdengelim,” diye düzelttim. “GY tümdengelim. Kendini hafife alma.”

Gözlerini devirdi. “Soruya cevap verecek misin?”

Hayır, tabii ki. Çünkü aslında *ben* çok meşgulüm ve burada oluşum, egzersizden sonra soyunma odasından depar atarak çıktığım ve GY edebiyat dersi için yapacağım ödev için muhtemelen sabahlayacağım anlamına geliyor. Ama bunların hiçbirini kesinlikle ona söylemeyecektim.

“Sana yardım etmememi mi tercih ederdin? Darılma ama bir CAD sihirbazı olduğun söylenemez çünkü.”

Darılmışa benzemiyordu. Hatta hiç benzemiyordu. “Geçen haftaki tasarım oylamasını ben kazandım, değil mi? Neelam bile söyleyecek söz bulamadı.”

“O şemayı senin için ben yaptım da ondan.”

"Buna, Jamie'nin tabiriyle 'verimli iş bölümü' denir. Mikro yönetim, pek benim tarzım değil." Bacak bacak üstüne attı ve omzumun üzerinden ekrandaki bota baktı. "Nedir bu?"

"On beş poundluk bot için düşündüğüm bir şey sadece." Aslında hiçbir şeydi. Sadece bilgisayara son girdiğimde üzerinde çalıştığım bir şeydi, hepsi bu.

"Son tasarımıımız konusunda çoktan anlaştığımızı sanıyordum?"

"Yoo. Bu, bölge yarışları için falan değil. Sadece oynadığım bir şeydi." Pencereyi kapatmak istedim ama Bel, elini koluma koyup beni durdurdu.

"Gösterece."

Elinin durduğu yere bakmamaya çalışarak boğazımı temizledim. "Tamam, olur."

Botun köşesine tıkladım ve Bel'in farklı açılardan görmesi için sürükledim. "Senin hareket sensörü fikrini aldım ve palet için kullandım ama paletin fazla taşmaması için botun ortasını oydu." Pençeye benzeyen yapıyı işaret ettim. "Senin tasarladığınla aynı şeyi yapıyor ama bu, botun uzantısı değil. Onun yerine, tabanda duruyor ve tepeye bağlandığı yerden çıkıyor."

Simülasyonu Oynat, tuşuna bastım. Bel, izlerken kendi kendine, "Hımmmm," dedi. "Tost makinesine benziyor."

"Evet, sanırım öyle."

"Bence bunun benimkinden daha yüksek bir PSI oranı vardır."

"Evet ama bu yapılabilir. Bu şekilde tasarım daha hafif olur."

"Alüminyum kullanır mıydın?"

Tasarımı biraz daha inceledik. Derken, yazılımdan bahsetmek için buluştuğumuz geldi aklıma.

"Kalk. Yer değiştiriyoruz. Bilgisayara sen geç."

"Öff," diye homurdandı ama benimle yer değiştirdi. Gül şampuanının kokusu, yüzüme hafifçe çarptı. "Yeni bir proje mi başlatmalıyım?"

"Evet, aynen. Haydi, bir... Denizaltı yapalım."

"Denizaltı mı? Cidden mi?"

"Neden olmasın?"

Elini çenesinin altına koyup bana baktı. "Bana işkence ediyorsun, öyle değil mi?"

"Evet. Kesinlikle."

Ona, *aslında şu an bir kompozisyon yazmam gerekiyordu* demeyeceğim gibi, günden güne bana daha da ilginç gelmeye başlayan tek şeyin giysilerini tahmin etmek olduğunu *da* söylemeyecektim. (Bunu hiç anlamıyordum. Yani benim hayal gücüm çok da zengin değildi aslında.) Bel bilgisayara girerken ben de onun üzerinde kuşlar olan kotuna, kirli beyaz *Vans* ayakkabılarına ve üzerinde "Yosemite" yazan, *vintage* görünümlü tişörtüne baktım. Bu arada ben de düz bir *Henley* tişört ve siyah kot giyiyordum ve kendimi bir anda çok resmî hissettim.

"Bunu daha önce de giymiştin," dedim yüksek sesle.

"Hıı?" Programda yeni bir pencere açmakla meşguldü.

"Bu kötü. Evimdeki partiye gelirken de giymiştin." Dönüp üzerindeki kuşları bana gösterene kadar çok normal bir kıyafet olduğunu düşünüp şaşırdığımı hatırladım.

Aslında, orada olması da çok şaşırtıcıydı. Oysa bütün gece sıkıcı geçecek diye düşünmüştüm. Öyle de geçmişti zaten.

"Ah, evet. Erkekliğine meydan okuduğum günü kastettin sanırım?"

"*Meydan okumak* demeyelim."

Omzunun üzerinden bana bakıp sıırttı. "Diyelim."

"Sanki hep en kötü hâlimi düşünüyor gibisin," diye homurdandım.

"Seni düşündüğümü kim söyledi?"

"Ahh, 'Bel, bel kantoda'. Bu, ne demekti şimdi?"

"Bel kanto mu?"

"Evet."

"Bu, bir opera şeyi," dedi. "Güzel şarkı söylemek anlamına gelir. Gerçi nasıl kullanıldığına dair gerçek bir metrik yok. Arya veya uvertür gibi net bir anlamı olan bir kelime değil."

“Ah.” Bunu ilk söylediği zaman sözlüğe bakmıştım ama neden söz ettiği hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Gelecekte bir ara hatırlamak üzere *arya ve uvertür* kelimelerini de zihnime not ettim. “Sen, opera falan mı seviyorsun?”

“Bazen,” diye omuz silkti. “Hiçbir şeye kapı kapatmayı sevmem. Bence çoğu şeyin ilginç yanları olur.”

“Robotların bile mi?”

Ekrana bakıp hafifçe gülümsedi. “Robotların bile.”

Bu gizli yazılım dersleri hoşuma gitmedi desem yalan söylemiş olurdum. Neyse ki hepsi gizliydi de hiç kimse soramıyordu. Bel, ya çok hızlı öğrendiğinden ya da düşünmemi sağlayan ilginç sorular sorduğundan dolayı beni şaşırtmaya devam ediyordu. Belki de sadece yeni biri ve dolayısıyla daha ilginç biri olduğu içindi ama son zamanlarda arkadaşlarımla takılmak bile beni germeye başlamıştı. Sürekli robotik için ne yaptığımı öğrenmek istiyorlardı ya da üniversite başvurularında onlara yardım etmemi talep ediyorlardı. Bir de rakiplerimizi nasıl yeneceğimizi düşünüp düşünmediğimi yahut bir daha ne zaman parti vereceğimi soruyorlardı. Ama Bel’le birlikteyken onun bir sonraki cümlesinin ne olacağını asla tahmin edemiyordum.

“Bütün yazılım, lanetlenerek yeni bir şekil almış bir cin olsa çok tuhaf olmaz mıydı?” dedi Bel, aniden. “Sen, bunun tamamen kodlardan oluştuğunu anlattın bana. Ama sana inanıyorum, bilmem. Bana fena hâlde cin işi gibi geliyor.”

“Hayır,” dedim gülmemeye çalışarak. “Sadece şu ikiliden ibaret: Bir ve sıfır.”

“Evet... Üzgünüm ama rastgele sıralanmış sayılardansa cin işi olması bana daha mantıklı geliyor.” Başını iki yana salladı. “Bunu yutmuyorum.”

“Kulağa, Dash’in komplo teorileri gibi geliyor.” Dash, sürekli böyle tuhaf şeylerden bahsetmek isterdi ya da uzaylılara inanıp inanmadığımı sorardı. (Kesinlikle inanıyordum. En azından, mikroorganizmalar olduklarına.) Bu konulardan ya da yemekten

konusmak isterdi. “Haklı olsan da belli ki kuralları değiştirmişler. Bu şekilde üç dilekten çok daha fazlasını elde ediyoruz.”

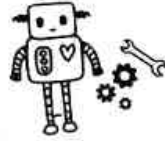
“Evet, öyle. Zavallı cin.” Bel, şefkatle bilgisayarı okşadı. “Elimde olsa ikimizi de serbest bırakırdım,” diye iç çekti ve sanki onları lanetleyen benmişim gibi bana baktı.

“Ah, haydi ama. En iyisi şimdi öğrenmek çünkü üniversitede buna ihtiyacın olacak. Üstelik, birinci sınıftaki mühendislik programı dersinde benim gibi yetenekli bir özel öğretmen bulabileceğinden şüpheliyim.”

“Mmm. Sanırım haklısın.”

Bu biraz yarım ağız bir cevaptı ama yeterince âdildi. Dolayısıyla beni biraz şüphelendirdi. Onu biraz daha sıkıştıracaktım ki bana başka bir şey sordu.

“İticileri nasıl ekliyordum, bir daha söyler misin?”

Sonraki salı, robotik laboratuvarında görüştüğümüzde, “Bugün, dikey döndürücü için iyi denebilecek bir gün,” dedim Bel’e.

Annemle hafta sonu Palm Springs’e gitmekten yırtarım sanıyordum ama annem, benim stresli olduğuma ve aura temizliğine ihtiyacım olduğuna kanaat getirmiş ve hazır babam da bir teknoloji konferansı için Şikago’dayken, beni bir tür seansa götürmek istemiş. Annem, sıcak taşla masaj yaptırırken ben, otel odasında kaldım ve ödev yaptım ama o kadar da berbat bir hafta sonu değildi. Eğer ebeveynlerimle birlikte bir yerlere gitmek zorundayсам hep annemle vakit geçirmeyi tercih ederdim. Çünkü annem beni iş arkadaşlarıyla tanıştırap, “Oğlum, Teo. Çok zekidir. Eminim ki bunu sürekli duyuyorsunuzdur zaten,” ya da “Oğlum Teo’dan sana bahsetmiştim, değil mi? Doğru yönde hızlı adımlarla ilerliyor,” gibi şeyler söylemezdi. Ya da *girişim sermayesi* ile ilgili uzun sohbetlerini dinlemem için beni yanına oturtmazdı.

“Bazılarımızın çalışması lazım,” diye şaka yaptı Bel. En azından ben şaka yapmış olmasını diledim. Parker’a uğradığımda paylaştığım Instagram hikâyemi izlediğini biliyordum. Bir anda, izlememiş olmasını diledim. “Peki, senin hafta sonun nasıldı?”

“Aydınlatıcı. Bir tarot falcısına göre, geleceğim çok iyiymiş.”

“Çok mu parlakmış?”

“Ah, hem de çok. Hem de doğru yoldaymışım.”

Gözlerini devirdi ama bu kez bana yapmamıştı bunu. “On yedi yaşında geleceğimin peşinden amansızca koştuktansa kırk yaşında olup hayatımın nereye gittiğini merak etmeyi çok istiyorum bazen. Kıymetli gençliğimi harcayan tüm şeyler hakkında meditasyon yapacağım diye, sessiz bir çaresizlikle hayatı bekleyemem,” dedi.

“Belki de çoktan kırk yaşında ve çaresizsindir?” diye espri yaptım.

“Böyle olsa bilirdin,” dedi ustaca. Bu sözü, bir an durmama neden oldu.

“Ne oldu?”

“Hımm? Seni aşağılamak niyetinde değildim. Ben, çok ciddi olduğumu söylemek istedim sadece.”

“Ne? Nasıl?”

Başını kaldırıp baktı. “Sen kesinlikle... Çok ciddi birisin,” dedi ama ne demek istediğini hâlâ tam olarak anlamamıştım.

“Ne? Hayır, değilim.” Üçüncü kez *ne* kelimesini kullandığımin gayet farkındaydım. Bu, beni bir anda rahatsız etti.

Benden çok sıkılmış bir şekilde, “Peki, tamam,” dedi. Kendimi daha da kötü hissettim.

“Yoksa eksantrik kuşlu kotlar hakkında bilgim yok diye mi böyle söyledin?” Bugün, pas ya da bakır rengi gibi çirkin renkli bir elbise giymişti. Kesinlikle benim tercih edeceğim bir renk değildi ama ona çok yakışmıştı. Tıpkı gün batımı gibiydi.

“Öncelikle o kot *eksantrik* değil, zevkli,” diye düzeltti. “İkincisi de hayır, onun için söylemedim. Fakat garip bir ruh hâlinde olduğunu görüyorum, bu yüzden sadece çalışalım.”

Yeni proje çekip, "Görev robotu mu yapmam gerekiyor? Akim, benden tork reaksiyonu yapmamı istedi ve bunu *anlıyor sayılırım* ama şeyi anlamıyorum..." dedi.

"Sence ben... Kargo pantolonlarının insan versiyonu gibi miyim?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Ne?"

Tamam, güzel, en azından el bana geçmişti. Ya da geçiyordu. Her neyse.

"Benden daha ilginçmişsin gibi davranıyorsun," dedim. "Ya da ben sıkıcıymışım gibi. Ya da bilmiyorum işte." Biliyordum. Hem de çok net biliyordum. Bu, kuşlu kot ve onur meselesiydi.

"Tamam, haydi yapalım şunu." Bana doğru döndü. Dağınık örgü saçları, omuzlarına düştü. "Bence sen çok gergin birisin," dedi başka bir şey ima etmeden. "Benimle baş başayken iyisin. Dash de senin için *dünyanın en komik insanı* diyor hep..."

"Dash *hep* bunu mu söylüyor? Ne zamandan beri?"

"...ama insanları ezip geçiyorsun," diye devam etti. "Mesela bugün Lora'ya yaptığın gibi."

Neden bahsettiğini anlamak için geriye dönüp düşündüm. "Onunla internet sitesi hakkında konuşmamı mı kastediyorsun?"

"Ah, *onunla* konuştun mu? Zira benim bakış açıma göre *ona* söylendin. Lora'nın o yeni arayüz için bütün bir hafta çalıştığını biliyorsun, değil mi?"

"Ben ona *eğer bağışçılardan aldığımız geliri artırmak istiyorsak iletişim sayfamızın öne daha çok çıkması gerektiğini* söylemeye çalıştım..."

"Biliyorsun, herkes senin için bahane üretmeye hazır," dedi sözümü keserek. "Bunu kendisine söylediğim zaman Lora da aynıını yaptı. *Sadece* dedi ki; sen, işlerin şöyle ya da böyle olmasını istiyormuşsun. Fakat sen buranın NASA değil de bir lise robotik takımı olduğunun farkındasın, değil mi?" Uzun ve kesintisiz birkaç saniye boyunca yüzüme dikkatle baktı. "Birinin bunu sana söylemesi gerekiyormuş gibi geldi bana."

“Tamam.” Oysa kendimi yumruk yemiş gibi hissetmiştim. “Tamam. Özür dilerim. Ben, ekibin daha iyi olması için çabalıyordum ama ‘bu, moral bozan bir davranıştı’ diyorsan da düzeltirim.”

“Buna gerek yok...” Onu yoruyormuşum gibi derin derin nefes aldı. Ben de içimden *keşke antrenmandan sonra direkt eve gitseydim*, diye geçirdim ve ekrana döndüm.

“Hayır, sorun değil,” dedim. “Akim’in tork reaksiyonu istemesinin sebebi...”

“Teo, beni dinler misin?” Bel, kollarını göğsünde birleştirdi. “Daha bitirmedim.”

“Pardon, seni ezdim mi?” diye sordum. Espri yapıyordum ama galiba ikimiz de bunun doğru bir şaka olmadığıнын farkındaydık.

“Teo, hiçbir şeyi *düzeltmene* gerek yok. Ben, sana ‘değiş’ demiyorum. Ben, senin çok ciddi biri olmanın sebebini açıklıyorum ve ‘çünkü her şeyi çok ciddiye alıyorsun,’ diyorum.”

“O hâlde, hiçbir şeyi ciddiye almamalı mıyım?”

“Hayır. Unut gitsin.” Ekrana döndü.

Uzatmamam gerekiyordu ama yapamadım. “Sen ve Dash, ne zamandan beri benim hakkımda konuşuyorsunuz?” diye bir laf çıktı ağızımdan.

“İstatistik dersinde beraberiz. Bir anda konu açıldı.”

“Nasıl?”

“Nedir bu, İspanyol Engizisyonu mu?”

Tüylerim diken diken oldu. “İspanya’yı arındırmaya mı çalışıyorum, hayır. Soru mu soruyorum, evet.”

“Tamam, o zaman kavga edeceğiz yani?” dedi, tekrar bana dönüp. “İstediğin bu mu? Tamam, kavga edelim, haydi.”

“Ben...” durdum. “Ne demek şimdi bu?”

“Şu demek: Belli ki seni kızdırdım ve sen de kurtulman gereken tuhaf bir enerjiyle doldun. O yüzden haydi, kavga edelim. Şöyle de yapabiliriz, şöyle de,” dedi bilgisayarı göstererek. “Pozisyonunu seç.”

“Kavga etmiyoruz.”

"Tamam, ben seçerim. Şuraya on beş poundluk bir bot tasarladın," dedi, dizüstü bilgisayarını işaret ederek. "Ben de şuraya bir tane yapacağım. Sonra sen kendi botunu yükleyeceksin ve simülasyonu başlatacağız. Tamam mı?"

"Henüz bunu yapmayı bilmiyorsun."

"Ya şimdi ya hiç?" Bilgisayara yüzünü dönebilmek için sandalyesini biraz çekti. "Başla," dedi ama bu, bana daha çok *defol* gibi geldi. İyice kızmaya başladım.

"Tamam." Uzanıp dizüstü bilgisayarı aldım.

Aklımda Akim ve onun istediği baltalar vardı ve temel olarak tersten bir giyotine benzeyen bir şey tasarlamıştım. Arkadan gelen ve inip dilim dilim eden, uzun kollu bir silahtı bu. Parçaları birleştirme süreci, dikkatimi biraz dağıttı. Özellikle de son saniyede hafif bir değişiklik yapmaya karar verip baltanın her iki yöne doğru da inmesini sağladığım için. Bel'in ne tip bir şey tasarlayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun ne düşündüğü, hangi fikirle karşıma geleceği ya da benim "ciddi" biri olduğumu söylerken ne demek istediği hakkında asla herhangi bir fikrim yoktu. Dash'le neden konuştuğunu ya da Dash'in onunla aynı istatistik sınıfında olduğundan bana neden hiç söz etmediğini ve benimle ilgili ne düşündüğünü neden aniden bu kadar önemseydiğimi bilmiyordum.

"Bitti mi?" diye sordu.

Hayır, tam sayılmaz. Ben, doğuştan tamirciydim. Bu bot üzerinde saatler geçirebilir ve bot mükemmel hâle gelene kadar -ki hiçbir şey mükemmel olamazdı- değişiklikler yapabiliyordum.

Yanıma gelip dizüstü bilgisayarı elimden aldı ve "Bitmiş," dedi.

"Bekle, Bel, daha bitme..."

Durup ekrana baktı, sonra tekrar bana baktı.

"Vay canına sen..." Çenesi kasıldı. "*Berbatsın.*"

Midem bulandı. "Sana bitmediğini söy..."

"Hayır, ben çok iyi olmuş demeye çalışıyorum." İrkildi. "Pardon, ağabeyim... Ağabeyim bana şu yaptığın şey gerçekten çok iyi demek yerine *berbatsın* der de. Belli ki toksik erkeklik denen şeyden bende de varmış. Sorun sende değilmiş."

Gidip tasarımıımı yükledi. Ayağa kalkıp yanına gidecek kadar kendimi toparladığımda, tasarımıımı kendisinininkinin yanına çoktan sürüklemişti.

Onunki, hızla dönen ve bot hızlandıkça momentum kazanan yan silaha sahip bir darbe botuydu. Çok etkin olmasına rağmen, harekete geçtiğinde kontrol etmesi zordu.

“Bunu çalıştırman için çok sofistike elektroniklere ihtiyacın var,” dedim suratımı asarak.

“İyi de bu sahte, öyle değil mi? Gerçekten inşa etmiyoruz.”

Savaşı Başlat tuşuna bastı. Benimki, birkaç güzel darbe vurarak onunkinin yeterince hızlı dönmesini engelledi.

“Güzel,” dedim rahatlayarak. “Ben kazandım.”

“Şanslıydın. Üç olan kazanır,” dedi ve *Bir Daha Oynat* tuşuna bastı.

Bu defa onunki, benimkini paramparça etti.

“Bir daha.”

Yine benimki kazandı. Bel, kaşlarını çattı.

“Beş yapan kazanır,” dedi.

“Zavallı ezik,” dedim.

“Evet, farkındayım,” deyip yine “Bir Daha Oynat” tuşuna bastı.

Beşten sonra o kazandı.

“Yedi,” dedim. “Sonuncusu aptalcaydı.”

“Zavallı ezik,” dedi.

“Kesinlikle,” diye onu onayladım ve uzanıp simülasyonu tekrar başlattım.

On üçe geldiğimizde telefonu titreşti. Homurdanarak kapattı.

“Tanrım.” Hızla bir cevap yazıp başını iki yana salladı. “Kazanmana izin vereceğime inanamıyorum.”

Göğsüme oturan minik hayal kırıklığı hissini görmezden geldim. “Benim kazanmama izin vermek mi? Sen kaybettin, bu kadar basit...”

“Aaaah, kaybetmedim...”

“Kimdi o?” dedim, telefonunu işaret ederek.

"Annem. Düşündüğümde erken gelmiş eve. Kendisi bir acil servis hemşiresidir," diye açıkladı.

"Ah, ne güzel. Bir de ağabeyin mi vardı?"

"Evet, aslında iki tane. Ben en küçükleriyim. Bir tanesi berbat, diğeri... Çok berbattır." Durup bana baktı. "Sana kardeşlerini sorardım ama bir kardeşin olmadığını biliyorum."

"Sanki bilinecek *her şeyi* biliyormuşsun gibi sürekli benden söz ediyorsun," dedim ve daha cümle ağzımdan çıkmadan, beni kızdıran şeyin *bu* olduğunu fark ettim. Zira beni tanıyormuş gibi davranıyordu ve bence bu hiç âdil değildi. Ben onu tanıtmaktan keyif alıyordum ama belli ki onun gözünde ben yeni biri değildim. İnsanların, hakkında konuştukları biriydim sadece. Ve belli ki diğerlerinin söyledikleri, benim hakkımda ona yeterli bilgi gibi geliyordu. Instagram sayfamda Palm Springs'i görüyor, evimi görüyor, Lora ile annelerimizin yakın arkadaş olduğunu, onu çocukluğumdan beri tanıdığımı ve kız kardeşim gibi gördüğümü bilmeden, onunla konuştuğumu görüyordu. Evet, belki şimdi her şey farklıydı ama Lora'yla sözlerimi yumuşatarak konuşma gereği duymazdım çünkü o, beni tanıyordu zaten.

Kısacası ben, Bel Maier'e göre meşhur bir unvanı olan, zengin, futbol oynayan, kardeşi olmayan biriydim ve en yakın arkadaşım o, arkamdan benim ne kadar *ciddi* biri olduğum hakkında konuşuyorlardı.

İşte o zaman aslında kızgın olmadığımı anladım. İncinmişim.

"Şey, aslında... Ben de bir pislik gibi davrandığımı fark ettim," dedi Bel. Ağır ağır hatta daha çok mekanik bir şekilde eğilip sırt çantasını aldı. "Bugün için sağ ol," dedi dudağını ısırarak. "Gerçekten minnettarım."

"Bir şey değil."

"Ben... Benim eve gitmem lazım yoksa annem beni sonsuza dek cezalandırır, o yüzden..."

"Anlıyorum. Derste görüşürüz."

Başını sallayıp arkasını döndü. O gittikten sonra ben henüz eve gitmeye hazır olmadığımı hissettim ve bir kez daha “Simülasyon Oynat” tuşuna bastım.

“Bekle, Teo...”

Arkamı dönünce, Bel’in fizik sınıfının kapısında durduğunu ve yanaklarının güneş misali kızardığını gördüm, sanki koşmuş gibiydi.

“Ciddi olmanın hiç de kötü bir şey olmadığını sana söylemeyi unuttum,” dedi. “Çoğu insan işleri fazla ciddiye almaz. Ama bu, özellikle senin için kötü bir şey değil, çünkü sen, insanları ciddiye alıyorsun. Beni ciddiye alıyorsun. Ben, senin için bir şaka değilim... Ve bu çok güzel bir şey. Gerçekten çok güzel ve ben bunu takdir ediyorum. Lora’yı da ciddiye alıyorsun, zaten internet sitesi de sırf bu yüzden şimdi çok daha iyi çalışıyor. İşini de ciddiye alıyorsun. Bu, umursamayan biri olmaktan çok çok daha iyidir...” Durdu. Ekranı göstererek, “Durum kaç kaç?” diye sordu. Ben de simülasyon savaşımızın son puanına baktım. “Eşitiz,” dedim çünkü bu çift sayılı bir simülasyondur. “Yeniden başlatayım mı?”

“Hayır, böyle bırakalım. Evet, böyle bırak. Başka zaman yine yaparız.” Bana o tuhaf selamlarından birini verdi. “Yarın görüşmek üzere öyleyse.”

Bu kız, gerçekten çok tuhaftı. Bir anda üzerimden yük kalkmış gibi hissettim. Belki de beni biraz tanıyordu ya da en azından deneyip görmek istiyordu.

BEL

“Yirmi dakika önce evde olacağını söylemiştin, Isabel,” dedi annem, eve girdiğimde ama cevap bile vermeme fırsat tanımadan devam etti: “En sevdiğin yemeği yaptım,” diye seslendi omzunun üzerinden. Ekşi bir çorba olan *sinigangın* kokusunu aldığım mutfakta gözden kayboldu. Aslında benim en sevdiğim yemek

bu değildi, lazanyaydı ama annem hep, “Onu herkes yapar,” derdi. Buna rağmen kendisi hiç yapmazdı. (Beni yanlış anlamayın... Sinigang da çok güzel yemektir. Zevk paletimi zenginleştirdiğini düşündüğüm o ekşi tadı, çok hoşuma gider. Ama evet, en sevdiğim, lazanyadır.)

Eve gelmenin farklı olduğu hissine hâlâ tam olarak alışamamıştım ya da buraya taşındığımızdan beri geliştirdiğim reflekslerin anlamsız olduğuna. Örneğin, Luke’un kapıya çıkardığı ayakkabılarına basıp düşmemi engelleyen kas hafızama artık gerek kalmamıştı. Eve geldiğimde otomatikman durağan hareket ederdim ama şu an sürekli bir şeyleri bozuyormuşum gibi hissediyordum. Mesela geldiğimde atmosferin dağılmaması için içeri girerken ses çıkarmadan yürümem gerekiyormuş gibi.

Bu, kulağa çok kötü geliyordu. İşin aslı, ideal de sayılmazdı. Genelde Luke’a bağırılmasına ya da herkesin dikkatini Gabe’in çekmesine alışmıştım. Dolayısıyla, bu evdeki tek çocuk olmak, hem en sevilen hem de en büyük sorun olan tuhaf bir tavşan gibi hissetmeme neden oluyordu artık.

Annem, mutfaktan, “Günün nasıl geçti?” diye seslendi. Üzerinde, asla çıkarmadığına yemin edebileceğim Dartmouth Mom sweatshirt vardı yine. Ayrıca, su şişesi ve anahtarlığı da Dartmouth’tu. Artı, arabasında bir Dartmouth etiketi vardı. (Onun hemen altında yapışık duran *CSU²⁴ Fullerton* etiketi hafifçe soyulmaya başlamıştı.)

“İyiymiş,” dedim. Telefonum titreşince ekranıma baktım.

Jamie

Selaaaaam, şu notlar sende mi?

Pardon pardon, evet eve
şimdi girdim. Bekle

✓✓

²⁴ CSU (California State University), ABD’nin Kaliforniya eyaletinde, Fullerton şehrinde bulunan bir devlet üniversitesi.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu annem.

"Ne?" diye bağırdım.

Jamie

Şimdi mi bekleyeyim?

Jamie

Okuldan neden hep geç çıktığını bir gün açıklayacaksın bana

Jamie

Derslerden kalmıyorsun, değil mi?????

Jamie

Aman Tanrım, eğer öyle bir şey varsa kendimi dünyanın en kötü transfer rehberi gibi hissedirim

...Sen hâlâ kendini sadece benim transfer rehberim olarak mı görüyorsun //

Çünkü ben pek çok konuda aşama kaydettiğimizi sanıyordum //

Pek çok derken, bir ya da iki //

Jamie

Tekniğe bu kadar takılmayalım

Jamie

Her şey yolunda mı?

Biraz durdum çünkü evdeki hayatımla ilgili az evvel söylediklerime bakacak olursanız, cevabım *hayırdı*. Öte yandan, çok tuhaf bir şekilde, değildi de.

Jamie'ye tekrar mesaj yazmaya başladım ama annem araya girdi.

"Bel, geliyor musun?"

"Hemen geliyorum!" dedim ve çantamı bırakmak için odama girdim. "Jamie'ye bir şey yollamam lazım."

"Yemeği soğutma, Isabel!"

Eğer Luke burada olsaydı bu hiç sorun olmazdı. Onun yerine, daha çok şöyle olurdu: "Lucas, sana eşyalarını kaldırı demiştim," ya da "Lucas, seninle konuşurken buraya gel." Bu arka plan gürültülerini gerçekten özlemeye başlamıştım.

Bunları düşünmemeye çalışarak, notlarımı Jamie'ye göndermek için bilgisayarın başına oturdum.

"Farkındayım, anne. Bir saniye!" dedim ama sonra biraz tereddüt ettim.

Gerçeği bilmek ister misin? ✓✓

Jamie

Yo, ben yalanlardan memnunum

Jamie

TABİİ Kİ ŞAKA YAPTIM, HEMEN SÖYLE

Tamam, biliyorum. Bu, çok saçma ama okuldan sonra ne yaptığımı birine anlatmak istiyordum. Sanki dilimin ucundaydı, içimde kaynıyordu ve her an yüzeye çıkacakmış gibiydi. Onu vücudumdan atmak benim için önemliydi. Böylece, korkunç bir şekilde ağzımdan kazara kaçırmamış olurdum.

Jamie

BUNA BEN KARAR VERİRİM

Tamam ama o kadar da önemli bir şey değil ✓✓

Peki, tamam ✓✓

Teo okuldan sonra bana
robotik yazılımı konusunda
yardım ediyor ✓✓

Dudağımı ısıırıp *acaba batırdım mı* diye merak ederek Jamie'nin cevabını bekledim. Eğer biri bunu fazla abartacaksa, bu kesinlikle Teo'nun bana olan ilgisini zaten farklı algılayan Jamie olurdu. Ki böyle bir şey yoktu.

Jamie

Yani... baş başa mı? Yoksa onun, fazladan not almak için gönüllü öğretmenlik yaptığı ahmaklar için yazılım kursu falan gibi bir şeye mi gidiyorsunuz?

Öncelikle bu güven veren sözlerin için sağ ol ✓✓

Jamie

Sadece KONTROL EDİYORUM

Jamie

Dürüst olmak gerekirse, onun olduğu yere ben de gider yazılırım

Tabii ki yazılırsın ✓✓

Fakat ikinci olarak, hayır sadece ikimiz varız ✓✓

Hemen bir şeyler yazmaya başladı. Ben de bekledim.

Tamam, Jamie devam etmeden önce biraz duralım ve duruma mantıklı bir şekilde bakalım...

Gülümsüyordum. (Kimseye söylemeyin sakın.)

Jamle

AMAN TANRIM, İNSANLAR
KESİNLİKLE BÖYLE AŞIK OLUYOR
İŞTE

Öfff kes şunu //

Biz arkadaşız //

Jamle

GİZLİ GİZLİ ROBOTİK LABORATUVARINA
KAPANIP SAATLERCE VAKİT GEÇİREN
ARKADAŞLAR

Sen çok aşk filmi izliyorsun //

Annene söyle de izletmesin //

Jamle

GİZLİ ROBOTİK DERSLERİ!!!

Jamle

Bu çok klasik bir aşk hikâyesi

Bu klasik bir aşk hikâyesi
falan değil //

Şimdiye dek hiç kimse bir robotik
laboratuvarında âşık olmamıştır //

Işıklandırması berbat //

Robotlar hiç seksi değil //

Ayrıca gerçekten öyle bir şey yok //

Jamie
HENÜZ yok ama OLACAK

Hayır //

Kes şunu //

Jamie
Aman Tanrım, senden nefret ediyor
ve sana tapıyorum

İyi de daha geçen hafta Teo da
benden nefret ediyordu //

Jamie
Bu daha da iyi ya!!!

Jamie
Düşmandan âşığa

Jamie
Mükemmel ilişki

Ama biz sadece arkadaşız //

Hatta arkadaş bile
sayılmayız //

Biz akademik iş arkadaşınız //

Jamie
Düşmandan akademik iş
arkadaşlığına, oradan da âşığa

Kes şunu söylemeyi //

Jamie

ani kıskançlıktan ölüyorum ama bir taraftan da

Jamie

Çok seviniyorum

Jamie

TEO LUNA İLE ÇIKTIĞINI HAYAL EDEBİLİYOR MUSUN?

Kesinlikle hayal edemiyordum. İşin aslı, hayal etmesem daha iyi olurdu. Aksi takdirde kendimi kaptırabilirdim.

Biliyorum, aptal saçları olduğunu söylemiştim. Biliyorum, zengin bir çocuk gibi giyindiğini ve hafta sonu ben bir kâse pilav yiyip Netflix'te takılırken onun güzel otellerde kalmak gibi şeyler yaptığını söylemiştim. Böyle bir şeyin asla olamayacağını çünkü ikimizin çok farklı olduğunu ve onun, benim tipim olmadığını, muhtemelen dışarıya çıkarsam başımı ağrıtmaktan başka bir şey yapmayacağını söylemiştim.

Fakat size yemin ederim ki suda bir şey olmalıydı çünkü artık saçları gözüme yumuşak görünüyordu ve bir şey tasarlarken yüzünde oluşan o odaklanmış ifadeden, ayrıca temiz çamaşır ve yaz mevsimi gibi kokmasından nefret ediyordum. Her şeyinden nefret ediyordum.

Gerçekten ama gerçekten öyle bir şey yok //

Aslında demek istediğim şey şuydu: Gerçekten ama gerçekten öyle bir şey olmadığına inanmam lazım.

Mesela bugün tam iki saat
robot savaşı yaptık //

Jamie

Eeee?? Teo robotlara bayılır

Jamie

Bunu herkes bilir

Aynen öyle, o ROBOTLARA bayılır //

Ben sadece orada bulunan //

Bir insanım //

Hiçbir elektronik parçam da yok //

Jamie

TEKRAR EDİYORUM, ŞİMDİLİK

Jamie

Pardon, öyle demek istemedim

Jamie

Konu parça olayı değil

Yo, haklısın her an kendime
bir mikroçip taktırabilirim //

Jamie

Aman Tanrım, KAPA ÇENENİ. ÇOK
FENASIN

Jamie

Çok alıngansın ve ben bundan
nefret ediyorum

En azından ikimizin de
kabul ettiği bir şey bu //

Bunu kimseye söylememesi için yemin etmesini istedim çünkü ekibin, benim yardıma ihtiyacım olduğunu düşünmesinden daha kötü bir şey varsa, o da okulumuzdaki tüm kızlar ve muhtemelen birkaç erkek gibi benim de Teo Luna'ya âşık olduğumu sanmaları olurdu.

Telefonum bir daha titreşince yine Jamie'den mesaj geldiğini düşünüp homurdandım. Ama değildi. Yani Jamie'den de mesaj gelmişti. Bir de Dash, bir *Susam Sokağı* GIF'i göndermişti. Ama bir şey daha vardı.

Teo

Bin kez kazandığımı bilmeni istedim sadece

Kes şunu ✓✓

Teo

Aslına bakarsan senin botun... yuvarlanıp pes etti. Çok tuhaf, farkındayım

Teo

Yönetim tarzındaki bazı hatalardan olmalı

Teo

Üzgünüm, robotların nasıl olduğunu bilirsin

Teo

Kuralları ben koymuyorum

Bu, aşk falan değildi.

Himmm tanığa ihtiyacım olacak ✓✓

Yeminli ifadelerle ✓✓

Psikolojik değerlendirmelere ✓✓

El değmemiş görüntülere ✓✓

Teo
Sen bunu ne sanıyorsun, gerçek suç
programı mı?

Robotumun yaralanmış ve acı
ekiyor olması, sana şaka gibi mi
geliyor? ✓✓

Teo
Bak bak, şimdi de avukatlık yapıyor

Sayın jüri yeleri, karşınızda
gördüğünüz adam kendi zalim
amaçları tarafından tüketilmiş
biridir ✓✓

Yoluna çıkan masum
robotları katletmektedir ✓✓

Zeksı yapay olabilir ama güce
olan açlığı gerçektir ✓✓

Teo
İtiraz ediyorum

Neye? ✓✓

Teo
Bakiş açısına

Neyin...? ✓✓

Jamie
Bu sorgulamanın

Ekranda bir kez daha Jamie'nin ismi belirdi.

Jamie

Şaka yapıyorum. Biliyorsun, değil mi?

Jamie

Aslında Teo ile arkadaş olmanız bence çok güzel bir şey

Jamie

Hem başka şeylerden de konuşabiliriz

Kız kardeşinin DJ'lik kariyeri gibi mi? ✓✓

Jamie

Aman Tanrım, hayır

Jamie

Ailenle aran daha iyi mi?

Tam o anda annem, "Bel!" diye bağırdı. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Ups.

Bir an için tüm gerçekliğim birbirine girdi: Okuldan sonra Teo ile buluştuğum gerçekliği, on dakikadır burada oturup yemeğimi soğuttuğum gerçekliğine ve Jamie'ye ne söyleyeceğimi bilmediğim gerçekliğine çarptı kazara.

İşin aslı, son zamanlarda annemle baş başa yemeğe oturmak-tan imtina ediyordum. Bunun sebebi, annemle vakit geçirmeyi sevmemek değil de sınırı aşan çok fazla sohbet konusu olmasıydı.

Babam? Bunun cevabı, *hayır*dı. Babamın mesajlarını yanıtlamak içimden gelmiyordu.

Luke? Kesinlikle *hayır*. Onun unuttuğu bir çoraba rastladığında bile annemin gözleri doluyordu.

Gabe? Annem, tüm gece onun hakkında konuşabilirdi ama ben, bunu yapamazdım.

Okul? Her şey yolundaydı ama bu sohbetin sonu hep benim üniversite başvurularıma çıkıyordu ve ben başvuruları hâlâ tamamlamamıştım.

Dolayısıyla da geriye sadece havadan sudan konuşmak kalıyordu.

Jamie'ye cevap yazdım:

Evet, her şey yolunda. Birazdan dönerim, yemek vakti!

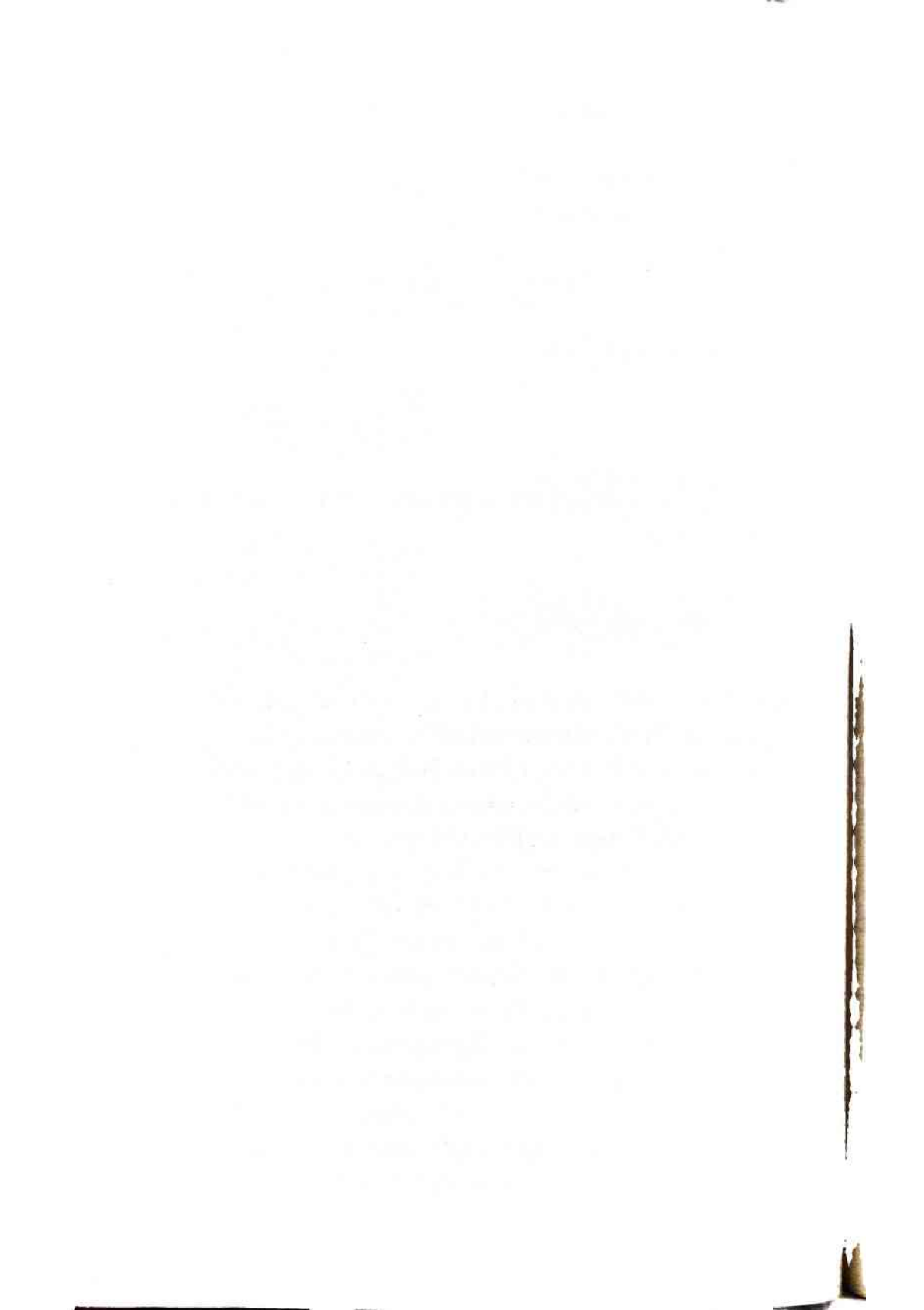
✓✓

Sonra Teo'nun son mesajına göz attım ve yavaşça annemin dünyasına geçtim.

Teo

Sen tehlikeli birisin, bel kanto

GY fizik dersinin ilk günü, Mac adımı söylediğinde onu düzelttiğim için Teo'nun benimle bu şekilde dalga geçtiğinin farkındaydım ama artık bunun anlamını bildiğini bildiğim için bana bu şekilde hitap etmesinden rahatsız olmuyordum. Hem de hiç.
(Bu, aşk değil, değil, değil.)

TEO

Su an Puccini diye adlandırdığımız yüz yirmi poundluk botun devre tahtası üzerinde çalışmakta olan Bel'in omzunun üzerinden bakıp, "Hey," diye seslendim. Bel, sanki Puccini gerçekten doğuyormuş gibi, "Puccini, an itibariyle ana rahminde," gibi şeyler söylerdi. Bu da söylediği pek çok şey gibi tamamen saçmaydı. "Puccini nasıl?"

"Ufaklık çok sağlıklı ve güzel geliyor," dedi. Güya kızıyor-muşum gibi yapıp dirseğimle onu dürttüm, o da beni dürttü ve bu, Neelam araya girmeseydi çok eğlenceli bir an olabilirdi.

"Bitirdiniz mi?" dedi, gergin bir sesle.

"Bir şey için mi bekliyordun?" diye sordu Bel.

"Evet, biraz huzur ve sessizlik," diye mırıldandı Neelam.

Bel ile birbirimize baktık.

"Benim bir molaya ihtiyacım var zaten," dedi Bel, penseleri bırakarak. "Dash'le ikinizin görev robotlarıyla neler yaptığınızı bana göstermek ister misin?"

Onu Dash'in balon patlatmakta olduğu köşeye doğru çektim. "Elbette."

Biz giderken Neelam arkamızdan dik dik baktı, Bel de sanki son yarım saattir nefesini tutuyormuş gibi derin bir iç çekti.

"Benden *nefret ediyor*," diye mırıldandı.

"O, herkesten nefret ediyor."

“Evet ama sanki özellikle benden.”

Neelam, Bel’in etrafındayken özellikle daha sinirli oluyordu ama bunu itiraf edersem çok daha karmaşık bir bölgeye adım atacaktım gibi hissettim. “Boş ver onu. Sadece kıskanıyor.”

“Neyi kıskanıyor olabilir ki?”

Bir sürü şeyi. “Bilmem, zevkli ayakkabılarını.”

Bel’in bugün giydiği yağmur botları pembeydi. Yağmur yağdığı için giydiğini söylemişti ama Los Angeles’ta neredeyse hiç yağış olmazdı ya da yağmur çok az çiseleyip geçerdi.

“Bunlar,” dedi, “çok pratik. Ayrıca da Marxist.”

“Neye göre, işçi sınıfının eşitliği mi? Bir daha dene, Bel Kanto.”

“Öff, ‘proleter’ demek istedim. Her neyse.” Bana yüzünü buruşturdu. “Duyduğuma göre, biri GY vatandaşlık sınavından çok iyi bir not almış.”

“Her zaman,” dedim. Dirseğiyle kaburgamı sertçe dürttü, ben de onu hafifçe ittim.

“Orada neler oluyor?” dedi ve Dash’in yanına diz çöktü. Bunu yaparken yağmur botları gıcırdadı. “Bunlar, ölü balonlara benziyor.”

“Doğru,” dedi Dash ve teatral bir edayla ekledi: “Bu adamlar savaşta katledildi.”

“O hâlde ölümsüz ruhları için bir dakika saygı duruşu,” dedi Bel, elini kalbine götürerek.

“İkiniz de çok tuhafsınız,” diye mırıldandım ve burada yapılacak bir işim olmamasına rağmen Dash’in masasına oturdum.

“Hey, balo için bilet ister misiniz?” diye sordu aniden, arkamda heyecanla ve nefes nefese bir vaziyette beliren Lora. “Jamie’nin satış konusunda yardımına ihtiyacı vardı da,” diye özür dileyerek ekledi çünkü bu odadaki büyük çoğunluğun, bir okul dansına katılma fikrini bile akıllarından geçirmediğlerinin ve zaten hiçbirinin insan ilişkileri konusunda becerikli olmadıklarının son derece farkındaydı.

“Balo vakti geldi mi gerçekten?” diye sordu, bir alüminyum levhaya şekil vermeyi az evvel bitiren Kai. “Ben, SAT sınavından sonra olacak sanıyordum.”

“Mmm, ondan sonraki hafta. Sen geçen baharda o sınava girmemiş miydin?” diye sordu Lora.

“Evet ama yazma kısmında daha iyisini yapabilirim,” dedi Kai, kendi tarzında savunmaya geçerek.

“SAT sınavının yazma kısmında ne yaptığın, hiçbir mühendislik programını ilgilendirmez bence,” dedim.

Bel’in hiçbir şey söylememesi, onun üniversite başvuruları konusunda hep biraz tedbirli olduğunu hatırlattı bana. Bu konuda ne düşündüğünü sormayı çok istiyordum -belki de SAT sınavı iyi geçmemişti- ama asla doğru zamanı tutturamıyordum.

Kai’nin, sınavıyla ilgili daha fazla detaya girmesini önlemek için, “Gerçekten de,” dedim çabucak, konuyu değiştirerek. “Bu yıl uçup gidiyor sanki.”

“Güzel işte,” dedi Dash. “Zira ben, Şükran Günü’nü sabırsızlıkla bekliyorum.”

“Hepimizin biraz molaya ihtiyacı var,” diye onayladı Lora, sanki Dash’in normal biri gibi okuldan bir haftalığına ayrı kalacağından heyecanlanıyormuş gibi.

“Maalesef, Dash *gerçek* Şükran Günü’nü kastediyor,” diye hatırlattım. “Sömürgeciliğe ciddi bir şekilde karşı olmasına rağmen...”

“Ben, ‘Yerli İnsanlar Takımı’yım,” dedi Dash, çaresizce gülümseyen -bu şekilde tanımlayabildim- Bel’e. (Bu, Dash’e göre Avrupa merkezilik ve/veya emperyalizm değildi.)

“...hepimiz gibi elbette,” diye telaşla ekledim. “Ama yine de...”

“Alternatifinin ‘Büyük Soykırım Takımı’ olduğu düşünülürse bu, çok güven verici,” diye ekledi Bel, ara sıra yakaladığım o alaycı ses tonuyla. Dash, muhtemelen onu bir daha güldürmek için ağzını açtı.

“Dash’in sırf kalan artıkları yemek adına hepimizin evine uğramak için bir yol bulmaya çalıştığından oldukça eminim,” diyerek konuyu yüksek sesle kapattım ama bunu Lora’ya değil de Bel’e söyledim, yani konuyu açan kişiye. “Benimki de dâhil,” dedim, biraz gevşeyelim diye. “Oysa bende ev yemeği bile bulunmaz.”

“Benim ailem böyle şeyler yapmıyor!” diye ısrar etti Dash. “Berbat bir şey bu.”

“Benimkiler de yapmıyor,” dedi Bel. “Annem, *ekmek işte*, deyip geçiyor!”

“*Tekrar* pişirilen şey *ekmek*,” dedi Dash. “Aslında son derece hayati ve önemli bir besindir.”

“Neyse, konuya devam etmeden önce bilet alacak var mı acaba?” dedi, biletleri sallayan Lora. “Biliyorsunuz ki bu, öğrenci konsey bütçesine gidiyor. Eğer güzel bir mezuniyet balosu isti...”

Herkes homurdandı.

“Tamam, o zaman şöyle anlatayım: Mezuniyet gecesinde Disneyland’e gitmek isterseniz...”

Bu cümlesi, çok daha heyecanlı bir tepki aldı.

“Hiçbir yere gitmediğimden değil ama,” diye mırıldandı Kai, başıyla Lora’ya işaret ederek, “ben, bir tane kendime, bir tane de Sarah’ya alayım...”

“Evet, bana da iki tane ver,” dedi Dash. Gözlerimi kırıştırdım.

“İki mi?” dedim. Çünkü bunu ilk kez duyuyordum. “Kiminle gideceksin?”

“Ah, bilmem. Sanırım, kiminle olursa. Ben, hepimiz gideriz diye düşünmüştüm. Benimle gitmek ister misin?” diye Bel’e sordu. Sönmüş balonlarla oynamakta olan Bel, başını kaldırıp baktı.

Bir an için kalbim durdu. Tamam, bu tabii ki dostça bir davetti -hem zaten bu, *Dash’ti*- ama yine de...

Eğer *evet* derse tam olarak neyi kabul etmiş olacaktı?

Bel, “Ah,” diyerek boğazını temizledi. “Ne zaman demiştiniz?”

“Şükran Günü tatilinden önceki son hafta sonu,” dedi Lora.

"Ah, güzel." Bel, ona gülümsemekte olan Dash'e baktı. "O zaman tamam, olur. Evet," diyerek o da Dash'e gülümsedi. "Bu, hoşuma gider."

Ah.

Tamam.

"Ya sen, Teo?" diye bana döndü Lora.

Aslında bunu hiç düşünmemiştim.

Yani çok düşünmemiştim.

O kadar da çok değil.

"Üzgünüm, Lora. Gidemem," dedim. "O hafta sonu yokum. Babamın, Salt Lake'de bir festivale katılması gerekiyor ve benim de gitmemi istedi."

"Ah, ne güzel. Duyduğuma göre, Salt Lake şehrine 'Silikon Yamaçları' mı ne diyorlarmış," dedi Lora, enerjik bir sesle.

"Evet, öyle diyorlar ama ben yine de bir tane bilet alırım. Bağış olsun diye yani."

"Harikasın, Teo, sağ ol," dedi Lora, "Bel, Jamie ve ben, sonrasında bizde kalacağız. Dilersen sen de bize katılabilirsin."

"Ah. Bu, kulağa çok eğlenceli geliyor," dedi Bel.

Henüz bana bakmadığını fark ettim.

"İstersen seni de gizlice eve alabiliriz," dedi Lora, Dash'e. "Ailemin umurunda bile olmaz."

"Annem, beni çıplak elleriyle öldürür," dedi Dash. "Ama kim bilir, belki de buna değer. Zaten bir gün başıma gelecektir."

Dash'in Bel'i baloya davet edeceğini bilmem gerekir miydi? Bana bundan hiç söz etmemişti. Çok büyük bir olay mıydı? Herhalde değildi. Fazla mı abartıyordum? Evet, kesinlikle.

(Kendime anlamsız sorular sormayı bırakıp işe yarar bir şey yapsam çok daha iyi olurdu.)

"Tamam, ben Puccini üzerine çalışmaya devam edeceğim," diyerek ayağa kalktım ve saatime bakıyormuşum gibi abartılı bir gösteri yaptım. "Bel, devre tahtasını bitirebilir misin acaba?"

"Benim bebek robotum, senin bebek robotundur," dedi ama sözleri, bu defa komik değil de tuhaf geldi bana.

Devre tahtasının yanına oturup çalışmaya koyuldum, parçaları birleştirmenin beni rahatlatacağını düşünüyordum ama tabii ki Neelam oradaydı ve bu, rahatlamamanın tam tersi bir anlama geliyordu.

“O zaman bununla işimiz bitti mi?” dedi, kaynak yaptığı parçadan başını kaldırmadan.

“Neyle işimiz bitti mi?”

Bana dik dik baktı.

“Ekibin ihtiyacı olan son şey, bir ergen aşk hikâyesi,” dedi. “Toparla kendini, Luna.”

Sonra kaskının siperini tekrar indirip işine geri döndü. Bir anda, Dash’in niyeti her neyse, aslında bana iyilik yaptığını fark ettim. Her ne kadar Neelam’la aynı fikirde olmaktan nefret etsem de işler kontrolden çıkmadan evvel Bel ile olan şu karmaşık durumdan bir an evvel sıyrılmalıydım.

BEL

Daha önce hiç okul dansına gitmediğim için, Dash ile birlikte gidecek olmak pek çok açıdan benim adıma en iyi senaryoydu. Tıpkı Emmett’in yemediği yemeğini isterken yaptığı gibi herkesin önünde benden de kendisiyle baloya gitmemi istemişti. Bu yüzden de hiç kimsenin bu konuda konuşmasına gerek yoktu. Elbette eski okulumdaki kızların yaptığı gibi, saç ve makyajım yapılmış bir şekilde randevuya gider gibi gelmemi beklemiyordu benden. Hatta Dash’in renk körü olduğundan emindim. Beni güldürüyordu, ben de onu güldürüyordum. Birlikte çok eğleniyorduk. O yüzden de bu, önemli bir şey değildi.

Bir yanım, *bunu soran Teo olsaydı, önemsiz bir şey olduğunu söylemezdim*, diyordu gerçi.

Bu, Lora ve Jamie ile takılmam için de bir fırsattı. Hepimiz birlikte saç ve makyaj yapacak ve Jamie’nin deyimiyle “içki âleminden önce” kız kıza hazırlanacaktık. Lora, Ravi ile birlikte; Jamie, sahte duruşmadan birkaç kız arkadaşıyla gidiyordu. Ben de Dash’e canı

ne zaman isterse benimle orada buluşmasını söylemiştim ki elinde bir kova *MacNugget*'la geleceğinden oldukça emindim.

"Neelam'ı da davet ettim, başka planları varmış," dedi, bileği-ne sürdüğü metalik renkli göz farlarının nasıl durduğunu deneyen Lora. "Sence bu renk, elbiseme gider mi?"

"Ah, buna bayıldım," dedim. Elbisesiyle aynı renkte far sürecekt diye endişelenmiştim ama Lora, onun yerine yeşile çok iyi gidecek bir erik rengi seçmişti. "Far paletin gerçekten çok iyi, Lo."

Lora, bana ve elbisesinden sarkan etiketi kesmeye çalışan ve sonunda bir makas bulup sohbete geri dönen Jamie'ye bakarak gülümsedi.

"Teo ile aranızda neler oluyor bakalım?" diye sordu. Bu, kesinlikle cevap vermek istemediğim bir soruydu. "Seni baloya davet eder diye düşünmüştüm."

Evet, ben de.

"Sana sürekli aynı şeyi söylüyorum, Jamie. Biz sadece arkadaşız."

"Bence, Teo senden hoşlanıyor," diye dalga geçti Lora.

"Bence hoşlanmıyor," diyerek derin bir iç çektim. "Yoksa beni neden Dash davet etsin ki? Açıklasanıza."

"Belki de Büyük Katerina'nın²⁵ âşık olduğu kişiyi önce uşaklarına test ettirmesi gibi bir şeydir," dedi Jamie. Yüzümü buruşturdum.

"Bir kere o, hastalık var mı diye test ettiriyordu," dedim.

Jamie, omuz silkti. "Zeki kadınmış."

"Ayrıca *lütfe*n bundan söz etmesek? Bechdel testi,"²⁶ diye hatırlattım, homurdanan Jamie'ye.

"Gençlik, cinsel uyanma demektir," dedi Jamie, *otuzuma gelene ya da çalıştığım firmaya ortak olana kadar herhangi biriyle çıkmayacağım* diyen birine göre son derece ilginç bir laf ederek. (Artık hangisi önce gelirse.) "Kız kıyayken bile Teo ile senin birlikte çok tatlı görüneceğinizden söz edemeyecek miyiz yani?"

²⁵ Büyük Katerina, 1700'lü yıllarda yaşamış, Rus Çariçesi.

²⁶ Bechdel testi, filmlerde, en az iki kadın karakterin adının, test uygulanan kişilerce bilinmesi ve yan yana gelen iki kadın karakterin erkekler dışında başka konular hakkında konuşması durumu.

“Sanırım heteroseksüelliğin laneti bu,” dedim. Lora, her nedense kıkırdadı.

“İstersen okul hakkında konuşalım ama beynim eriyebilir,” diye homurdandı Jamie. “Bu sabah görüş tahtamı yeniledim de.” Bunu her sabah yapardı. Evrene bir şey gönderir ve geri almayı umardı. “Robotlar nasıl?” diye sordu.

“Bölge yarışları için hazırız,” dedim. Lora da başıyla beni onayladı. Yılın ilk yarışına gitmemizi sağladıkları için bağışçılarımıza gönderilecek teşekkür yazısının metnini o yazmıştı. “Geçen yılki botların yenilenmiş hâlleri üzerinde çalışıyoruz, o yüzden benim pek katkım olmuyor.”

“Bu, doğru değil,” dedi Lora, ciddi bir ifadeyle. “O ağırlık dağılımı sorununu sen düzelttin ve yeni dikey döndürücü de...”

“Tamam, oldu. Ben bir dâhiyim,” dedim. “Dün yeni tasarımı ne denli gerekli olduğu hakkında Neelam ile yarım saat tartıştık ama hepimizin gelecekteki başarısından bizzat ben sorumluyum. Şimdi mutlu musun?”

Lora, far renkleriyle kaplı bileğini suratıma dayadı. “Bence bu renk tam senlik ve evet, mutluyum,” dedi.

Tekrar kızlarla birlikte vakit geçirmek, aslında çok eğleneliydi, her ne kadar bu ikisi aptalca bir şekilde beni destekliyor olsalar da. Eğer biraz dedikodu ve makyaj yapmak isteseydim eski arkadaşlarımı da arayabilirdim ama Jamie ile Lora’nın sıcaklığında, bana onlarla sohbet etmenin daha farklı olduğunu hissettiren hoş bir şey vardı. Belki de sandığımdan daha uzun süredir yalnızdım.

“İyi ki buradasın, Bel,” dedi Jamie, aynada gözlerime bakarak. “Birilerini geçmiş yaşantından tanıyormuşsun gibi hissettiğin oldu mu hiç?”

“Ah, Jamie... Bizim ruh ikizi falan olduğumuzu mu söylemeye çalışıyorsun yoksa?”

“Hayır. Aslında ben, seninle daha önce hiç tanışmamışım gibi hissediyorum.”

“Ya?” diye surat astım ama Lora, bir kahkaha patlattı.

“Hayır, hayır. Bu, iyi bir şey,” dedi Jamie, telaşla. “Sen... Yenisin, bilirsin. Sen, var olduğunu bile bilmediğim yeni bir renk-sin ama artık bu rengi her yerde görüyor ve Tanrı’ya bunun için şükrediyorum. Tam bir serseri gibi konuştum.”

Bu, birinin bana söylediği en güzel şeydi. Cevap vermek yerine, Jamie’nin elini tutup Lora’ya sarıldım.

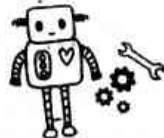
“Beni aranıza aldığınız için teşekkür ederim,” dedim, aynadaki yansımamıza bakarak. Jamie’nin saçları darmadağındı ve Lora’nın kolları far lekesiyle kaplıydı. Bende de muhtemelen Mars’tan bakınca bile görünen bir sivilce vardı. Yine de bence hepimiz çok güzel görünüyorduk.

Tam o sırada kapı zili çaldı.

“Umarım bu, Dash’tir ve tavuk kanadı getirmiştir,” dedi Lora. Bu harika bir şeydi, değil mi? Yani baloya gideceğim kişinin çok eğlenceli biri olması ve hepimizin makyajlı ya da makyajsız, onu görmek için dört gözle beklememiz. Eğer kapıdaki Teo olsaydı bu kadar rahat olmazdım sanırım ama onun olmadığından emin olduğum için -çünkü Teo, Utah’taydı ve bu gece onu görmeyecektim- biraz daha renksizdim.

Bazen Teo yanımdayken aramızda altın bir ışık parlıyor gibi hissediyordum. Ya da belki o parlayan şey *benmişim* gibi. Üzerimden yansıyan ışıklar o kadar uzağa gidiyordu ki bir kez bile olsa kendimi her zamanki korku ve endişelerimden arınmış hissediyordum. Bir kez olsun genişlemiş, durdurulamaz ve parlak hissediyordum.

Ama Teo burada değildi. Bu yüzden gerçekliğe geri döndüm ve *partiye zamanında gitmek istiyorsam bir an evvel saçımı yapmalıyım* diye düşündüm.

Kapıdaki Dash değildi ve bu, yalnızca bir YouTube spirali olarak adlandırabileceğim bir telaşa girmek zorunda kaldığımız anlamına geliyordu. Jamie çok zeki bir kızdı ama onun zaman belirtme konusundaki becerisinden şüphelenmeye başlamıştım. Diğerleri geldiğinde cildim, makyaj sabitleme spreyi yüzünden hâlâ parlıyordu. (Neyse ki kapatıcı sayesinde yüzümdeki koca-man sivilce tamamen görünmez olmuştu ve gelecekteki tarihçilerin üzerinde düşünecekleri şeyden eser kalmamıştı.)

Dash, üzerinde çok retro bir giysiyle ve askılar takmış olarak falan geldi. Hatta siyah saçlarını da sanki çok havalı bir gece kulübünde, hatta *The Great Gatsby*'de dansçıymış gibi yana doğru taramıştı.

Onu kibarca alkışlayıp, "Büyüleyici görünüyorsun," dedim. Eğilerek bana selam verdi.

Bana özellikle o aptal gülümsemelerinden birini takınarak baktı ve "Sevgili Lady, siz de *harika* görünüyorsunuz," dedi.

Ayağımda bantlı sandaletler, üzerimde ise Roma tasarımlarını andıran kemerli bir elbise vardı. Kısacası *Athena'ya benziyordum* desem yeridir. Teatral bir şekilde baygınlık geçiriyormuşum gibi yaparak, "Kibar beyefendi, yoksa bir kelime oyunu mu duyuyorum?" diye karşılık verdim.

"Şüphesiz," dedi Dash ve girmem için kolunu uzattı. "Gidelim mi?"

Birinci sınıf öğrencisi olan kız arkadaşı Sarah ile birlikte gelen Kai, "Siz ikiniz, aynı kişi gibisiniz, ha?" dedi.

"Aynaya bakmak gibi," dedi Dash, berbat bir İngiliz aksanıyla. Gecenin geri kalanında, tanıdığımız herkesin bize dehşetle bakmasına sebep olan bir şey yapıp, hep birbirimizin mimiklerini taklit ederek dans ettik.

Okul danslarının, Essex Akademisinde düzenleniyor olması, muhtemelen hiç kimseyi şaşırtmıyordu. Jamie'ye göre balo komitesi, yöneticilerin kızlarından oluşuyordu ve içlerinden biri *yıldızların* dekoratörüydü, diğeri de Coppola'nın uzaktan

akrabası olan yöneticilerin kızlarıydı. Bunların ne anlama geldiğini çok bilmiyordum ama inanın bana, çok belli oluyordu: Kocaman spor salonumuz tepemizdeki ipli ışıklandırmadan, kâğıttan yapılmış eski lamba direklerine (bilirsiniz, hani herkesin LCMA'nın²⁷ önünde fotoğraf çektirdikleri şu direkler) ve duvarları kaplayan Yıldızlar Geçidi posterlerine kadar (ki bazıları, diğerlerine göre daha sanatsaldı) tamamen değişmişti. Burası, bir keresinde anneme açıklayarak anlatmak zorunda kaldığım bir film olan *La La Land*'e²⁸ benziyordu. (Annem kaybedilen aşka ağlarken, ben de ona, "Hikâye, başından sonuna kadar onların *hayalleri* hakkındaydı," demiştim.)

Dans, beklediğimden daha eğlenceliydi, tabii bir de kafamda kurduğum fanteziler vardı. Durmadan, Teo'nun bir yerlerden çıkıp geleceğini hayal ettim. Benim döndüğüm köşeden o anda Teo'nun da döndüğünü, Teo'nun büyülü bir şekilde aniden dans pistinin ortasında belirdiğini, Teo'nun uçuşunun iptal edildiğini ve onun yerine, *Puccini üzerinde çalışalım mı* demek için hızlı adımlarla yanıma geldiğini falan. Ama kafamı toparlamam çok kolay oldu, hem zaten çok da... Eğlenceliydi. Yoksa bunu söylemiş miydim?

Her neyse. Asıl konu, çok iyi vakit geçiriyor olmamdı.

En sonunda Dash'in koşar adım ritmine uymaya çalışmaktan başım iyice döndü ve lavaboya gitmesi gerektiğiyle ilgili bir şeyler söyleyen Jamie'ye hemen eşlik ettim. Terli koluyla koluma girdi ve beklendiği gibi, tuvalette kuyruk vardı. Gerçi, kuyrukta kimin olduğunu anlamak zordu çünkü kızların yarısı makyaj tazelemek ve ayrılıkları hakkında konuşmak için gelmişti.

"O, bir pislik," dedi Jamie, bir oğlan için ağlayan birinci sınıf öğrencisi bir kıza. "Hem bir kadının bir erkeğe, bir balığın bir bisiklete ihtiyacı olduğu kadar ihtiyacı vardır."

²⁷ LACMA (Los Angeles County Museum of Art), Los Angeles Sanat Müzesi. (e.n.)

²⁸ *La La Land* (Aşıklar Şehri), 2016 yılı, ABD yapımı romantik müzikal filmi. (e.n.)

“Ve sen çok güzel görünüyorsun,” diye ekledim. Jamie bu konuda çok ustaydı ama birbirimizi desteklememiz gerekirdi. Feministlik bunu gerektirirdi ve bu, bana yine Teo’yu hatırlattı. Ama kendimi hemen toparladım. “En iyi intikam, hayatını en iyi şekilde yaşamaktır, değil mi?”

Kız gözyaşları içinde başını salladı ve arkadaşlarıyla birlikte dansa dönmeyi kabul etti. Jamie ile birbirimize yardımsever bir edayla baktık (bizler, hem yaşça daha büyüktük hem de daha bilgeydik ve gerçekten iyi iş çıkarmıştık) ta ki tuvaleti kullanma sırası Jamie’ye gelene kadar.

Tuvalet kabinin içine girdi, ben de tam o sırada dışarıda bir şey fark ettim. Başka bir hüznü kızı. Ama bu hüznü kızı tanıyordum.

Bu, Neelam’dı.

Biri, aceleyle tuvaletten çıktı. Aslında sıra bendeydi ama ben oraya sadece spor salonunun kalabalığından kurtulmak için gelmişim. “Dışarıda olacağım,” diye seslendim Jamie’ye. Arkamdaki kız sıramı kaparken ben de tuvaletten çıktım.

Yaklaştıkça Neelam’ın arkadaşı Mari’nin -ki kendisi benimle aynı vatandaşlık dersi sınıfındaydı- yüksek sesle ve öfkeli bir şekilde konuştuğunu fark ettim.

“...yetti artık, tamam mı? Eğlenmeyi *reddetmen* benim suçum değil...”

“Reddetmiyorum,” dedi Neelam. “Bu, hiç eğlenceli değil ki. Bunun nesinden eğleneyim? Oğlanın biri karanlıkta bana sürtünmek istiyor diye bunu bir iltifat olarak mı göreyim?”

“Off, haydi ama öyle bir şey değil bu. Hem neden biraz *nazik* olamıyorsun? O çok tatlı, komik ve seninle dans etmek istiyor sadece...”

“Ne yapalım yani? Sırf Mason’ın arkadaşı diye onunla takılmak zorunda değilim. Senin erkek arkadaşın var diye benim de olacak diye bir şey yok.”

“Tamam ama en azından beş saniyeliğine bile olsa rol yapamaz mısın?”

“Ne rolü? *Sevimli mi?*”

“Tanrım... Sürekli bir pislik gibi davranmak zorunda değilsin, Neelam!”

Mari, bunu söyledikten sonra hızla çekip gitti. Neelam’ın yüzündeki ifadeden, öfkeli değil de incinmiş olduğunu çıkardım. Birkaç saniye bekledikten sonra köşeden döndüm.

“Selam,” dedim.

Neelam, sırtını duvar vermiş, kollarını göğsünde birleştirmişti. “Ne var?” diye çıkıştı.

“Hiç, ben, sadece...”

Bana dik dik baktı. “Konuşulanlara kulak kabartmak çok kaba bir davranıştır.”

“Herkesin duyabileceği şekilde konuşuluyorsa buna kulak kabartmak denmez ama seni anlıyorum...” dedim.

“Öyle mi? Aslında hiç de anlamıyorsun.” Neelam, bana yine dik dik baktı. “Bahse girerim, hiç kimse sana gülümsemen gerektiğini söylemiyordur, öyle değil mi? Hiç kimse *eğleniyormuş gibi görün* demiyordur.”

Çekindim. “Şey, ben...”

“Hayatının en güzel yıllarının lise yılları olduğunu veya hayatımızın en güzel anlarını bu dönemde yaşadığımı söyleyen herkes, kendini kandırıyor.” Neelam, belki ben de onlardan biri olabilir mişim gibi bana baktı. “Mari ya da bir başkası ne derse desin, hiç kimseye gülümsemek gibi bir *borcum* yok ve mutsuzken de mutluymuşum gibi davranmak zorunda değilim. Ayrıca şu an kibarlık ettiğini sandığının farkındayım,” dedi çok kötü bir ses tonuyla. “Kendini *kibar biri* sandığının farkındayım, Bel ve bu doğru da olabilir ama sen aslında her şeyi kolay elde eden birisin. Hiçbir iş yapmadan doğrudan robotik kulübüne girdin ve şimdi de Teo Luna seni dinliyor diye dinlenmeyi *hak ettiğini mi* sanıyorsun? O zaman sana iyi şanslar.”

Arkasını döndü. Aslında gitmesine izin vermeliydim, biliyorum ama yapamadım. Tam olarak ne diyeceğimi bilemedim çünkü

evet, Neelam gerçekten kaba biriydi ve benden açık açık nefret ediyordu. Bu konuda ne yapacağımı gerçekten bilmiyordum ama *bir şey* söylememek bana haksızlık gibi geldi.

Ağzımdan çıkan tek şey, "Deniyorum," oldu. "Ben robotiği senden çalmadım. Bunu yapmak bile *istemedim* ama..."

Yüzündeki ifadeden, yanlış bir şey söylediğimi anladım.

"Hayat bazen sadece başına gelen şeydir, öyle değil mi?" diye çıkıştı Neelam. "Aslında hiçbir şey yapmamışsındır. Hiçbir şey istememişsindir. Çok zavallıca." Bana dik dik baktı. "Teo Luna bir pislik olabilir ama en azından ne istediğini biliyor."

Yutkundum. "O, bir pislik değil."

Neelam gözlerini devirdi. "Tabii. O, çekici biri. Bu yüzden, pislik olamaz. İşte işler böyle yürür..."

"Pislik olan *sensin*," dedim hiç düşünmeden çünkü gözlerimde yaşlar belirmeye başlamıştı. Sanırım bunlar acı değil de öfke gözyaşlarıydı ama yine de utanç vericiydi. Neelam'ın beni ağlarken görmesindense yer yarıp içine girseydim daha iyiydi.

Neelam, karşılık olarak bana öfkeli ve acı dolu bir şekilde gülümseyince onunla asla arkadaş olamayacağımızı anladım.

"Evet," dedi.

Sonra da arkasını dönüp gitti.

Orada tek başıma durmuş, *neden kendimi kamyon çarpmış gibi hissediyorum*, diye düşünürken biri omzuma dokundu ve yerimden sıçradım.

"Selam," dedi Dash. Sanki her şeyi duymuş gibi bakıyordu bana.

"Ah, affedersin. Selam," dedim, ayak parmaklarıma bakarak. Jamie bu sabah onları pembe ojeyle boyamıştı. Bir yandan da bana kız kardeşiyle ilgili komik bir hikâye anlatmıştı ama şu an bunu düşünmek, kendimi daha iyi hissettirmeme yetmiyordu.

"İyi misin?" dedi Dash.

"Evet. Evet, iyiyim." Aslında hiç iyi *değildim* ama şu an bunu hiç kimseye itiraf edemezdim. "Aslında Neelam haklı. Bu, beni hiç ilgilendirmezdi."

Dash ayaklarını kıpırdattı. "Bence haklı değildi."

"Şey," dedim zorla gülerek. "Neyse ki her konuda değildi."

Bir sessizlik oldu, Dash, başıyla spor salonunu gösterdi. "İçeriye dönmek ister misin?" dedi.

"Evet, birazdan."

"Jamie'yi getirmemi ister misin?"

"Hayır... Yo, sorun yok, Dash." Ona gülümsemeye çalıştım çünkü kendimi daha iyi hissetmem için elinden geleni yapmasını *takdir ediyordum*. "İyi ki yanımdasın."

Başını salladı ama gülümsemiyordu. Nedeninden emin değildim.

"Teo'dan hoşlanıyorsan benim için bir sorun yok, sanırım bunu sana söylemem gerek."

Gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

"Yani ben..." Bana tuhaf bir şekilde omuz silkti. "O, *Teo*. O, benim dünyada en çok sevdiğim kişi. Yani eğer sen de böyle düşünüyorsan, hiç şaşırmam."

"Ah... Şeyyy." Sanırım Dash'in farklı duygular beslememi istemesinin imkânsız olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Yani kendisi için farklı duygular beslememi.

Duruma nasıl yaklaşacağımdan emin olamadım ve "Dash," dedim dikkatle, "öyle değil... Teo ile öyle bir şey yok." Yoktu da. Bunu Jamie'ye milyon kez söylemiştim çünkü Teo ile benim arkadaştaan öte olabileceğimize inanmamı gerektirecek hiçbir şey yoktu. "Ama şey..."

Bu çok zordu.

Komik ve şefkatli olan, çok da kolay anlaştığım Dash'e karşı bir şeyler hissetmeyi gerçekten çok isterdim aslında. Onu göreceğim zaman yüreğimin çarptığını söylemeyi ya da ona yakinken daha da yakınlaşmak istemeyi çok isterdim. Ayrıca "onlardan hoşlanmadığını insanlara onları incitmeden söylemek AP" dersleri ya da "arkadaşlığınızı koruyabilmek" dersleri gibi derslerin olmasını da çok isterdim. Zira önemsedğim ve sevdiğim birine zarar vermek, en son isteyeceğim şeydi.

Fakat tüm bunları istediğim o an, bir şeyi istemekle gerçekten hissetmek arasında fark olduğunu biliyordum. Hiç kimseyle aramda hiçbir şey olmayabilirdi ama bu, hayatımda bana kendimi daha iyi hissettiren biri olmadığı anlamına gelmezdi.

Dash'in tam o anda bana her zamanki gülümsemesiyle bakmasına çok şaşırdım.

"Biz arkadaşız," dedi. "Bu, en kötü senaryo falan da değil. Ben senin arkadaşın olmayı seviyorum ve seninle arkadaş kalmak istiyorum."

Tamam, bunun utanç verici olduğunu söylediğimi biliyorum ama galiba birazcık ağlayabilirdim.

Çok şükür ki Dash iyi bir arkadaştı ve az evvel olanları hiç kimseye anlatmazdı.

BEL

Eğer bu sabah Neelam ile yine tartışmamış olsaydık bölge yarışlarındaki şansımız konusunda kendimi çok daha iyi hissedebilirdim.

“Bak, hâlâ döndürücünün çok hızlı gittiğini düşünüyorum ama bu onarılabilir. Dün gece yeni bir döner silah yaptım,” dedim sırt çantamdan silahı çıkararak. Bunu Luke ile birlikte yapmak için yine gizlice babama gitmiştim. Annem gitmeme izin vermez diye değildi ama Darthmouth’tan kış tatili için geri dönen Gabe’in yargılayan bakışlarından o kadar kolay kurtulamazdım.

“Her neyse, sadece bir ucu var,” diye açıkladım. “Bu şekilde hem hasar verip *hem de* ters çevirebili...”

“Yarışma gününde böyle değişiklikler yapamazsın,” diye çıkıştı Neelam.

“İyi de zaten bir sürü değişiklik yaptığımız için bot henüz test edilmedi ki!” diye itiraz ettim ve büyük bir hata yapmadan evvel Teo’ya döndüm. “Değiştirecek vaktimiz var, değil mi? Haydi ama bana güvenebilirsin,” dedim, elimde olmadan yalvarır gibi. Bu, Neelam’ın sinirlenmesine ve Teo’nun da gözlerini benden çekmesine yol açtı.

Her neyse, biraz ileriye sarıp size Teo’nun cevabının *evet* olduğunu söyleyebilirim.

Eğer kendimi bu kadar berbat hissetmeseydim Essex Akademisinin liseden ziyade koca bir kampüsü andıran spor salonunda ger-

çekleştirilecek olan ilk *bölgesel yarışlara* katılırken daha az huzursuz olabilirdim. Otoparktan spor salonuna kadar her yerde bir sürü şey yapıyordu ve bu... Tamam, bunun büyük bir *olay* olduğunun farkındaydım ama *bu kadar büyük* olduğunu bilmiyordum. Her köşeden çıkan insanların durmadan bana çarpmaları sinir bozucuydu. Ya da kendimi berbat hissetmekle bu kadar meşgul olmasam, sinir bozucu olabilirdi.

Buradaki takımların çoğu birbirlerini tanıyor gibiydi. Bununla birlikte hepsi de bizi tanıyor gibiydi... Ama *beni* değil. İçeriye girdiğimizde, bizim ekip hakkında fısıldaştıkları çok belliydi. Teo ve diğerleri, bazı kişileri başlarıyla selamladılar ama ben, başka şeyler düşünüyordum. Mesela bir yerlerde sıkıştırılmayı bekleyen gevşek bir vida gibi şeyler. Tüm bunlara nasıl tepki vermem gerektiğini merak ederek Teo'ya baktım ama o, bana bakmadı. Çabucak kendimi toparladım ve dikkatimi başka bir şeye -*herhangi bir şeye*- verdim.

İnsanlar bana bakıyordu. Hayır, insanlar değil, erkekler. Yoksa bunu ben mi uyduruyordum? Essex tişörtümün kolunu düzelttim ve dişimde bir şey mi var diye kontrol etmemek için kendimi zor tuttum. Bunlar, benim giysilerim değildi ama bugün ciddiye alınmak istiyordum. Gerçi, sallantılı küpelerim veya parlak şeylerim olmadan kendimi çıplak gibi hissediyordum ama bunun robotiklerle ilgili olması gerekiyordu, benimle değil. Teo'nun onaylayacağından sanırım emin olduğunuz, *ciddi insan* kostümü içindeydim.

"Bu daha *bölgesel yarışlar*," diye bana fısıldadı Lora, bilgiç bir edayla. Herhalde tıka basa dolu spor salonuna girdiğimde yüzümdeki şaşkın ifadeyi görmüş olmalıydı. Salonun tam ortasında, iki ana yarışma alanı vardı ve her seferinde iki takım yarışacaktı. Dolayısıyla salonun çoğu, çeşitli takımlara ve takımların mühendislerine ayrılmıştı. Şüphesiz en geniş takımlardan biri olan bizim ekip, daha büyük olan ve plastik bir kafesi andıran yarışma alanının en yakın noktasındaki yerini aldı. Dash ile Teo yarışmak için ayrıldı. Emmet ve Kai de botlarımızın başında nöbet tutarak, birazdan Dash ile Teo'nun başarmak için yapacakları şeyin aynısını yapmak isteyen rakiplerimizi korkutmakla meşguldü.

Hiç kimse, çalışmam için bana bir şey verecekmiş gibi görünmüyordu. Ben de botlarımızın yanına oturup, hiçbir şey yapmadan geçecek uzun bir gün yaşayacağımı düşündüm. Lora, sosyal medyamız için gönderi hazırlamakla meşguldü. O yüzden, hiç kimsenin istemediği el kesen döndürücümle baş başa kalmıştım. Tabii bir de çaresiz ve moralsiz ruh hâlimle.

“Selam, ufaklık,” dedi, yanımdaki koltuğa oturan Mac. “Nasıl gidiyor?”

Benimle kanka olmaya çalışıyordu ki sanırım bunun sonu, ekip çalışmasıyla ilgili bir ders olacaktı yine.

“Dün gece tekrar çalıştırdım,” dedim, uyuşuk bir sesle çünkü zaten herkese on kere aynı şeyi açıklamıştım. “Dikey döndürücü, olabildiği kadar hızlı giderse kendini yok edecek. Yavaşlatmak için farklı bir malzeme kullanmamız gerekirdi ya da eğer döndürücüyü değiştirebilir...”

“Teo ve Neelam, daha önce de bu tip savaş oyunlarında yarıştı,” dedi Mac. “Eğer bir bilgisayar simülasyonundan söz ediyor olsaydık haklıydın ama işin aslı, sen bir robotla dövüşüyorsun, bilgisayarla değil.”

Evet, aynen. Diğer robotlarda bizim döndürücüyü yavaşlatacak malzemeler vardı. “Ben sadece düşündüm ki...”

“Bel.” Mac, bu kez öğretmen sesini kullandı. “Konu, senin haklı olup olmaman değil. İşin dinamiklerini çok iyi anlıyorsun. O yüzden, eğer bu bir sınav ya da laboratuvar olsaydı kesinlikle A alırdın.” Biraz durup ekledi: “Fakat yarışma sabahı bunu söyleyerek takım arkadaşlarının ayarını bozuyorsun.”

“Ben, konunun kazanmak olduğunu sanmıştım,” dedim çok sessiz bir şekilde. Bunu söylemenin kabalık olduğunun farkındaydım. Mac de zaten başından beri beni ekipte istemiyormuş gibi baktı bana.

“Siz bir takımsınız,” dedi yine. “Gerçek dünyada ‘tek başına çalışan mühendis’ diye bir şey yoktur. Eğer bu,” dedi başıyla botlarımızı işaret ederek -küçük olanın adı Dante idi ve Yedinci

Halka olan, yüz yirmi poundluk botumuza da "Cehennem" ismini takmıştık çünkü botların devresini inşa ettiğimiz hafta hepimiz o kitabı okuyorduk-, "senin gerçek işin olsaydı bir anda ortadan kaybolup, zaten yapılmış olan bir şeyi tekrar sökmezdin. Güçlü yanları birlikte çalışınca daha fazlasını başaran bir sistemin parçasısın sen."

Kulağa tanıdık geliyordu. Teo ile göz göze gelmeyi umarak başımı kaldırdım ama o, hâlâ bana bakmıyordu. "Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

Mac başını salladı. "Anlaşıldı." Elini omzuma koydu. "Ama ya takım olarak kazanırsın ya da takım olarak kaybedersin," dedi ve diğerlerinin görev robotlarıyla ne yaptıklarını görmek için yanlarına gitti.

Bundan sonra mesafemi korumanın en iyisi olacağını düşündüm. Ayağa kalkıp dolaşarak salonun her metrekaresini içime çektim. Bu, benim ilk robotik yarışmamdı ve hayal ettiğimden çok daha büyük bir olay olduğunu söylemem gerekirdi. Onca işi tek bir sebeple yaptığımızı hep biliyordum -ne de olsa geçen senenin resim ve videolarını görmüştüm- ama tüm bu insanların da vakitlerini robot inşa etmek için harcamaya karar verdiklerini görmek bana *gerçeküstü* gibi geliyordu. Oysa ben daha birkaç ay öncesine kadar bunu yapıp yapmamayı düşünmüyordum bile, şimdi ise son dakikada bir şeyleri onarmak için etrafta panikle koşturan ya da bir anda çalışmayı reddeden parçalara bakıp öfkeyle bağırان bu insanlarla aynı ortamdaydım.

Silahını test eden başka bir takımı izlediğim bir esnada, Teo bir anda arkamdan, "İncelemeyi geçtik," deyince korkudan yerimden sıçradım. (Birkaç kez, gitmem söylenmişti aslında ama zaten karşı takımın botu hakkında çok gizli bir bilgi öğrenecek olsam bile kendi takımımın beni dinleyeceği falan yoktu.)

"Ah, tamam. Oraya geri mi dönmeliyim yoksa?"

"Eğer istersen." Balodan beri yaptığı şeyi yapıyor ve yüzüm dışında başka her yere bakıyordu. Polo tişörtümü ve kotumu göstererek, "Bu, farklı," dedi.

"Neden? Senin giydiğinin aynısı."

"Evet ama sanki..." Saçlarını karıştırdı. "Kuşlu kotu giyersin sanmıştım."

"Mac, *profesyonel görünün*, dedi," dedim ama biraz çekinmiştim çünkü Teo'nun bunu benimle dalga geçmek için söyleyip söylemediğinden emin olamadım. Giydiğim şeyler hakkında sürekli yorum yapıyordu ve bence bu, biraz tuhaftı. (Ama insan, herkesin sahip olduğu pahalı şeyleri alamayınca, *hiç kimsede olmayan şeyleri istemeye başlıyor*.)

"Ah, evet, şey... Bu, sadece, bilirsin işte." Başını çevirdi. "Bilmiyorum, gerginim." Elleri baktı. "*Bence yaptığımız şey işe yarayacak ama matematiğini bir kez daha yaptım ve...*"

"Haklı çıktım, değil mi?" Bunu zaten biliyordum çünkü haklıydım.

"Evet," diye ayaklarını oynattı. "Temelde haklısın."

Bir anda göğsüm kabardı. Ama sadece küçük bir an için. "O zaman neden bana inanmadın?"

"Hayır, Bel, sana inandım. Ama..." İlk kez başını kaldırıp yüzüme baktı ama gözlerinde öfke vardı. "Beni arayabilirdin. Mesaj atabilirdin. Belli ki yeni döndürücüyü yapacak vakit bulmuşsun..."

"Cidden mi?" diyerek sözünü kestim. "Sırf senden yardım istemedim diye kaybetmeyi göze mi alıyorsun?"

Bana kaşlarını çatarak baktı. "Unut gitsin," dedi ve arkasını döndü. Tam o sırada Bayan Voss yanıma yaklaştı. Bir kaşı havadaydı. Oysa bu, Teo'nun ayrılırken yapacağı mimik olmalıydı.

Teo hızla dönüp gidince Bayan Voss, "Hımmm. Her şey yolunda mı?" dedi.

"Evet, herhalde. Muhtemelen," dedim. Bana dik dik bakınca iç çektim. "Şey, sanırım kendimi ispatlamaya çalışırken biraz fazla abarttım."

"Ah, evet. Bu, hassas bir dengedir." Bana gülümsedi. Nöbetçi öğretmenlerimizden biri o olduğu için bir anda içimden şükretmek geldi. O da bizim robotik ekibimizin tişörtünü giyiyordu

ve üzerinde “Gözcü” yazan bir etiket vardı. Sanırım yarışmayı izleyecekti. Bana, annemin yemekte yaptığı şey her neyse, onu sevmem için umutla baktığı gibi bakıp, “Heyecanlı mısınız?” diye sordu. “Kendinle gurur duymalısın, Bel. Çok çalıştın ve her şeye rağmen çok yol aldın.”

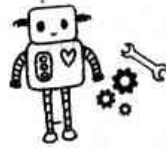
“Ben, şey... Sanırım, gurur duyuyorum.” Buraya gelmek için çok şey öğrenmişim ama kesinlikle heyecanlı değildim. En azından şimdilik. Midem düğüm düğüm olmakla fazla meşguldü. Son bir saattir herkes, bana buraya ait değilmişim gibi baktığı için artık sabrım tükenmek üzereydi. “Ama önemli değil çünkü sürücü ben değilim. Ben, aralarda onarım yapmak için geldim buraya,” dedim. Ama ikinci gerçek düşüncemi eklemedim: *O zamana kadar benimle konuşmak isteyen birinin çıkmasını umuyorum.*

Bayan Voss etrafa bakındı. “Ailen burada mı?”

“Hı? Ah, yo. Hayır.” Onlara yarışmadan bahsetmemiştim. Zira annem, çalıştığı için kendini kötü hissederdi ve eğer babam gelecek olursa daha da kötü hissederdi. Luke’a bahsetmeyi düşündüm ama başarısız olursam hiç kimsenin beni o şekilde görmesini de istemedim. Yani, hemen hemen hiç kimsenin.

“İyi ki buradasınız,” dedim Bayan Voss’a. “Böylece,” diye ekledim, “bir şeyler ters giderse *aslında bu işe beni siz sürüklediğiniz için bunun sizin hatanız olduğunu* söylerim herkese.”

“Varım,” dedi ve günün ilk maçı için beni yerime götürdü.

Savaş robotları kısa savaş turları için yapılmıştı. (Tahmin edeceğiniz gibi!) Robotlar çok tuhaf bir kafesin içinde yüz yüze savaşıyordu. Biri, mavi bir karenin; diğeri, kırmızı bir karenin içinde duruyordu. Her bir takım, sertlikten, diğer bota verilen hasardan ve stratejiden puan alıyordu. Teo, bizim takımın sürücüsüydü ki bence bu, benim ekibe katılmamı sağlayan çok zor bir görevdi. (Buna sadece Neelam karşı çıkmıştı.)

Yarışmanın parametreleriyle uyuştuğundan emin olmak için her bir bot önceden tartılıyordu. Genelde bu, çok stresli bir şeydi ama şimdiye dek tanıştığım en stresli insanlardan biri olan Kai, programın gerisine düşersek muhtemelen hepimizi bıçaklardı. Robotik takımındaki üyelerin boş olan her saniyelerinde laboratuvara gelmelerinden anlamıştım bunu. Lora da insanları organize etmek konusunda çok yardımcı olmuştu. Sanırım bunun sebebi Lora'nın çok kibar biri olmasıydı çünkü hiç kimse, çok fazla malzeme kullandıkları hakkında ya da bir güne daha ihtiyaç duydukları konusunda Lora'ya kötü haber veren kişi olmak istemiyordu.

Savaş turları, turnuva tarzında ilerliyordu ve her bir botun sadece iki tur yenilme hakkı bulunuyordu. Aksi takdirde yarıştan eleniyorlardı. İnsan, turnuva tarzındaki pek çok şeyde olduğu gibi daima botunun iyi bir gün geçirmesini isterdi... Fakat bu olmazsa da o zaman *diğer* botun *kötü* bir gün geçirmesini istiyordunuz. Bölge yarışları hakkında -bir anda *meşgul* olan ve bu durumu, ben Dash'le birlikte baloya gittikten sonra tesadüfen ortaya çıkan- Teo'dan öğrendiklerim bunlardı. ("Biliyorum benim şımarık bir zengin çocuğu olduğumu düşünüyorsun ama benim bir işim var," demişti, sanki ben %1'e karşı isyan eden bir kadınmışım gibi.) Gerçi, şu an bunun bir önemi yoktu.

Emmet, Dash ve Justin ilk maçımıza başlamak için en küçük botumuz olan Dante'yi kırmızı kareye kurarlarken cebimde duran telefonum titreşti.

Jamie

Nasıl gidiyor?

Jamie

Keşke ben de orada olsaydım... bu sahte duruşma beni öldürüyor.

Jamie

Jamie
Öldür o robotları!!!

Omzunun üzerinden arkasına doğru bakan Teo, "Bel," dedi. Elinde, Luke'un oynadığı PlayStation kumandasından çok da farklı görünmeyen bir uzaktan kumanda vardı. "Dinliyor musun?"

"Pardon." Telefonu cebime geri koydum. "Ne lazımdı?"

Bana dik dik baktı. "Telefonunu kaldırman lazım."

Harika.

"Demek bana hâlâ kızgınsın," diye mırıldandım. "Güzel, çok güzel."

"Ne?"

"Hiç." Başımı kaldırıp Dante'ye baktım. "Arkada mı durmam gerek?"

Teo, iğrenç bir şey söyleyecekmiş gibi baktı ama son saniyede fikrini değiştirdi.

"Hayır," deyip dışarıya çıktı. "Burada dur. Buradan daha iyi görürsün."

Ona homurdanarak teşekkür ettim, o da bana homurdanarak cevap verdi ama itiraf etmeliyim ki artık botumuz ringde olduğundan yavaş yavaş heyecanlanmaya başlamıştım. Teo çok sakin görünüyordu. Kumandayı saran elleri gevşekti ve kolları esnekti. Gergin değildi. Onun yerinde olsam ben bu kadar havalı görünmezdim doğrusu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Ah..." Biri, bana yandan çarptı. Mavi takımın önünde durmamak için Teo'ya bir adım yaklaşmak zorunda kaldım. "Uups, pardon, Teo..."

Mavi takımdan biri, yani St. Mitchell erkek okulundan biri, "Bu alan sadece mühendisler ve sürücüler içindir," dedi. Kumandalı çocuğun benimle konuştuğunu anlamam bir saniyemi aldı çünkü üzerimde, orada durmaya her türlü hakkım olduğunu bariz şekilde belli eden Essex Akademisi Robotik ekibinin tişörtü vardı.

"Ben mühendisim," dedim. Bunu ilk kez telaffuz etmenin keyfini çıkarabilirdim ama çocuk, bana boş baktı. Belli ki ona göre sadece Y kromozomuna sahip kişiler mühendis olabilirdi.

"Ha, tamam," dedi. "Çeşitlilik puanı, anladım."

Bu şekilde aşağılanmak sık sık başıma gelen bir şey değildi, bu yüzden çok öfkelen dim ama böyle şeyler oluyordu işte. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" dedim.

"Kapa çeneni, Richardson," dedi Teo, başını kaldırmadan. "Gittikçe batıyorsun."

"Neyse ne, Luna. Yine mi dikey döndürücü? İyi şanslar."

Yumruğumu sıkıp bu Richardson denen kişi her kimse, ona dik dik baktım. Beni yok sayıyordu... Sanki bir önemim yokmuş gibi. Hatta burada bile değilmişim gibi.

"Sizin botunuz çok büyük," dedim. "Jiroskopik güç, onu bir helikopter gibi yere çakar. İlk dakikada o alüminyum tabanı parparça edeceğimize, *bire üç* bahse girerim."

Richardson, bana şüphey le surat astı. "Gir," diye mırıldandı. O an yüzüne bir yumruk atmak istedim ama sonra Teo'nun bana baktığını fark ettim.

"Ne?" diye mırıldandım.

"Hiç." Sonra bana bir daha baktı.

"Ne var, Teo?"

"Hiç, ben, sadece..." Gülmemeye çalıştı. "Sen, çok... Fenasın."

"Ben, *fena mıyım?*"

"Evet. Bilirsin işte, kavgacısın."

"*Kavgacı mı?* Teo, doğru dürüst konuşsana..."

Beni dürtünce kokusunu özlediğimi fark ettim. Çamaşır deterjanı ve erkek kokusunu.

(İnsanın icat ettiği en kötü şey, bence kesinlikle hormonlar.)

Justin, Emmett ve Dash yanımıza gelirken, hakem, "Kırmızı takım, hazır mısınız?" diye seslendi. Onlara yer açmak için bir adım geriledim fakat Teo, beni durdurdu.

“Hey, yakında dur,” diye mırıldandı ve bir anda hem şaşırıp hem de heyecanlanarak kafamı salladım. “Hazırsınız,” dedi hakeme.

“Mavi takım, hazır mısınız?”

“Hazırsınız,” dedi Richardson, sıkılmış gibi.

“Robotları çalıştırın!”

Yeşil ışık kapandı. Teo, dikey oyun çubuğunu itip Dante’yi piste doğru uçurdu.

“Bak, ne kadar hızlı gidiyor,” diye kulağına fısıldadım. Gözünü robottan ayırmadan başını salladı. İki robot birkaç saniye birbirlerinin etrafında daireler çizdiler ama sonra Teo, mavi takımın botunun yan tarafına çarptı ki biz buna “*uhh*” diyoruz. Make America Bot Again. MABA.

Dante sanki ringdeki bir boksörmüş gibi davranan Teo, geri çekildi. MABA’in botundan uzak dururken bir yandan da sahate dönüşler yapıyordu. Böylece karşı takımın robotunun ona dokunamayacağı şekilde uzanıyordu. Silahımız konusunda endişeli olduğumu biliyordum çünkü başparmağı sürekli yatay kumandanın üzerinde dönüp duruyordu. Fakat MABA, döndürücüsünü açtığı anda, silahlarının çok hızlı döneceği netleşti.

Bizim botumuz mükemmel olmayabilirdi ama yine de ringdeki en iyi bottu, bunu biliyordum.

“Bize kafadan saldırmasını sağla,” dedim ama Teo, benden bir adım öndeydi. MABA’i peşimize taktı ve Dante’yi savaş kafesinin parmaklıklarına yapıştırması için Richardson’a meydan okudu. Kendini beğenmiş Richardson’ın kolaylıkla yutacağı kurnaz bir taktikti bu. Teo’nun parmakları bembeyaz oldu, göğsü şişti. Richardson’ın yemi yutmasını ve öldürmek için hamle yapmasını bekledi. Ben de kefaretim olacağını umut ederek nefesimi tuttum ve aynısını bekledim.

MABA, silahını son sürat kullanmaya çalıştığı anda, benim tahmin ettiğim şeyi yaptı: Yerden havalandı. Hafifçe.

Yeteri kadar.

Yanımda duran Richardson, küfrediyordu ve hakemin sinirli bakışlarını hak ediyordu. Dante'yi MABA'nin tabanını parçalamak için öne doğru iten Teo'nun yüzünde tatmin olduğunu belli eden hafif bir tebessüm vardı. Dante, MABA'nin iç parçalarından birini yakaladı ve bir şekilde -mucizevi bir şekilde- onu sırt üstü çevirip saldırıya karşı savunmasız bir hâle soktu. Fakat daha da tebessüm etmek yerine odaklanan Teo, başparmağının bir hamlesiyle silahımızı -en önemli parça olan devre tahtasını yok etmek için- MABA'nin tabanını parçalamaya gönderdi. Bu, zalim ve kibirli bir hamleydi ve kesinlikle nefessiz kaldım. Teo, bu yüzden kazanıyordu. Böyle kazanıyordu.

Teo Luna, ne kadar iyi olduğunu biliyordu ve artık bunu herkes öğrenmişti.

Her ne kadar Dash ile Emmett'in kükremeleri yüzünden çok iyi duyamasam da Teo, alçak sesle, "Kendi kendini düzeltebilecek bir mekanizmaları yok," dedi kulağıma.

"Aman Tanrım, Teo, kapa çeneni. Bunu görebiliyorum!" dedim, damarlarıma pompalanan adrenalinin heyecan dolu etkisiyle. Teo bana bu kadar yakınken bu duyguyu hissetmemem imkânsızdı çünkü hepsi aynı histi: Teo ve dövüşün heyecanı, onun kontrolü ve benim emeğimin meyveleri, onunla benim tam bir uyum içinde olmamız, elektrik akımı gibi bir his; hepsini aynı anda hissediyordum. Bu his, boğazımı yakaladı ve içimdeki her bir atom uğuldayana kadar kemiklerime işledi.

Hemen arkamdaki gözcü kulübesinden Lora bağırıp duruyordu. Bayan Voss da bağırıyordu ama biraz komikti. "HAKLA ONLARI!" dedi. O an, Roma'nın halka fakirliği nasıl unutturduğunu ve insanların açlıklarını gladyatörlere nasıl yönlendirdiğini anladım. Katliamın bir heyecanı vardı, sadece metal parçalardan ibaret olsa bile.

"Pillerini kırdın!" diye bağırdı Dash, robotumuz karşı tarafın devresini bir kez daha parçaladığında. Teo'nun kumandadaki

hareketleri son derece akıcı ve sakindi, hatta kıpırdadığı bile belli olmuyordu. “İşte bu kadar, elendiler!”

Hakem geri sayıma başladı.

“MABA, hareket görmemiz lazım. On... Dokuz... Sekiz...”

Salonun geri kalanı da (en azından bizi tutanlar) geri sayıma eşlik etti.

“Üç... İki... Bir...”

“NAKAVT!” diye bağırdı hakem. Bir anda sırtıma koca bir ağırlık bindi. Bütün ekip beni iterek üzerime çullandı. Teo’nun göğsüne yapıştım ama heyecandan bunu fark edemedim bile. Teo da bir koluyla bana sarılıp, diğer elindeki kumandayı zafer kazanmış gibi havaya kaldırdı.

“Aman Tanrım, çok şükür,” diye kulağıma -sadece bana- fısıldadı. “Çok şükür... Eğer Robertson’a yenilseydik yemin ederim ayakkabılarıma kusardım...”

Histerikçe gülüyordum. Belki de ağlıyordum. Teo bana baktı, ben ona baktım. Biliyordum, bunun daha ilk tur olduğunu *biliyordum* ve benim için uzun bir gün olacaktı ama yemin ederim artık anlıyordum.

“Artık anlıyorum,” dedim. O da bana içtenlikle gülümsedi. Bana, sanki bunu birlikte yapmışız gibi gülümsedi... Aslında sürücü o olmasına rağmen sanki ikimiz de eşit derecede bunun parçasıymışız gibi. Sanki bu zafer bizim *kanımızmış*, bizim terimizmiş, bizim gözyaşımızmış, bizim öfkemizmiş ve mükemle ulaşma amacı için saatler harcadığımız ortak emeğimizmiş gibi... Ve artık anlıyordum, yemin ederim anlıyordum.

“Biliyorum,” dedi heyecanla, “biliyorum.” Sonra eliyle yanağıma dokunup aptal gibi sırttı.

“Robotiğe hoş geldin, Bel Kanto,” diye bağırdı, ekip arkadaşlarımızın çığlıklarının arasından. O kadar yakınımdaydı ki neredeyse dudaklarındaki zaferin tadını alıyordum.

Tam bir enkaz hâline geldiğimi işte tam o anda anladım.

TEO

Ben bir sporcuyum, o yüzden biraz batıl inancım var. Sonraki turda Bel'in tam solumda durmasını sağladım ve bir kez daha nakavt ile kazanamamış olsak da -sonuç, bize sürüş ve saldırganlıktan daha fazla puan veren jüriye kalmıştı- bu, bana yine de gerekiymiş gibi geldi. Yanakları pembeleşmiş, nefes nefese kalmış ve bana dört yıl önceki hâlimi hatırlatmıştı. Yani bu yarışmalardan birindeki ilk hâlimi.

Bel'in âşık olmaya başladığını izlediğimi fark ettim (tabii ki robotiğe) ve bu, bende son birkaç yarışta tatmadığım bir his uyandırdı; onunla çalışmayı ne çok sevdiğimi hatırlatmakla kalmadı, son birkaç haftadır onu itmemin de ne denli aptalca olduğunu fark ettirdi.

Dante ile oynayacağımız son turdan önce, "Bu seferkinden emin değilim," diye itiraf ettim alçak sesle. Yedinci Halka'nın son raundunda hükmen galip gelmiştik. Diğer takım, pillerinde bir sorun yaşamıştı ve bu da bize ulusal yarışlara doğrudan katılma hakkı vermişti. Öte yandan Dante başka bir hikâyeydi. "Bu bot, son ikisinden çok daha iyi."

Bel, bizimki gibi bir bota göre çok iyi hazırlanmış olan, rakip takımın "Ölü Kaldırıcı" isimli botuna baktı. Ters çevrilemeyecek kadar sabitti. Bu yüzden de ciddi bir hasar vermek demek, kendi döndürücümüzle zarar görme riskine girmemiz demekti. Kullandığı yüksek kinetik enerji, Ölü Kaldırıcısı gibi daha etkin bir bot karşısında bizi savunmasız bırakıyordu.

Bel, döndürücünün nasıl tasarlanacağı ile ilgili daha iyi bir fikri olduğunu bana önceden söyleseydi keşke. Yeni bir tane inşa etmeyi planladığından değildi ama bizimkiyle ilgili başından beri bazı şüpheleri vardı. Bunun bencillik olduğunun farkındayım ama şüpheleri konusunda bana güvenmemeyi seçmiş olmasından nefret ediyordum. Sanırım ondan uzak durmaya çalışmakla hata etmiştim. Ama ekibe odaklanmaya çalışıyordum fakat sonuçta onlara da yanlış yapmış oldum.

Ben kaptandım. Liderdim. Çatlakların arasından bir şeylerin bu şekilde kayıp gitmesine izin vermemem gerekirdi. Bizi hayal kırıklığına uğratan bendim ve...

"Belki şansımız yaver gider," dedi Bel. Bana baktı. Yüzünde, dikkatimi dağıtacak pırıltılı bir far falan olsaydı keşke çünkü gözlerine uzun uzun bakmamak için kendimi zor tutuyordum. Günler -hatta belki haftalardır- bundan kaçınıyordum ama çok zordu.

"Ne yaptığını biliyorsun," diye ekledi. "Son turu sen kazandın. Yine kazanabilirsin."

Sadece penaltı vuruşu, dedim içimden, kendi kendime. Sürekli yapılan bir şey.

"Evet, biliyorum. Tamam." Haydi, şu işi bitirelim. "Eğer onlarınkinde bir sorun çıkarsa bir şansımız olur."

"Olabilir," dedi Bel.

"Eğer sonuç, jüriye kalırsa... Saldırı puanlarını yine biz alırız."

"Kesinlikle."

"Hasara yol açmak daha zor diye de onların tasarımının bizimkinden iyi olduğunu kabul edemeyiz. Silahlarının nasıl çalıştığını bilmiyoruz."

"Doğru."

"Tekerleğine hedef almayı deneyebilirim?"

"Bu, işe yarayabilir."

"Ön kısmı daha mı az sabit görünüyor?"

"Sanırım öyle."

Ona baktım. "Özür dilerim. Zırvalıyorum."

Başını iki yana salladı. "Strateji yapıyorsun."

O an ona bakmamın beni çok rahatlattığını söylemek, kulağa gerçekten aptalca gelebilir ama şimdiye dek gördüğüm hiçbir göz, bana onunkiler gibi evrenin sırlarını düşündürmüyordu. Onun gözlerine bakmak, kızıl ormanların içinden geçmek gibiydi. Toprağı ayaklarınızın altında hissederken tepenizde bir şeylerin uçtuğunu bilmek, altınızda bir şeylerin yaşayıp nefes aldığını ve bir an için her şeyle *bağlantılı* olduğunuzu bilmek gibiydi. Sadece bir anlığına da olsa sanki durdurulamaz bir varoluş akımının parçasıydınız.

Mac, "Luna," deyince irkildim ve gerçekliğe geri döndüm.
"Bu iş sende mi?"

Tamam, Luna. Doğru cevap ne?

Luna, kazanmak için o puana ihtiyacımız var!

Herkes her zaman senden daha fazlasını bekliyor, Teo. Ve sen onları hayal kırıklığına uğratamazsın...

Düşüncelerimden kurtulmak için başımı iki yana salladım ve botumuza baktım. Şu an mavi karede olan, bizlerdik. Bütün gün ilk kez mavi takım oluyorduk. Bunun uğursuzluk olmadığını düşünmeye çalıştım.

"Mavi takım, hazır mısınız?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Bunu dört yıldır yapıyordum. Ne beklemem gerektiğini şimdiye kadar çoktan öğrenmiştim. (Nasıl kazanacağımı da öğrenmiş olmam gerekirdi.)

Bu, benim son senemdi. *Son* bölge yarışım. Bu, benim şansımdı. (*Son* şansım.)

Hiç kimse bilmese de ben ne yaptığımı biliyordum. (Ne yaptığımı biliyor olmam gerekirdi çünkü başka hiç kimse bilmiyordu.)

Çok yol kat etmişim, başarısız olamazdım. Çok çalışmışım. Bu takımı ben yönetmişim. (Başarısızlık gibi bir seçeneğim yoktu.)

"Ben buradayım," dedi Bel, yumuşak bir sesle.

Nefes vererek gözlerimi açtım.

Yenilemezdim. Şimdi değil. Bugün değil.

(Bel izlerken değil.)

"Mavi takım hazır," diye cevap verdim. Başparmağım, Dante'nin düğmesinin üzerinde beklentiyle dönüp duruyordu.

BEL

Yarış bittiğinde, Teo'yu tek başına otururken buldum.

"Hey," dedim. "Haydi, gel. Hepimiz çıkıyoruz."

Başını iki yana salladı. "Hayır, sağ ol."

“Bütün gece burada kalamazsın, Teo.”

“Kalmayacağım,” diye mırıldandı ama onu duyamayacağım kadar alçak sesle konuşuyordu.

“Sen *kazandın*,” diye hatırlattım. “Mucizevi bir şekilde sen *kazandın*, Teo. Ben bile inanmadım ama sen inandın. Kaybetmek için çok fazla sebebin vardı ama kaybetmedin.”

Hiçbir şey söylemedi.

“Onların botu da kırıldı. Hem konunun mükemmel nota sahip olmakla ilgili olmadığını sen söylemiştin. Konu, ringdeki en mükemmel bota sahip...”

“Ringdeki en iyi bot bizimki değildi,” dedi.

“Tamam da jüri böyle düşünmedi.”

“Oy birliği ile karar vermediler. Öyle olması da gerekmiyordu ama eğer karşı tarafın botu...”

“Teo, gerçekten.” Yere, onun yanına oturdum. “Kazandığı için sinirlenen, gördüğüm tek insan sensindir herhalde.”

Ayaklarına baktı.

“O döndürücü, Dante’yi *parçaladı*,” dedi, sanki ben olanları görmemişim gibi. “Dante öldü.”

“Tamam, o zaman biz de bir Viking cenazesi yaparız. Alevli oklar falan atarız,” dedim.

Sinirli bir şekilde arkasını döndü. “Hiç komik değil, Bel...”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü bunu tahmin etmeliydim. Çünkü tasarımda bir sorun vardı ve ben bunu *biliyor* olmalıydım...”

“Vay canına. ‘Takım çalışması’ deyip durdun. Fakat işler dönüp dolaşıp senin asıl önemli olan kişi olduğun noktaya geri döndü, öyle mi?”

İrkildi. “Özür dilerim, ben bunu kast etmedim. Ben, sadece...”

“Yastasın,” dedim. “Botumuz öldü. Çok üzücü ve korkunçtu. Hiç hoş değildi. Jürinin karar vermesi çok uzun sürdü ve senin istediğin tarzda bir zafer olmadı.”

Şefkatle uzanıp elimi omzuna koydum.

"Ama ben, işe yaramayacağını *söylemiştim*," diye mırıldandım. Bana öfkeyle baktı, ben de ona mümkün olduğu kadar tatlı ve masum baktım. Ama o, öfkeli değildi. Daha ziyade bana... Bilmiyorum. Daha önce onun yüzünde hiç bu ifadeyi görmemişim.

"Ulusal yarışlar için yeni bir Dante'ye ihtiyacımız var," dedi. "Benimle birlikte yap."

Keşke *aklımdan "hayır" demeyi geçirdim*, diyebilseydim. Keşke *demek benim için önemsizdi*, diyebilseydim ama Teo dışında başka bir seçim yapmak aklımdan hiç geçmedi.

"Evet," dedim. "Evet, olur."

Ve yaklaşık bir saatin sonunda Teo Luna nihayet gülümsedi.

BEL

"Sen durmadan nereye kayboluyorsun?" dedi Gabe. Bu, tam da Gabe'e göre bir soruydu. Bu, çoğu arkadaşının ona neden "Gabriel" dediğini açıklıyordu. Luke'un aksine, Gabe asla "İbb" ya da başka bir takma isimle seslenmezdi bana. Genelde, orada yaşadığımı unutmuş gibi bakardı bana.

"Kaybolmuyorum," dedim çünkü kaybolmuyordum. "Anne-me GY fizik dersi için çalışmam gerektiğini çoktan söyledim."

"Kış tatilinde mi?" dedi kaşlarını çatarak. "Bu, benim tanıdığım Bel değil."

Her ne kadar ağabeyim tarafından sorguya çekilmeye *bayılsam da* gitmek zorunda olduğum başka yerler vardı. "Güzel hikâye, Gabe! Bay bay..."

"Bekle," dedi ve ayağa kalkıp gözlerini kısarak bana baktı. "Seninle şu Luke işini konuşmalıyız."

"Ah, hayır, sağ ol," dedim gitmeye çalışarak ama Gabe maalesef konuşmaya başlamıştı bile.

"Biliyor musun, bence Kellan haklı. Yani bir aile olarak, tüm bunlara stratejik şekilde yaklaşmalıyız. Eğer bu olayı unutup ilerlemeye devam edeceksek..."

"Kim bu," diye iç çektim çünkü bu işten sıyrılamayacağım belli olmuştu, "Kellan?"

“Söylemiştim, benim terapistim. Şu an doktorasını alıyor ama danışmanlık hizmeti veriyor ve...”

“Tanrım, Gabe, sen terapiye mi gidiyorsun?”

“Evet, sen de gitmelisin,” dedi Gabe. Luke’a hiç benzemediğini fark etmemek imkânsızdı. Fiziksel anlamda kardeş oldukları çok belliydi ama kendilerini ifade ediş biçimleri, bu kadar da farklı olamazdı. Gabe, Luke’un birkaç santim uzunluğunu ve haftada on beş kitap bitireniydi. “Luke konusunda bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yok belli ki. Geleceğini çöpe atma konusunda ısrarcı...”

“Tamam, ‘biz’ kim? Sen ve annem mi?”

“Sen ve ben,” dedi gözlerini kırpıştırarak. “Annemin derdi zaten başından aşkın.”

“Tamam, bir dakika. Luke ile senin aranda bitmeyen bir husumet olduğunun farkındayım ama...”

“Annem, seni o özel okulda okutmak için gece gündüz çalışıyor. Senin için mümkün olan en iyi geleceği hazırlamaya çalışıyor. Sen de en azından böyle bir geleceği elde ederek anneme hakkını ödeyebilirsin.”

Cebimdeki telefon titreşti. Sanırım Teo çoktan okula gitmişti. Maalesef şu an beynim de titreşiyordu. “Konumuzun Luke olduğunu sanıyordum?”

Gabe başını iki yana salladı. “Sana Luke’un kayıp vaka olduğunu net bir şekilde anlatmaya çalışıyorum ki sen de öyle olma. O yüzden, üniversite başvurularını düzeltmek ya da dilekçelerini yazmak gibi herhangi bir konuda sana yardımcı olabilirim...”

“Gabe.” Henüz bitmemiş olan üniversite başvurularımın konusu geçince huzursuz oldum. “Bunu daha sonra konuşalım mı?”

“Tabii ki. Ben buradayım. Güvenebileceğin bir ağabeyin olduğunu bilmeni isterim, Bel.”

Kafeinin büyümemi yavaşlatacağı konusunda kavga etmemiz dışında Gabe’in beni aslında genel olarak önemsemediği gerçeğini haykırmamak için kendimi zor tuttum. Evet, Luke da bir dâhi değildi ama Gabe’in düşündüğü kişi de değildi.

Ama sonra, *nasıl ki Luke, Gabe'in ve benim aynı olduğumuzu* düşünüyor; *Gabe de Luke'un ve benim aynı olduğumuzu* düşünüyordur, diye düşündüm. İkisinden birine ait olma baskısı, artı olarak da babamın benimle arasının gayet iyi olduğunu düşünmesi ve annemin *benim için* çok çalışıyor olduğu gerçeği, kendimi kapıdan dışarıya atmama yol açtı.

"Evet, tamam. Hoşça kal, Gabe!"

Teo'ya, yolda olduğumu söyleyen bir mesaj atıp, beş dakika boyunca arabamda öylece oturdum. İstediğim son şey, onun önünde dağılmaktı. (Üstelik tam olarak *ne için?*) O yüzden kendimi toparlayıp yola koyuldum.

"Selam," dedi Teo, uğraştığı devre tahtasından başını kaldırmadan. "Ulusal yarış için yaptığın silah yanında mı?"

"Ah..." Tanrım, unutmuştum. "Hayır. Üzgünüm ama hemen geri dönüp alabilirim..."

"Yok yok, boş ver. Aslında iki saat içinde gitmem gereken bir maç olduğu mesajını aldım."

"Futbol mu?"

"Hayır. Şey, evet," dedi ve başını kaldırdı. "Hafta sonu mahalle maçlarında hakemlik yaptığımı sana söylemiştim, değil mi? Bu maç, yılın son maçı ve biri, maçı son anda ekmiş."

"Neyse ki güvenilir Teo Luna var," dedim ama şaka yapmama rağmen Teo'nun yüzünün kasıldığını hissettim. "Hayır, bence bu harika bir şey." Onu rahatlatmaya çalıştım. "Mahalle maçı mı dedin? Küçük çocukları gibi mi?"

"Evet, bugün küçüklerin maçı var." Kendini toparlamış gibiydi. "Şu pili alır mısın?"

"Hımm? Evet." Pili alıp Teo'nun yanına gittim ve çantamı bırakıp solundaki yerimi aldım. "Bugün kablolama üzerinde mi çalışıyoruz?"

"Evet."

Odaklandığını görebiliyordum, o yüzden sustum. O sessizlik içinde aklıma Gabe ile yaptığımız konuşma geldi. Annemin

hepimizden çok fazla beklentisinin olduğunu zaten hep biliyordum. Gabe'in Dartmouth'a gitmesiyle, annem bir ebeveyn olarak artı puan kazanmıştı. Luke'un okulu bırakması, sanırım eksi puan kolonuna yazılmıştı.

Bu durumda benim de bir artı puan kazandırmam falan mı gerekiyordu? O zaman üniversite başvurumun en üst kısmında hâlâ şunun yazıyor olması ironikti: *Ne istediğimi ya da neden istediğimi bilmiyorum.*

Teo, "Tuhaf görünüyorsun," deyince irkildim.

"Ne? Sırf bir robot üzerinde çalışmak için makyaj yapmıyorum, Teo." Bu tip durumlar için Jamie'nin feminenlikle ilgili dramatik performanslarından bazılarını not almam gerekiyordu. Onda çok güçlü bir *Alexandra Ocasio-Cortez*²⁹ enerjisi vardı. (Ki buna AOC'nin kongre seviyesindeki nutuk becerileri ve gerektiğinde, "kusura bakmayın ama bakabilirsiniz de" tarzındaki kırmızı dudakları da buna dâhildi).

"Hayır, benim kastım..." Teo gözlerini devirdi. "Yüzün gayet iyi görünüyor. Sadece üzgün görünüyorsun demek istedim. Ya da başka bir şey."

"Ah." Yanaklarımın kızardığını hissettim. "Evet, şey, ağabeyim kış tatili için eve döndü ve bugün aramızda garip bir konuşma geçti de." Aslında net bir cevap vermek niyetinde değildim ama Teo'nun kablolarla oynaması beni rahatlattı sanırım. İnsan, bunu izlerken sakinleşiyordu.

"Ağabeyinin burada yaşadığını sanıyordum."

"Büyük ağabeyim Luke, babamla birlikte yaşıyor. Bu, ortanca ağabeyim Gabe."

"Annenle baban, boşandı mı?"

"Evet. Ya da... Ramak kaldı. Ben de o yüzden buradayım zaten. Yani bu okuldayım. O yüzden buraya transfer oldum. Annem taşındığı için."

²⁹ Alexandra Ocasio-Cortez ("AOC" kısa adıyla da bilinir), ABD'li politikacı, aktivist ve eğitimci. (e.n.)

Sanırım Teo, kasten bana değil de devre tahtasına bakıyordu. Zira şu an ben de onunla göz teması kurmak istemiyordum.

“Hâlâ babanla konuşuyor musun?” diye dikkatle sordu.

“Konuşuyorum. Sayılır.”

“Sayılır?”

“Şey, ara sıra araç gereçlerini kullanmaya gidiyorum. Bir de ağabeyimi görmeye.”

“O hâlde annenle babanın arası iyi? Yani... Dost kalabilmişler.”

“Temel olarak.” Gözlerimi kırıştırdım. “Aslında hayır, neden böyle söyledim bilmiyorum. Hayır, araları hiç iyi değil.”

“Babanı seviyor musun?”

“Vay canına, şey.” Hiç kimse bana daha önce bunu sormamıştı. “Yani, evet. Herkes babasını sevmez mi?”

Teo, bir saniyeliğine durup başını kaldırdı. “Ben, babamı severim,” dedi yavaşça. “Ama sık sık babam olduğunu unutuyorum ve gözüme bir yabancı gibi geliyor. Ben de *acaba gerçekten bir yabancı olsaydı nasıl olurdu*, diye merak ediyorum. Mesela rastgele evime girmiş ve ben de onu tanıımıyormuşum gibi. O zaman onun hakkında ne düşünürdüm diye.”

Bekledim ama devam etmedi. “Eee?” dedim dürterek.

Teo, bana bakıp yarım ağız gülümsedi. “Sanırım iyi bir patron,” dedi. “İyi bir CEO. Beklentileri çok yüksek ama zalim biri değil. Ayrıca onun zeki biri olduğunu da düşünüyorum, çok zeki.”

“Evet ama onu seviyor musun?”

Teo elindeki penseyi bırakıp devre tahtasına baktı. “O, beni sevmiyor bence,” dedi.

Göğsümün hafifçe sıkıştığını hissettim. “Bahse girerim, seviyordur,” dedim yumuşak bir sesle ama Teo başını iki yana salladı.

“Hayır, yani bence babam çocukları sevmiyor. Belki büyüdüğümde beni sever. Galiba bir noktada onun işçisi olacağımı düşünüyor ve o zamana kadar da daha işe yarar biri olmamı bekliyor benden.”

“Teo, bu berbat...”

"Hayır, hayır, gerçekten değil. Annemi seviyorum. Annem bebekleri, çocukları ve pofuduk şeyleri çok sever. Tamam, babam da fena biri sayılmaz ama yumuşak olan, annemdir ve sevgi kısmını o halleder. Benim de buna..." Sustu. "Vay canına, pardon, böyle söylemek istememiştim. Yani babamın beni sevmediğini düşünmüyorum ya da..." Boğazını temizledi. "Konuyu... Konuyu kendime çevirmek niyetinde değildim," dedi. "Ben iyiyim. Hatta iyiden de iyiyim," dedi, şık giysilerine ve benim çok ama çok kullanılmış arabamın yanına park ettiği pahalı arabasına gönderme yaparak. Bir gün tüm bunları kendim kazanacağım. Ya da en azından aşağı yukarı böyle şeyleri.

Utanmışa benziyordu, o an midemi bulandıran bir şey hissettim.

"Babam, annemi aldattı," deyiverdim. Teo, hayretler içinde kaşlarını kaldırdı. "Bundan haberim yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum ama aptal değilim. Özel biriyle aldattığını sanmıyorum hatta belki birkaç kadınla aldatmıştır ki bence bu çok iğrenç ve çok kötü bir şey. Oysa annem dünyanın en iyi, en sevgi dolu kadınıdır... Ama en kötüsü," deyip derin bir nefes aldım, "bunu hak etmediğini bildiğim hâlde hâlâ babamı seviyor olmam." Dudaklarım titremeye başladı, güçlkle yutkundum. "Babamı çok seviyorum ama o, annemi incitti. Şimdi de ağabeylerim taraf tutuyor fakat ben tutmuyorum. Bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bel." Teo'nun bakışları yumuşayınca kendimi daha da berbat hissettim.

"Üstelik annemin beni buraya gönderecek kadar parası olmadığını da biliyorum ama yine de gönderdi. Luke gibi kendi kendime hiçbir şey yapmamaktansa, Gabe gibi benim de Dartmouth'a gitmem gerekiyor ama ben, ne yapmam gerektiğini bilmiyorum ya da hangi dalda okumam gerektiğini ya da nereye başvuracağımı..."

"Henüz başvurularını tamamlamadın mı?" diye şaşkınlıkla sordu. Bunun üzerine ağlamaklı oldum.

"Aman Tanrım, bana öyle bakma..."

"Bel, *iki hafta* sonra başvurular kapanacak..."

"TEO, aman TANRIM..."

"Tamam, tamam. Affedersin. Çok üzgünüm." Devre tahtasını başıboş bırakmıştık ve birbirimizin yüzüne tuhaf tuhaf bakıyorduk. "Belki de..." Teo derin bir nefes aldı. "Belki de bugün çalışmasak iyi olur," dedi.

"Bence de." Buruşuk beyaz *Converse* ayakkabılarıma bakıyordum ki Teo'nun *Sperry* marka ayakkabılarının bana doğru hareket ettiklerini gördüm.

"Neden benimle şu maça gelmiyorsun? Sadece bir saat sürecektir," dedi Teo. "Sonrasında bir şeyler yer ve bu konuyu konuşuruz. Ya da konuşmayız. Aslında ne diyeceğimi bilemiyorum," diye omuz silkti. "Ama eğer *sen* konuşmak istersen..."

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla. Şu ana kadar birlikte çok vakit geçirmiştik ama sınıfın dışında değil. Teo'nun, aktivitelerini sınıflandırmaktan hoşlandığını sanıyordum: Okul, robotik, futbol, arkadaşlar ve toplum hizmeti (örneğin, ben).

"Böylece, kendini daha iyi hissedersin," dedi. "Çocuklar çok tatlılar ve topa vurma konusunda çok ama çok kötüler."

"Bir zamanlar muhtemelen sen de öyleydin," diye hatırlattım.

"Ben mi? Hayır. Daha ilk denememde gol atmıştım."

"*Kapa* çeneni," diye homurdandım ama gülümsüyordum. "Atmışsındır, değil mi?"

"Aslında kazara oldu."

Onun da gülümsediğini görünce sanki bir şey kazanmışım gibi hissettim. Hayır, bir şey kazanmışım gibi değil... Daha ziyade, bir şey hak etmişim gibi. Sanki Teo Luna'nın pek çok farklı katmanı varmış ve ben ne zaman doğru bir şey yapsam ya da gerçek bir şey söylesem, onun yeni bir katmanına ulaşıyormuşum gibi. Tüm anahtarları topladığımda geçiş iznini alacakmışım gibi...

"Haydi, ben seni daha sonra tekrar buraya getiririm. Nasıl plan?"

Başımla onayladım, "Mükemmel," dedim çünkü *öyleydi*.

TEO

Bel'in tüm deli ebeveynlerle birlikte parkın kenarında oturacağını sanmıştım ama o, etrafta gezindi. Üçüncü sınıf takımındaki kızlardan biri, Bel'e *neon pembesi kazağını çok beğendiğini* söyledi, Bel de kıza ışıltılı saç tokasını çok beğendiğini söyledi. Tüm çocuklarla sanki onlar da yetişkinmiş gibi konuştu ki bu çok komikti. Bunu kasten mi yapıyordu -yani kanıtlamış bir etkileme stratejisi olarak mı- yoksa zaten böyle biri miydi, kestiremedim. Sanırım o zaten böyle biriydi.

Oyundan sonra çocukları atlattım ve Bel'in, oyunu erken bitmiş diğer çocukları izlediğini gördüm. "Tüm malzemeleri arabaya koymam lazım, sonra gidebiliriz," dedim. Bel, hayal kırıklığına uğramış gibi baktı yüzüme.

"Biz kullanamaz mıyız?" diye sordu.

"Ne?"

"Ne bileyim," dedi kaleyi göstererek. "Eğlenceli görünüyordu."

Kendimi tutamayıp güldüm. "Futbol hakkında ne biliyorsun?"

"El kullanmak yok, doğru mu? Bu, robotik değil ki, Teo." Elimdeki topu aldı ve tamamen yanlış yöne fırlattı. "Hımm," diye kaşlarını çatarak topun arkasından baktı.

Kaşlarımı kaldırdım. "Sandığından daha mı zormuş?"

"Tamam, birazcık zormuş."

En sonunda anlaştık... Sahanın yarısına geldim ama kaleyi en uzak tarafa koyduk. Çocuklar aileleriyle birlikte gitmişlerdi, o yüzden etraf sakindi ve böyle gri bir günde parkta çok insan olmazdı.

"Tamam, ben kaleciyim," dedim ve kalenin önüne geçtim. "Sen bana gol atmaya çalış."

"Kazanırsam ne alıyorum?" dedi, elleriyle gözünü güneşten korumaya çalışarak. Dışarısı serin ama aydınlıktı.

"Ne istiyorsun?"

"Bir milyon dolar ve dünya barışı."

“Sadece dünya barışı olsa? Ya da dondurma?” Bencillik etmek istemem ama ikincisi benim de işime gelirdi çünkü açlıktan ölü-yordum.

“Anlaştık.” Topu yere koydu. “Kaç deneme hakkım var?”

“Üç.”

“On.”

“Pazarlık etmiyoruz.”

“Tamam. Yedi.”

“Beş.”

“Anlaştık,” dedi ve topu sol köşeye doğru gönderdi.

Ayağımla topa dokundum. Yükselen topu göğsümde yumuşa-tıp yere indirdikten sonra tekrar Bel’e yolladım. “Bir daha dene.”

İkinci top da neredeyse aynı noktaya gitti.

“Bu şeyin içine GPS falan mı koydun?” dedi.

“Evet. Bunu bilip bilmediğinden emin değilim ama ben ro-botikte süper ustayımdır.”

Altı yaşında bir çocuk gibi bana dil çıkardı. Topu tekrar ona attım. “Haydi, Bel Kanto.”

Gözlerini devirdi ve topu yine aynı noktaya gönderdi. Gerçi bu defa neredeyse yakalayamayacaktım.

Ellerini ağzının kenarına koyup megafon gibi yaptı ve “Seni kandırdım,” dedi.

“Tamam, demek ki taktik konusunda iyisin.” Topu ona geri attım. “Bu defa hedef almaya çalış.”

Homurdanarak başını geri attı.

“Mesela direkt bana hedef...”

“Dikkat dağıtmak, ha!” diye bağırdı ve topu koluma attı. Bu-nun üzerine kolum göğsüme çarptı ve iki büklüm oldum. O sı-rada top da kaleye girdi.

“Başardım,” dedi, geri geri dans ederek. “Hakladım!” diyerek yumruğunu zafer edasıyla havaya kaldırdı.

“Bu çok yasadışı oldu,” dedim.

"Futbolun kurallarını hiç kimse bilmiyor ki," diye cevap verdi.

"Bu, tamamen yanlış bir düşünce."

"Ah, Teo, Teo, Teo... Çok genç ve çok aptalsın," diye iç çekti.

Bel, umutsuz bir vakaydı. "Tamam, o zaman son vuruş benim," dedim ve onun arkasından kaleye doğru manevra yaptım. "Görelim bakalım şu kuralları."

"Bence gayet âdil." Gözlerindeki saçları geri itti ve bana bakıp sıırttı. "Haydi bakalım, Teo Luna. Tek vuruş."

"Tek vuruş," dedim ve biraz ayak taktığı yaparak topu Bel'in ulaşamayacağı bir yere göndermeye hazırlandım. "Hazır mısın?"

Güçlü bir şekilde durdu. "Hazırım."

Topu sağ üst köşeye fırlattım. Top, tahmin ettiğim gibi uçarak kaleden içeriye girdi. Bel, tutmayı denese de top çok yüksekten uçtuğu için izlemekle yetinmek zorunda kaldı.

"Hımm. Sen daha önce bu oyunu oynadın sanırım?"

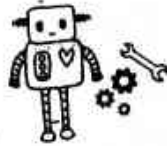
"Bir iki kez."

"Ben de üzerime fazla yüklenmezsin diye düşünüyordum."

"Ne için?" diye omuz silktim. "Sen bana yüklendin ama."

"Muhteşem bir noktaya değindin." Yüzüne düşen saçları bir kez daha çekti. Herkül misali harcadığı çaba yüzünden, yanakları pembeleşmişti. "O zaman *birbirimize* dünya barışı mı borçluyuz?"

Gözlerimi devirdim. "Haydi ama, Bel Kanto," dedim. "Toplanalım artık."

Sonunda yiyecek bir şeyler aldık ve Mars'ı dünyalaştırma hakkında konuştuk. (Bence bu, olası bir şeydi ama o, bizim hiçbir şeyi dünyalaştırmakla ilgimizin olmadığını söyledi. Bence ikimiz de haklıydık.) Nihayet telefonu çaldı. O, ekranına bakmaya koyuldu. Benim de aklıma Dash'ten aldığım birkaç mesaj geldi.

Dash

Annem seni yemeğe çağırdı

Dash

Senin zavallı bir yetim olduğunu sanıyor

Dash

Yoksa yine mektup arkadaşı mı buldun?

Dash

Eğer bulduysan fazladan kıymalı börek al

Dash

Müsait olabilirim

“Yaptığım döner diski gelip almak ister misin?” dedi Bel, ben Dash’e cevap yazarken. “Ailenin rahatsız olmayacağını varsayarak, üzerinde çalışabileceğimizi düşünüyorum.”

“Ah, onlar evde değil,” dedim ve Dash’e de *biraz Tai yemeği alıp bot üzerinde çalışacağımı* yazdım ama Bel’in kaşlarını çatarak baktığını fark ettim.

“Evde değiller mi?”

“Cenevre’deler,” dedim başımı kaldırıp. “Ben de tatil için uçakla büyük annemlerin yanına gideceğim ama önce biraz kalıp işleri bitirmek istedim.” Annemle babam seyahat ederlerken, babam okul-la ilgili çalışmalar yapma kararımı hep desteklerdi çünkü her tatil günü, başka biri benim akademik kariyerimi geçme şansı yakalayabilir demekti, ona göre. Artı, büyükannemin köpeğinden nefret ederdi. (Latke ile arasındaki bu nefret kesinlikle karşılıklıydı.)

“O zaman istersen bana gel. Laboratuvardakilere çok benzeyen bir sürü malzemem var,” dedim.

Annemle babamın evde olmadığını söyleyip Bel’i evime davet ettiğimi, ancak birkaç saniye sonra fark ettim.

Tabii hemen geri adım attım. "Ben, sadece..."

"Yine de silahı almam lazım," dedi. Yanakları hafifçe kızarmıştı. "O yüzden önce benim eve gitsek? Zaten arabam da okulda kaldı."

"Tabii," dedim boğazımı temizleyerek. "Gidelim."

Arabada pek fazla konuşmadı. Yalnız, evinin yolunu tarif etti ve çalan müziğe alçak sesle eşlik etti. (DJ'liği onun yapmasına izin verdim. Çok şükür ki Dash'ten daha iyiydi ama istediğimden daha çok Taylor Swift çaldığını itiraf etmeliyim.) Ortasında bahçe olan şu apartmanlardan birinde oturuyordu ve bu konuda çok rahat görünüyordu. Bence güzeldi. Kapıyı açtığı anda ipli lambaların ışığı ile yemek kokusu, manzarayı tamamladı.

"Of, *lanet olsun*, olamaz," dedi ve gerileyip bana çarptı. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Isabel, lütfen," dedi bir kadın sesi. "Sözlerine dikkat et!"

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedi, benim boylarımda olan ama göğsü benden en az iki kat daha geniş olan bir oğlan. Beni görünce, "Ah, lanet olsun," diyerek güldü. "Bu da ne, İbb?"

"Luke," diye homurdandı Bel. "Bu, Teo. *Lütfen* normal davran..."

"Olayın bu mu artık?" diye sordu Bel'e, şüpheyle kaşlarını çatıp beni göstererek. "Bununla mı uğraşıyorsun? Özel okula gidersen böyle olur işte."

Kapağında *Quantum Yer Çekimi* yazan bir kitaptan başını kaldıran ve solumda duran sıska bir başka oğlan, elimi sıkmak için ayağa kalkıp, "Ben, Gabriel," dedi. "'Teo' mu demiştin?"

"Aman Tanrım, kes şunu... Bu, Gabe," diye aramıza giren Bel, ağabeyinin eline vurdu. "Luke, sen de lütfen kapa çeneni..."

"Bize katılmana çok sevindik, Isabel," dedi yorgun görünümlü bir kadın. Bel'in annesi olduğu apaçık belliydi. Üzerinde "Darthmouth Mom" yazan bir kazakla mutfaktan çıkıp geldi. Genç bir kadındı -annem kadar olmasa da babamdan gençti- ve yuvarlak bir yüzü, değişik gözleri vardı. Bel'in, gülümsemesini nereden aldığı belli oluyordu. "Merhaba, evimize hoş geld... Lucas, çek şu parmaklarını oradan!"

Bel'in annesi, mutfağa girip kayboldu ve Bel, bana panik dolu gözlerle baktı.

"Çok özür dilerim," dedi. "Luke'un burada ne yaptığını hiç bilmiyorum çünkü kendisi bizim evde yaşamıyor bile..."

"Belli ki babamız onu beslemiyor," diye surat astı Gabe, kanepede oturduğu yerden.

"Eee, şey, tamam. Her neyse, buna gerek..."

"Teo, bazlama sever misin?" dedi, mutfak kapısında yine beliren Bel'in annesi.

"Hımmm, evet?" dedim ama bazlamanın ne olduğundan emin değildim. Herhalde Filipin tarzı yumurtalı böreklerdendi.

"Güzel, o zaman yapayım," dedi Bel'in annesi.

Panikledim. "Yo, hayır. Durun, buna hiç ge..."

"Çok geç," diye homurdandı Bel. "Artık burada yaşıyorsun."

"Sizi zahmete sokmak istemem, Bayan..."

"Offf, yapma..." diye fısıldayan Bel, kolumdan tutup beni koridora sürükledi. "Merak etme, sadece kızartacak."

Tam da bu sırada mutfaktan gelen kızarmış sarımsak kokusu, burnuma çarptı. Bel'in annesine zahmet çıkardığım için kendimi kötü hissetmeliydim, biliyorum ama ev yapımı olan yemekler aşırı iyi kokuyordu.

"Önüne ne koyarsa yemek zorundasın," diye iç çekti Bel. Beni soldaki bir kapıya doğru sürükledi. Bu, onun odasının kapısı olmalıydı. "Filipinli anneler işte."

Işığı açtı, ben de eşikte bekleyip etrafa göz attım. Ne beklediğimi bilmiyordum ama bir seferde hazmedebileceğimden fazlası vardı. Yani sıradan eşyalar (çalışma masası, yatak, şifonyer ve pencere) vardı ama bir de köşeden fırlayan sıra dışı olanlar vardı, kâğıt fener gibi. Bel, telaşla kirli giysilerini tekmeleyip yatağının altına iterken ben de dikkatimi odanın duvarlarına verdim. Daha önce gördüğüm sanatsal broşürlerin yanı sıra, hiç görmediğim fotoğraflara bakmamaya çalıştım.

“Sorun değil. Yahudi anneler de aynı,” dedim, deminden beri guruldayan midemden söz etmeyerek. (Az evvel yediklerimiz, ancak bu kadar idare etmişti.) “İnan bana, Meksikalı anneler de,” diye ekledim, yüzümü Bel’e dönerek.

“Sen Yahudi misin?” dedi şaşırarak. Odasını toparlamak için harcadığı çaba yüzünden biraz dağılmış görünüyordu.

“Yani benim annem...”

“Selam,” dedi, odaya dalan büyük ağabey Luke. “Annem, onun et yiyip yemediğini öğrenmek istiyor,” dedi, yüzümü kapıya doğru döndüğümde.

“Kendisi, tam şurada duruyor,” dedi Bel, başıyla beni gösterek. “Ona sorsana.”

Luke bana şüpheyle baktı. “Sen yelken mi seviyorsun?”

“Hımm, hayır,” dedim.

“O zaman ayağındaki tekne ayakkabıları ne? Kostüm mü?”

“*Tanrım*,” dedi Bel. Utanmışa benziyordu ama bence bu çok komikti. “Sakin ol, Luke. O, buraya sadece robotik için bir şey almaya geldi.”

“Ah, anneme henüz anlatmadın mı?” dedi Luke.

“Bir dakika, annen bilmiyor mu?” diye araya girdim. Bel, irkildi.

“Ben... İnsanların işime karışmasına gerek yok, tamam mı? *Sen de* dâhil, Luke,” diye gürlledi ve hızla yanımdan geçip ağabeyini dışarı attı. Eşiğe kadar gerileyen Luke, elini son anda kapıya koydu ve kapanmasını engelledi. Parmağını bana doğru sallayarak, “Kapı kapanmayacak,” diye uyardı ve geri geri yürüyüp gitti.

Kendini yatağa atıp yüzünü yastığıyla kapatmış olan Bel’e baktım.

“*Yemin ederim*,” dedi uğuldar gibi, “bunların hiçbirini planlamadım.”

Zaten aklı başında hiç kimsenin bunları kasten yapması beklemezdi. “Sorun yok, ucube,” dedim ve hazır fırsat bulmuşken de odayı merakla incelemeye başladım. “Bu çok güzelmiş,” dedim, çalışma masasına daha yakından bakmak için eğilerek. “Bu, eski bir dikiş makinesi mi?”

Yüzündeki yastığı çekip bana baktı. “Evet,” dedi, sanki neden yapıldığından emin değilmiş gibi kararsız bir ses tonuyla.

“Harikaymış.” Gülümseyerek şifonyerine yaklaştım. Her bir çekmece topuzu birbirinden farklıydı. Bunları bizzat kendisi yerleştirmiş olmalıydı. “Bunu sevdim,” dedim, kuş şeklindeki pirinç topuza dokunarak.

“Ben de,” dedi alçak sesle. “O, benim en sevdiğim.”

Şifonyerin üzerinde takı koleksiyonu duruyordu. Bazıları bana tanıdık gelen kolyeler, telden yapılmış bir ağacın dallarına asılmıştı. “Bunu da sen mi yaptın?”

“Evet.”

“Bunları, eğlence olsun diye mi... Yoksa...”

“Evet, öyle sayılır.” Dönüp yüzüne bakmadım ama sesinden de ne hissettiğini çıkaramadım. “Oyalanmak için yapıyorum, ellerimi meşgul etmek hoşuma gidiyor.”

Bunun, Bel’in hoşuna gittiğini biliyordum. Onu bir şeyler inşa edip çizim yaptığı sırada izlemiştim ve bir şeylerle oyalanırken. “Bana mantıklı geldi.”

Kitap rafları, yanılısama efekti verenlerdendi, yani duvarın içine yapılan ve kitapların havada süzülüyormuş gibi görünmesini sağlayan raflardan. Kitap kapaklarına kadar, odadaki her şeyde Bel’den bir parça vardı. Hatta bazılarını kendisinin yaptığını anlamıştım. Daha önce çizimlerini gördüğüm için bunu ayırt edebiliyordum.

“Bu çok tuhaf,” dedi. “Sanki doğrudan bana bakıyor gibisin.”

Omzumun üzerinden Bel’e bakınca beni izlediğini gördüm. Kaşlarını hafifçe çatmıştı. “Sana daha önce de baktım.”

“Evet ama bunun gibi değil...” Durdu ve bakışlarını çevirdi. “Bu şekilde değil.”

Ne demek istediğini biliyordum. Benim odamda özel hiçbir şey yoktu -aslında bir *West Elm* kataloğunun sayfalarındakilere benziyordu- ama Bel’in odası, beyninin içindeki bir müze gibiydi.

“Her şeye burnumu sokmayı keseyim,” dedim ve raflardan bir adım uzaklaştım çünkü Bel’in biriktirdiği eşyalara bu kadar yakından bakmakla sanki özel alanını işgal etmişim gibi hissettim. Mesela benim odamdaki *Sandman* çizgi romanlarından kaç tane olduğunu onun görmesini istemezdim. Ya da on iki yaşındayken duvarıma astığım ve hiç dokunmadığım LA Galaxy takvimini. “Şey nerede...”

Başını salladı, kişisel konulardan başka bir konu açıldığı için rahatlamış gibiydi. Çalışma masasının en üst çekmecesine uzandı. “Burada,” dedi ve yaptığı döner disk çıkardı. “Eğer istersen şu an onu alıp kaçabilirsin.”

Uzanıp disk elinden alırken benimle göz göze gelmemeye çalıştığını fark ettim. Herhalde kaçacak değildim. Onun yerine, gidip yanına oturdum.

“Annene neden robotikten söz etmedin?”

Yastığına sarılıp yüzünü buruşturdu. “Bilmem, herhalde benim olsun istedim.”

“Ona söylersen daha mı az senin olurdu?”

“Bilmem. Belki de.”

Tepkimi izlediğini fark ettiğim için başımı kaldırmadım. “Üniversite başvurularına gelince,” dedim. Homurdanarak yastığı üzerime fırlattı. “Teo, yapma...”

“Mekanik mühendisliğine başvur.” Ona yastığı geri fırlattım ama yakalayamadı. Yastık yuvarlanarak yere düştü.

“Ne? Teo...” diye şaşkın bir çığlık attı.

“Çok iyisin, Bel.” Bunu söylerken özellikle yüzüne baktım. “Sen, doğuştan yeteneklisin.”

Hiçbir şey söylemedi.

“Hatta robotikte, futbolda olduğundan daha başarılısın,” dedim ciddi bir ifadeyle. Bunun üzerine bir kahkaha atıp şaşkınlıkla yutkundu. Yastığı yerden alıp Bel’e uzattım. Vereceği tepkiyi bekledim.

“Teo,” diye söze girdi. Sanki bahaneler sunacak gibiydi ve bahaneleri asla kabul etmemek, benim için bir kuraldı.

“Bel, dinle. Bu konuda iyisin,” dedim. Bana inanmıyormuş gibi sırtını döndü. Ya da bana inanmaktan korkuyormuş gibi. “Bunun için benim sözüme güvenmene gerek yok... Tüm hayatını bunun üzerine kurmana da gerek yok... Ama denemen *gerek*. Neden yapmadığını bilmiyorum ama belli ki desteğiyle seni itecek birine ihtiyacın var. Ben de seni itiyorum işte.” Bunu kanıtlamak için omzunu dürttüm. “1 Ocak’a kadar vaktin var, tamam mı?”

Yastığa daha sıkı sarılıp başını iki yana salladı. “Yapamayabilirim.”

“Yani? Denemezsen tabii ki yapamazsın.” O bir şey söylemediği için konuşmaya devam ettim. “Ben, MIT’ye erken kabul edilmişim,” dedim. Gözlerini kırıştırdı. “Geçen hafta öğrendim. Orası benim hayalimdeki okul.” Sonunda bunu birine söylediğim için sanki göğsümden büyük bir yük atmışım gibi hafif hissettim kendimi. Rahatlamıştım.

“Harika bir zamanlama oldu çünkü böylece GY sınavlarına ve robotiğe odaklanabilirim artık.”

“Bir dakika,” dedi gözlerini kocaman açarak. “Okula kabul edildin ve bunu hiç kimseye söylemedin mi?”

“Ben...” diyerek omuz silktim. “Kai de oraya başvuruyor. Bunu söylersem onun nasıl karşılayacağını tahmin edersin.” Kai, benim çoktan kabul edildiğimi öğrenirse strese girerdi.

Başını iki yana sallayıp doğruldu. “Teo, yine de bu harika... Yani *tebrik ederim*. Bu...”

“Ben senin de oraya başvurabileceğini söylüyorum,” diye araya girdim. Kaşlarını çatı.

“Kai ile rekabet etmemi mi istiyorsun?”

“Bunun rekabet olduğunu kim söyledi? Kızları istediklerine bahse girerim.”

Bu defa ağır ve tatlı bir şekilde güldü. “Ah, doğru. Ben bir kızım, değil mi?”

Ne demek istediğinden emin değildim, o yüzden boş verdim. “Eğer gidersen haksız çıkaracağın tüm o Richardsonları bir düşün,” dedim. Bunun, onu teşvik etmesini umdum.

“Senin için söylemesi kolay.” Omzuyla omzuma vurdu ve yatağında yan yana geldik. “Dünyada kaç tane Richardson var, biliyor musun?” diye iç çekti.

“Eğer daha fazla Bel olsaydı, Richardsonlar ne kadar *azalırdı*, biliyor musun?” diye cevap verdim.

Dönüp bana baktı, ben de ona baktım. Tüm bedenim, onun ne kadar yakınımda olduğunu fark etti bir anda. Şampuanındaki gül kokusunu alabiliyordum. Tüm oda, onun *enerjisini* yansıtıyordu. İlk kez, onu kendime doğru çekmeyi ne çok istediğimi düşündüm. Çenesini kaldırdı. Hafifçe yutkunuşu, boğazının kıpırdamasından belli oluyordu. Sanırım ne düşündüğümün farkındaydı.

Galiba o da aynı şeyi düşünüyordu.

Uzanıp, omzuna düşen saçını kulağının arkasına doğru hafifçe ittim. Yumuşadığını, benimki gibi onun da nabzının hızlandığını görebiliyordum.

“Benimle gel,” dedim.

Cevap vermeden önce dudağını ısırdı. “Nereye?”

“Cambridge’e,” dedim. “MIT’ye.”

“Oh.”

Derin bir nefes verdi, çuvalladığımı anladım.

“Yeteneğini ziyan ediyorsun, Bel. Eğer bunu yapmazsan bu yeteneğin...”

Ağabeyi koridordan, “IBB,” diye bağırdı. Bel, korkudan yerinden sıçradı. “ANNEM, MASAYI HAZIRLAMANI İSTİYOR.”

“TAMAM,” diye kükreyerek cevap verdi ve aslında kulağımın içine bağırdığını fark edip irkildi. “Affedersin, çok üzgünüm...”

“Sorun değil. Ama, Bel...”

“Yapacağım.” Bana hafifçe gülümsedi ve umutsuzca omuz silkti. “Haftaya birkaç tavsiye mektubu alabilirsem söz veriyorum, başvuracağım.”

“Öyle mi?”

“Madem bu kadar kibarca istedin...”

“ISABEL!”

İç çekerek doğruldu ve bana baktı.

“Umarım açsındır, çünkü annem evde ne varsa önüne serip seni besleyecek. Bundan eminim.”

Tanımlayamadığım bir histen dolayı, aç olduğumu ona söylemedim.

“Yiyebilirim,” dedim ve beni ayağımdan tutup çekmesine izin verdim.

düşündüğümünden bahsettim. Ta ki zorlamamız gereken kurallar olduğunu fark edene kadar. Çünkü evet, bizi tutkularımızdan alıkoyan pek çok klişe ya da engel olabilirdi ama Teo haklıydı; kendimi onların beklentilerine göre konumlandırmam, en az hayatımı kontrol etmelerine izin vermem kadar aptalca bir şeydi. Bu *benim* hayatımdı, değil mi? Robotik, bu konuda kendime bir yer bulacağımı fark etmemi sağladı... Hatta daha da iyisi, kendi yerimi kendimin yapabileceğimi. (Aslında daha güzel kelimeler kullandım ama dilekçemin ana teması buydu.)

Zaten yeterince ertelemiş olduğumdan dolayı başvurumun üzerinde tahmin bile edemeyeceğim kadar çok çalıştım. Hatta Jamie bile etkilendi ya da öyle bir şey oldu. “Bunu mahvedeceğinden çok emindim,” diye yorum yaptı ki hiç de haksız sayılmazdı. “Sakın alınma.”

“Ben de *atıştırmalık ve film ile geçirilecek keyifli bir akşam, seni her zamankinden daha sevimli biri yapar,* diye düşünmüştüm,” dedim ve elimi sallayarak Netflix’in yanında yemek için hazırladığımız çer çöpü gösterdim.

“Ne? Sakın alınma dedim ama,” dedi ve kâsemden koca bir kaşık dondurma aldı.

Tatil bitmiş, okula geri dönmüştük ve her şey yine çok hızlı akmaya başlamıştı. Çalışmamız gereken finallerimiz vardı. Artı, GY sınavlarına giriyorduk ve ulusal yarışlara hazırlanıyorduk. Her ne kadar tüm bu hisler çok uzakmış gibi görünse de zaman uçup gidiyordu. Jamie ve Lora, ellerinde minik keklerle karşımda belirince çok şaşırdım ve nedenini sordum.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedi Jamie. O an elinde bir balon olduğunu fark ettim.

Dash ile birlikte tesadüfen yanımdan geçmekte olan Teo, “Bir dakika, bugün senin doğum günün mü?” diye sordu. O anda, tam on sekizime girdiğimi hatırlamıştım. Sanki bir komedi dizisindeki kahkaha efektine tepki verir gibi abartılı bir şekilde durdu. “Neden bana söylemedin?”

Jamie, *daha sonra bununla ilgili kesin mesaj atacağım sana*, der gibi baktı bana.

“Önemli değil,” dedim yavaşça ama Teo, başını iki yana salladı.

“Çok kötüsün, Bel Kanto. *Bir şey yapmamız lazım*,” dedi. Dash de heyecanla başını salladı.

“Robotiğe biraz kıymalı börek getirteyim,” dedi Dash. “Yedi’nin ağırlığını ölçerken parti verebiliriz.” (Artık hiçbirimizin *Yedinci Halka*’yı tam adıyla söyleyecek enerjimiz kalmamıştı.)

Teo ile aynı anda, “Senin tek istediğin, kıymalı börek zaten,” dedik Dash’e. Sonra da birbirimize baktık.

Son zamanlarda çok sık görüşüyorduk. Hem inşa etmemiz gereken bir bot olduğundan hem de Teo’nun babam hariç tüm ailemle kazara tanışmasından dolayı. O günden sonra bir daha benimle hiç konuşmayacağını düşünmüştüm (bariz sebeplerden ötürü) ama annemin, yemekten önce hepimize dua ettirmek gibi utanç verici şeyler yapmış olmasına rağmen, Teo hiç yorum yapmadan istavroz çıkarmıştı.

“Sen, Yahudi değil miydin?” diye fısıldadım, o da bana yan yan baktı.

“Sana, büyükannemin Meksikalı olduğunu söylemiştim,” diye mırıldandı. “Sence yırtıcı derecede Katolik olmayan Meksikalı bir nine olabilir mi?”

Luke bile ona azıcık ısınmıştı ama *azıcık*. Annemle Gabe’e, Teo’nun MIT’ye kabul edildiğini söylediğim zaman çok memnun oldular, hatta annem “ödül” olarak ona fazladan yemek koydu. Gerçi Teo çok doymuştu ve bu da onun için daha ziyade bir ceza gibi olmuştu ve Luke için her konunun sonu tek bir şeye bağlanırdı: Arabaya.

“Vay canına,” dedi Teo, arabasına geri döndüğümüzde. Luke, beni okulun otoparkına kendisi bırakmak için ısrar etti ama ben, Teo ile bir kez daha *Shake It Off* dinlemeyi tercih ederdim. (Çünkü şarkının ikinci çalışında, Teo’nun sözleri mırıldandığını fark etmiştim.) “Ne güzel jantlar.”

“Özel yapım,” dedi Luke.

“Aynaları da sevdim,” dedi Teo. Luke, onları bulmasının ne zor olduğu ve Teo’nın krom detayları fark etmesinin ne kadar etkileyici olduğu hakkında heyecanlı bir monoloğa başladı. O an, *Teo detayları yakalamak konusunda ustadır*, dememek için kendimi zor tuttum ki gerçekten de öyleydi.

Her neyse, o günden sonra Teo’yu neredeyse her gün gördüm. Gerçi, Jamie’ye sadece arkadaş olduğumuzu söyleyip duruyordum. (Sanırım öyleydik.)

Hepimiz sınıflarımıza gitmek için ayrılırken Teo, “Hey,” deyip beni kenara çekti. Midemde, yiyebileceğimden çok daha fazla minik kek doluydu ama bunu kolayca unutabilirdim. “Bir şey yapmalıyız. Yani, *ben* yapmalıyım.”

Alçak sesle konuşuyordu. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Ne gibi, mesela dijital robot yarışması mı?”

“Hayır, robot değil.” Saçlarını karıştırdı. Oh, hayır, hayır, hayır. Çok yumuşak görünüyorlardı.

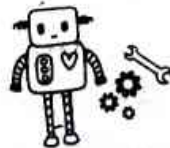
“O zaman ne öneriyorsun?”

“Bilmem. Biraz düşüneyim.” Dikkati dağılmış gibi baktı. “Neden hiç kimseye doğum günün olduğunu söylemedin?”

Çünkü söyleseydim on sekiz olduğumu fark etmek zorunda kalacaktım.

“Ah,” dedi yüzüme bakarak. “Evet, tamam. Sonra konuşuruz. Doğum günün kutlu olsun,” dedi ve gülümseyerek uzaklaştı. Oh, hayır, hayır, hayır.

Artık kesinlikle bu işe vardım.

Neelam, sürpriz bir şekilde, doğum günümle hiç ilgilenmedi.

“Şunu kaldırır mısın?” dedi balonuma vurarak. “Bazılarımız çalışmaya çalışıyor.”

Dash, "Evet ve *bazılarımız da* yemeye çalışıyor," dedi ve Neelam'ın, patatesleri kapatan aletlerini itti.

"Sen neden buradasın?" diye çıkıştı Neelam, ona. "Git de biraz vida sık."

Dash, bana bakıp gözlerini devirdi. "Elbette, kraliçem," dedi Neelam'a ve masada duran kıymalı böreklerden birkaçını yolluk olarak aldı.

"Hey," diye seslendi Teo, arkamdan. "Bir dakika gelebilir misin?"

"Hı? Ah, tabii." Arkamı dönüp Teo'nun peşinden giderken Neelam'ın öfkeli bakışlarını fark ettim. Kız, çalışmak yerine flört etmekle meşgul olduğumuzu düşünüyordu, her zamanki gibi.

"Ne oldu?" diye sordum. Teo, üzerinde çalışmakta olduğumuz ve daha uygun bir isim bulana kadar "Thanos" adını verdiğimiz botun önüne oturdu.

"Belki de bir çeşit savunma mekanizması ekleriz diye düşündüm," dedi. "Böylece kendi silahımızdan çok onlarınkini *lehimize* kullanabiliriz. Kinetik enerjiyi kendi aleyhimize kazara kullanacak olan yalnızca biz olmayacağız." (Neyse ki sınıfta tork konusunu işlemiştik.)

"Peki... Zırh gibi bir şey mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Poliüretan³⁰ tarzı bir şey yapsak güzel olur sanki," dedi. "Sonra da altına titanyum gibi süper hafif bir malzeme koyarız."

"Aha, böylece diğer bot bizim plastiği keserken hasar görür?"

"Aynen öyle. Sadece, metallerle nasıl birleştireceğimizden emin değilim."

"Kaplama yaparız. Petek gibi altıgen şeklinde inşa ederiz. Bal peteği gibi birleştirip metalin üzerine koyarız."

"Evet, mükemmel. Onun gibi bir şey yapalım," diye heyecanla başını salladı. "Ama ben daha önce plastiklerle hiç çalışmadım ve Mac de..."

"Babam çalıştı," dedim hiç düşünmeden ve dediğime pişman oldum.

³⁰ Poliüretan, sert plastik, çeşitli köpükler ve yapıştırıcılar gibi malzemelerin yapımında kullanılan bir tür polimer.

Teo, bana baktı. Az evvel büyük bir hata yaptığımı düşündüğümü yüzümdeki ifadeden anladı.

“Haydi,” dedi, beni dışarıya doğru iterek. “Biraz mola verelim.”

Gerçekten bu kadar ilginç miydik yoksa zamanlamamız mı denk gelmişti, bilmiyorum ama dışarıya adımımızı attığımız an, sınıftaki *herkes* bize baktı. Neelam, Emmett’e pis bir bakış attı. Çocuk da güya elindeki parçayla meşgulmüş gibi yaptı.

“Sen iyi misin?” diye sordu Teo, dışarıya çıktığımızda. O an, gözlerin sürekli üzerinde olmasına Teo’nun alışık olduğunu hatırladım. Bundan hiç rahatsız olmuyordu.

“Ah, evet.”

“Yalancı.” Bana baktı ve başparmağını dudağının üzerine koydu, düşünür gibi. “İstersen deli olduğumu söyle ama önce doğum gününü ‘unutuyorsun’ sonra da babanla ilgili bir şey olmuş gibi görünüyorsun. Bence bu ikisi arasında bir bağlantı var. Yoksa baban doğum gününü unuttu mu?”

Hayır, unutmadı. Asla unutmazdı ama Teo’nun bu çıkarımından, kendi babasının onun doğum gününü sürekli unuttuğunu tahmin edip kendimi suçlu hissettim.

“Yo, hayır. Ben, sadece...” Yutkundum. “Artık on sekizim,” dedim yavaşça.

“Ben de,” dedi. “Doğum günüm kasımdaydı. Birlikte oy kullanmaya gidebiliriz.”

Sohbeti hafifletirmek için espri yaptığının farkındaydım ama madem dinliyordu, ben de konuşmak istedim.

“On sekizim, yani artık küçük değilim,” diye açıkladım. “O yüzden... Nerede yaşamak istediğimi seçebilirim.”

“Ah.” Gözlerini kırptırdı. “Bunu hiç düşünmemiştim. Yani sen...”

“Hayır, hayır. Kesinlikle annemle yaşamak istiyorum.” Boğazımı temizledim. “Önceden buna mecburdum ama şimdi...”

Yavaşça başını salladı. “Babanın senden...”

"Hayır, hayır." İrkildim. "Bu, ahmaklık. Gerçekten. Sadece artık bu kararı benim verebilecek olmamın ne kadar kötü bir durum olduğunu düşünüyorum."

"Evet. Evet, anlıyorum." Bana, *Teo dünyayı kurtarıyor*, bakışını attı. "Bu konuda ne yapabiliriz?"

"Ne? Hiçbir şey." Güldüm. "Her sorunun acil bir çözümü olması gerekmez, Teo."

"Biliyorum ama..."

"Fakat babamın yardımına ihtiyacım var." Poliüretanlar hakkında fazla şey bilmiyordum ve onların nasıl şekillendirildiği hakkında da hiçbir fikrim yoktu. "En iyi şansımızın bal peteği olduğundan eminim ama kullanım şartlarına gelince..."

"Seninle gelebilir miyim?" diye sordu. Gözlerimi kırıştırdım.

"Babama mı?"

"Evet. Bu bizim projemiz, öyle değil mi? Hem söz verdin," diye hatırlattı.

"Seni babamla tanıştıracığıma mı söz verdim?"

"Hayır." Güldü. "Takım oyuncusu olacağına söz verdin."

Robotiği kastettiğini biliyordum ama aslında bana aynı takım-da olduğumuzu hatırlatıyordu galiba.

"Tamam," dedim ve başımı kaldırıp ona baktım. "O zaman doğum günüm için bunu mu yapıyoruz?"

"Tercih ettiğin başka bir şey var mı?" diye sordu, tek kaşını kaldırarak.

Hayır, gerçekten de yoktu. Doğru; bir yanım, *biraz daha fazlasını yaparsa çok güzel olur*, diyordu. Bilirsiniz... *Bu çok açıktı*. Zira ben sadece arkadaş olduğumuzu düşünüyordum... *Öyle miydik?* Takımdan ziyade sadece ikimizle ilgili bir şey yapmak, bunu uydurmadığımı doğrulamış olacaktı ya da hislerimin karşılıklı olduğunu... Ki her ne kadar bu konudan hiç konuşmamış olsak da öyle olmasını umuyordum.

Ama sırf Teo sınıftaki herkesin bize camdan baktığını umursamıyor diye ben de aynısını yapamazdım. Özellikle de kavga ya da

ayrılık gibi *kötü* bir şey bekleyerek bakıyorlarsa. Onlar da benim ya da kardeşlerim gibi taraf tutuyorlardı. Hem gerçekçi olalım... Kardeşlerimin *aksine*, o sınıftaki herkes tamamen Teo'nun tarafındaydı. Hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini herkesten çok benim bilmem lazımdı, değil mi?

O yüzden, Teo ile birlikte bir şeyler inşa edeceğimiz sessiz bir akşam çok iyi olur gibi geldi bana. Güzel, rahat ve huzurlu olurdu. Bundan daha fazlası da kafamı karıştırmaktan başka bir şey yapmazdı zaten.

"O zaman, biraz zırh inşa edelim," dedim ve dönüp içeriye yöneldim.

TEO

Bel'in arabasına binip, torpidomdan aldığım küçük kese kâğıdını kendisine uzatarak, "Galiba sana bir şey getirdim," dedim. Aslında bunu bir hafta önce bulmuştum ama ona nasıl vereceğime bir türlü karar verememiştim. Sanırım en iyi zamanlama, doğum günüydü.

Heyecandan ışıldayarak, "Nedir bu?" diye sordu.

"Beklentini düşük tut," diye onu uyardım. Bana dik dik baktı.

"İyi, *tamam*, Teo," diye dalga geçti. "Ben de..."

Bir anda dona kaldı.

"Ah, Teo..."

"*Bir şey değil*, demiştim sana. Eğer beğenmediysen..."

"Bayıldım." Güçlkle yutkunarak bana baktı. "Teşekkür ederim," dedi.

Bu, sadece bir çekmece topuzuydu. Özel bir şey değildi ve dürüst olmak gerekirse doğum günlerinde verilecek kadar kıymetli bir hediye de sayılmazdı ama annem, çok özel, vintage bir elbise almak için Melrose'a gitmişti ve ben de bunu bir antika dükkânında bulmuştum.

"Kuşlu topuzuna çok iyi gider diye düşündüm," dedim. "Gerçi o zaman da bir sürü kuş olur, ha?" Bu işlerden hiç ama hiç anlamıyordum.

“Hayır, her zaman iki tane olmalı.” Gülümsedi. “Çifte kumrular gibi, ha?”

Ona doğru bir mıknatıs gibi çekildiğimi ilk kez hissetmiyordum. Sanki her şeyin sihirli bir şekilde yerine oturduğu bir çekim alanına doğru hareket ediyor gibiydim. Fakat babasının evine gidiyor olduğumuz için -ve ben, sonunda hangi felakete yol açacağını bilmediğim bu kara deliğe doğru sürükleniyor olduğum için- sadece başımı sallayıp gülümsedim. O da başını sallayıp gülümsedi. Sonra ikimiz de önümüze bakıp yola koyulduk.

İtiraf etmeliyim ki yan sokaklar banliyö evlerine açılıyordu ama babasına giderken geçtiğimiz yolları annem görseydi huzursuz olurdu. Bel’in arabayı park ettiği ev, insanların filmlerde sahip oldukları evlere benziyordu. Tabii ki benim evime benzenlerden söz etmiyorum ama bu ev, Bel’in yaşadığı daireye de hiç benzemiyordu. Burası onun büyüdüğü yerdı ve bakmamak için özen gösterdiğinden anladığım kadarıyla ön bahçedeki ağaçta duran salıncak, çocukken oynadığı bir şeydi.

Boş araç yoluna bakıp kapıyı çalarken, “Luke evde değil,” dedi. “Burada olmayabilir.”

Arkasını dönüp kaçacakmış gibi duruyordu. Bu yüzden, destek olmak için uzanıp koluna dokundum. Ama korkudan yerinden sıçradığı için elimi hemen çektim. “Pardon. Ben, sadece...”

Kapı açıldı ve karşımızda pazen gömlekli, kot pantolonlu bir adam belirdi. Tıpkı Bel’e benziyordu, ağabeyleri de uzaktan onu andırıyorlardı. (Annemle ben gibi.) Gerçi Bel’in saçları ve gözleri siyah olduğu için renkleri aynı değildi ama adamın yüzündeki ifade, Bel’inkiyle tıpatıp aynıydı.

“Bel,” dedi şaşırarak. “Selam, evlat.”

“Selam, baba.” Biraz hafiflemişti ama sonra suçlanmış gibi bana döndü. “Bu, Teo,” dedi. Babası, klasik bir ebeveyn gibi baştan ayağı süzdü beni. “Bize bir okul projesi için yardım eder misin diye merak ettik de.”

“Olur, tamam. Haydi, arkaya gidelim o zaman,” dedi Bel’in babası. Bel’in yaşadıklarını tam olarak anlamamın mümkün olmadığını bilsem de sanırım bir kısmını anlayabiliyordum. Çünkü evliliğini berbat eden bir adam olduğunu bildiğim için onun çok kötü biri gibi görüneceğini sanmıştım ama öyle görünmüyordu. Çok iyi birine benziyordu ve eğer ne yaptığını bilmeseydim *bu adam, hayatında hiç yanlış bir şey yapmamış*, derdim.

Bel’in, nasıl yapılacağını bildiği onca tuhaf şeyi nereden öğrendiğini hemen anladım çünkü babasının kulübesi, çocukken hayalini kurduğum malzemelerle doluydu. Tamam, benim de bir sürü pahalı video oyun konsollarım olmuştu ve robot arabalarla çok fazla oynamıştım ama Bel’in babasında akla gelebilecek her alet vardı. Bir demir dövme aleti, lehimleme malzemeleri ve ahşap işleri için gereken her şey vardı. Ayrıca otomotiv parçalarıyla dolu bir kasası da vardı.

Bel’in babası, etrafa bakındığımı fark edip, “Ben bir hobiciyim,” dedi. “Çok fazla şey olması, beni biraz zorluyor ama çocuklar, bilim fuarı için her zaman bir şeyler bulmuştur.”

“Sen, bilim fuarına mı katıldın?” diye şaşırarak sordum.

Bel, utanarak güldü. “Bunu ben inşa ettim. Atmosfer miydi? Sanırım buna öyle deniyordu? Bilişsel performansta rengin etkisi,” dedi. “Çok zor olmuştu.”

“Ama ödül kazandı,” dedi babası, gururla.

Bel, “Bu, asırlar önceydi. Ortaokuldaydım. Önemli bir şey değildi. Eee, poliüretan?” diye babasını sıkıştırdı.

Babasının elinde pek fazla olmayan tek malzeme buydu, gerçi biraz vardı. Bir plastik panelle diğerini poliüretan kullanarak nasıl birleştireceğimizi gösterdi bize. Daha küçük parçalarla yapmamızı önerdi.

Botumuzu aşağıya doğru dengeleme fikri bana aitti. Bu yüzden, bize bu malzemedan ne kadar lazım olacağı hakkında bir fikir edinebilirdik. Oturup ölçüleri yazdım ve Bel’e uzattım. Bel, yazdıklarımı başıyla onayladı.

Bel'in babası, "Bu proje ne için demiştiniz?" diye sordu, belirgin bir cevap bekler gibi.

"Ders için," dedi Bel, başını bile kaldırmadan. Plastiğin üzerine yazdığım ölçüleri kalın kalemle işaretliyordu. Babası, onaylamam için bana baktı ama ben, Bel'in cevabını düzeltmedim.

İçimden, *pardon ama ben Bel'in takımındayım*, diye geçirdim.

En sonunda, plastik zırhın neye benzeyeceğini gösteren bir örnek çıkardık. Bel, çok heyecanlandı ama telefonu titreyince buraya geldiğimiz zamanki ruh hâline geri döndü.

"Tamam fakat bunu bütçeye dâhil etmesi için Mac'i ikna etmemiz gerekecek," dedi alçak sesle bana. "Herhalde sorun olmaz."

Başımı salladım. "Ben onunla konuşurum."

"Güzel." Bana imalı bir bakış attı. Mac'ten pek hoşlanmıyordu. Nedenini anlıyordum ama parmaklarımı çapraz yapıp, bunun sadece bir kişilik çatışması olmasını umuyordum. Bunun, kulağa çok hassas bir konuymuş gibi geldiğinin farkındaydım hatta belki onu desteklemiyormuşum gibi görüldüğünün de farkındaydım ama öyle değildi. Ben kesinlikle Bel'in tarafındaydım. Onun tarafını tutmanın nasıl görünmesi gerektiğini bilmiyordum sadece. Yani, söz konusu olan kişi Mac'ti. Bana kodlama ve robotikle ilgili bildiğim her şeyi o öğretmişti. Şimdi onunla olan ilişkiyi kesip atmalı mıydım?

"Tamam, baba," dedi Bel, babasına dönerek. "Yardımanın için sağ ol ama artık Teo'yu evine götürsem iyi olur."

Ah, demek ki günah keçisi bendim. "Yardımanız için teşekkürler, Bay Maier."

Babası, biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Yemeğe kalmak istemediğinden emin misin, bebeğim?" (Bu "bebeğim" sözünü daha sonra dalga geçmek için zihnime not aldım.) "Luke'tan, pasta getirmesini de isterim..."

"Hayır, baba. Sorun değil. Benim dönmem lazım." Önce biraz çekindi ama sonra babasına sarıldı. "Çok sağ ol."

“Tamam.” Babası, Bel’in alnından öptü ve gitmesine izin verdi. “Seninle tanıştığıma sevindim, Teo.”

“Ben de.”

Adamın bahçesinden geçip Bel’in arabasına bindik. Hiçbir şey söylemedi. Elimde sahte zırhla oturdum fakat o, arabayı çalıştırmadı. Hiçbir şey yapmadı. Hiçbir şey söylemedi.

“Pardon, sadece sakinleşmeye çalışıyorum. Bilirsin.”

“Acele etme. Zaten eve yetişme derdim de yok,” dedim plastik zırhı evirip çevirerek. “Bu, acayip güzel bir şey olacak,” diye mırıldandım çünkü her ne kadar konunun Bel ve babasıyla alakalı olduğunu bilsem de robotları düşünmeden edemiyordum. Plastik kesecek herhangi bir döner silah, kendine zarar verip daha güçlü vuruş yapamaz hâle gelecek ve bu da tasarımda kazanmamız için bize çok iyi bir fırsat yaratacaktı.

Yarı gülerek başını çevirdi ve bana baktı. “Tam bir ineksin.”

“Ah, biliyorum. Annem de sürekli aynı şeyi söylüyor ama görünüşe bakılırsa günümüzde inekleri çok çekici buluyorlar.”

“Evet, öyle.”

Kaşlarımı kaldırdım, o da yüzünü buruşturdu.

“Haydi ama bunu filmlerde çok gördüm.”

“Öyle mi? Yoksa *Teen Vogue*’da falan mı okudun?”

“Örggghh.” Homurdanarak beni itti. “Sen hariç bütün inekler bence...”

Duygularımla oynanmış da üzölmüşüm gibi rol yaparak ama yine de sırtarak, “Hey,” dedim. “Yanında oturduğumun farkındasın, değil mi?”

“Tanrım, bu inek enerjin şu an beni boğuyor.”

“Evet, tıpkı Alex’in deodorantı gibi ama bu daha cazip.”

“Aman Tanrım, iğrenç...”

“Enerjime direnebilmen, beni gerçekten şaşırtıyor doğrusu.”

“Kemerimi taktım,” dedi, emniyet kemerini işaret ederek. “Yoksa kim bilir neler olurdu?”

“Ben takmadım.”

Sonra ikimiz de donup kaldık çünkü eğer bu sohbet devam ederse... Devam ederse ne yapacağımdan emin değildim. Başlarsam durdurmak istediğimden de emin değildim. Başlamanın *ne demek* olduğunu da anlamıyordum aslında.

"Neyse ki ben, senin kadar çaresiz değilim," dedi ve ikimizi de kurtardı.

Ya da kurtarmadı. Belki de ben kurtarılmak istemiyordum.

"Hey, Bel," dedim ve bir anda ağzım kurudu. Sanırım onun-ki de.

"Hey, Teo," diye fısıldadı.

Sokak lambasının ışığı, saçlarına belli belirsiz yansıyor ve talaşla çilekli ruj kokuyordu. Bir an için *ne olursa olsun* diye düşündüm. Dash'in onu baloya çağırmasına neden kızdığımı anlamaya başlıyordum. Yerel yarışlardaki bot konusunda benden yardım istememesine neden kızdığımı da ve neden her gün antrenmandan sonra kablolarla oynamak için koşarak onun yanına gittiğimi de... Çocukların futbol maçına onun da benimle birlikte gelmesini neden istediğimi de anladım, ona neden kuş şeklindeki o aptal çekmece topuzunu aldığımı da. Acı çekiyor olmasını neden önemseddiğimi anladım.

Çünkü sürekli onu düşünüyordum. Çünkü o, beni şaşırtıyordu. Çünkü beni güldürüyordu ve onunla yaptığım bu şey, şimdiye dek yaptığım en kolay şeydi. Çünkü nerede olursam olayım onu yanımda istiyordum.

Öne doğru eğildim, o da nefesini tutup bekledi. Ona bu kadar yakinken saçındaki gül kokusunu alabiliyordum. Bana bakarken dudaklarının nasıl aralandığını görebiliyordum. Geri çekilecek mi ya da başını çevirecek mi diye bekledim ama yapmadı. Onun yerine çenesini bana doğru kaldırdı... Sadece birazcık.

"Mutlu yıllar, Bel," dedim yumuşak bir sesle. O kadar yakınımdaydı ki cevabının tadını alıyordum.

"Teşekkürler, T..."

“IBB,” diyen bir ses geldi ve şoför kapısı bir anda ardına dek açıldı. İkimiz de telaşla yerimizden sıçradık. “Ah, selam, Teo,” dedi Luke. Derhâl doğrulup emniyet kemerimi takarken, yanaklarımın kızardığını görmezden gelmeye çalıştım. Luke, ikimize de dikkatle bakıp, “İğrenç,” dedi. “Hem de evimin önünde? Uyuduğum yerde? *Yemek yediğim* yerde?”

“Hiçbir şey yapmıyorduk,” diye homurdanan Bel, Luke’un suratına elini koyup onu dışarıya itti. “Ben eve gidiyorum.”

“Hemen mi?” diye bize sıırttı. “Ha, anladım. Sen,” dedi, bana parmağını sallayarak. “Uçkuruna sahip çık.”

“Ah aman *Tanrım*, Luke!” diye gürlledi Bel. “Botumuz üzerinde çalışıyorduk. Bundan daha az seksi bir şey olamaz herhalde.”

“Doğru,” dedi Luke ama iki parmağını gözlerime doğru uzattı. “Gözüm üzerinde,” diye beni uyardı. Bel de uzanıp kapıyı çekti. “GÖZÜM HÂLÂ ÜZERİNDE,” diye bağırdı Luke. Bel, arabayı çalıştırdı ve eğer yoldan çekilmezse onu ezeceğini söyleyerek ağabeyini tehdit etti.

Ortamın tamamen yerle bir olduğunu söyleyebilirim. Bel, beni okulun otoparkındaki arabama getirdiğinde artık az evvelki atmosferden eser kalmamıştı.

“Doğum günü hediyesi için teşekkür ederim,” dedi, konsoluna koyduğum plastik zırhı alarak.

“Ben de Taylor Swift için teşekkür ederim,” dedim ve arabadan çıkmak için döndüm.

Bu, son derece hayal kırıklığı yaratan bir son olmuştu. Arkasından bakarken tek bir şeyden emindim.

Luke olsun ya da olmasın, elimde fırsat varken onu öpmeliydim.

BEL

Elimde fırsat varken onu öpmeliydim. Neden onun yapmasını beklemiştim ki? Belli ki o da istiyordu ama ben, ellerimi nereye koyacağımı bilemeyip donakalmış bir vaziyette orada oturdum ve *acaba burnumun ucunda oluşmaya başlayan sivilceyi fark etmiş midir*, diye düşündüm. Sonra da bir daha denemedi. Ya tek seferlik bir şeyse ve ben de bu atışı yapmamakla ahmaklık ettiysem?

Lizzo'yu daha çok dinlemeliydim.

Doğum gününden sonraki birkaç günün ardından onun yanında kendimden çok emin bir şekilde dolandım çünkü *galiba arabadaki o anı şimdi mi yakalarım birazdan mı*, diye hesap yapmaya çalışıyordum. Ama çok fazla düşündüğüm için fırsat kaçıyordu ya da Dash bir anda ikimize birden muhteşem bir köpek videosu yolluyordu ve dikkatimiz dağılıyordu. Ya da Teo'ya benden rütbeliymiş gibi bakıp benimle çıkmasının kesinlikle imkânsız olduğunu düşünüyordum. O, ya Jamie gibi bir gün başkan olacak bir kızla ya da daha şimdiden binlerce Instagram takipçisi olan ve muhtemelen geçen hafta kendi far markasını çıkartan Elisa Fraticelli gibi biriyle çıkmalıydı. Benzer şekilde, ben de vaktimi liseli oğlanlarla ziyan etmemeliydim zira bir sanatçıya ilham olmak için doğmuştum ve muhtemelen yirmili yaşlarımın sonlarına doğru ihtiyarlayacaktım.

Evet, tamam, Teo ile benim bot inşa etmek gibi tuhaf bir hobimiz vardı ama *ne yani*, değil mi? Son sınıftaydık, vaktimizin çoğunu matematik konuşarak geçiriyorduk ve eğer ben MIT'ye giremezsem bir daha onu hiç göremeyecektim. Bir ilişkiye başlasak bile sonu tıpkı tüm lise ilişkileri gibi kötü bitecekti. Tıpkı annemle babam gibi.

Yine de onu öpmüş olmayı çok isterdim. Sadece bir kez bile olsa.

Birkaç hafta sonra bunu neredeyse tamamen unuttum. (Aslında unutmamıştım... Sürekli düşünüyordum. Genelde duştayken ya da uykuya dalmak üzereyken düşünüyordum ama bu kadarcık da olurdu.) Mart başında hepimiz resmen birer zombi gibi olmuştuk. Ulusal yarışlara ve GY sınavlarına iki aydan daha kısa bir süre kalmıştı. O kadar bitkindim ki okula *eşofmanla* gidiyordum ki bu, asla yapmadığım bir şeydi.

"Hey, çocuklar," dedi Lora. Hepimiz homurdanarak tepki verdik. "Hayır, hayır. Bekleyin," diye yalvardı ve bize yaptıracığı şey için hiçbirimizin enerjisinin olmadığını fark etti. "Çok eğlenceli, inanın..."

"Uyumaktan daha mı eğlenceli?" diye sordu, bunların hiçbirini yapmadığı çok belli olan Teo. Maalesef ben, uykusuzluğun ona yakıştığını düşünüyordum. Saçları yumuşak ve dağınık, gözleri biraz kızarık ve gölgeliydi.

(Tanrım, yardıma ihtiyacım vardı.)

"Tamam," dedi Lora, tanıtım konuşmasını yapmaya hazırlanarak. "Hepinizin bildiği gibi... Bul yıl yine Holi festivalinin planlamasında yer alıyorum..."

"Holy?" diye tekrar ettim, başını sallayan Dash'e yaslanarak.

"Holi. Bu bir Hint festivali," dedi Dash. "Çok eğlencelidir. İnsanlar renkli pudralar atarlar ve pudra, her yere bulaşır. Tüm yemekler vegandır ama yine de iyidir..."

"Bu, Los Angeles'ta daha çok kültürel bir etkinlik gibi kutlanır," diye mırıldandı Neelam. Bu beklenmedik yorumu karşısında irkil-

miştim. Lora da kızın bir sonraki yorumundan çekinerek biraz daha ürkek bir edayla sözlerine devam etti: "Yogayı spiritüellik zanneden beyaz insanlar tarafından organize edildiğini de fark edeceksin."

"Neelam, bugün salı ve saat yedi," diye homurdandı Kai. "Şunu yapmasan olmaz mı?"

"Aslına bakarsanız Neelam çok güzel bir konuya değindi," dedi, beyaz bir insan olan ve yoga yapan -ama son derece kültürel ve saygılı bir şekilde- Lora. "Bu festival, hepimizi etkileyen iklim değişikliği ve sürdürülebilirliğe dikkat çekmek için de yapılıyor."

"Çok da eğlenceli," dedi Ravi. "Teyzelerim beni her yıl sürükler. Siz de gelmelisiniz, çocuklar."

"Dans ediliyor," diye ekledi Lora. "Yoga yapılıyor..."

"Kızarmış sarımsaklı falafel yeniyor," dedi Dash.

"Doğru, evet..." dedi Lora.

"Tamam, Lora, biz varız." Teo, Neelam'a *lütfe*n, Lora için *bunu mahvetmeyelim, olur mu*, der gibi baktı. Sonra da bana dönüp, "Geliyorsun, değil mi?" dedi.

Bunu herkesin önünde sorduğu gerçeğine takılıp kalmamaya çalışarak, "Elbette," diye cevap verdim.

"Harika. Bütün takıma bilet kes," dedi Lora'ya. "Ben hallederim. Hepimiz aklımızı kaçırmak üzereyiz, bir molaya çok ihtiyacımız var."

"Gerçekten mi? Aman Tanrım, çok teşekkür ederim, Teo!" dedi, çok sevinen Lora. "Çok eğleneceğiz!"

"Festival hakkında biraz bilgi sahibi olma zahmetine katlanmanız iyi edersiniz," dedi, hâlâ arkamdan kükremeye devam eden Neelam. "Sadece bir boya partisi değil çünkü."

"Ne peki?" dedim dönüp yüzüne bakarak.

Neelam, bana ekşi bir ifadeyle baktı. "Kışın bitişini ve ilkbaharın gelişini kutlayan eski bir Hindu festivali," dedi.

"Aaa, Maypole gibi mi?" diye sordum.

Suratını astı. "Bu okulda Avrupa tarihinin bu denli uydurulmasına inanamıyorum. Hayır. Maypole, doğurganlıkla ilgilidir."

"Evet, çok erkeksi," dedim. Neelam, bunun üzerine daha da çok sinirlendi.

"...*Holi*, iyiliğin kötülüğe karşı zaferi anlamına gelir. Sevginin ve dostluğun tomurcuklanıp açması kutlanır," diye burun kıvırdı sanki bunlar, herkesin anlayamayacağı konularmış gibi.

"Bu durumda, sen mükemmel bir sözcü oluyorsun," dedi Teo. Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Neelam ikimize de dik dik baktı. "Bitti mi?"

"Evet," dedi Teo. Ben de aynı anda derin bir iç çektim.

"Güzel. Az evvel de söylediğim gibi..." diye devam etti. "Kültürümüzde herkesin eşit olduğunun kutlandığı nadir zamanlardan biridir. Sosyal sınıf, cinsiyet ya da din ayrımı yapılmaz. Herkes davetlidir."

Lora, "O yüzden bizim için mükemmel," diye, sevinçle cümleyi tamamladı. Neelam omuz silkti. Belli ki beş saniyeliğine konuya dâhil olması ona yetmişti. "Pudra bulaşmasından rahatsız olmayacağınız şeyler giyin ve bir de rahat ayakkabılar!"

Teo, gözlerime bakıp suratını buruşturdu. Ben de ona aynısını yaptım.

"Tamam, işe geri dönelim," dedi Neelam ve rahatsız olmuş bakışlarla bana kaynak aletimi uzattı. Teo'ya gözlerimi devirdim ve kaskımı tekrar başıma taktım.

Ne beklediğimden emin değildim ama Hol festivali çok büyüktü ve ağzına kadar doluydu. Park, yemek araçlarından gelen kokularla, müzikle ve gürültüyle kaynıyordu ve her yerde -hulahuplarını büyüleyici bir şekilde çeviren iki kişi de dâhil olmak üzere- dansçılar vardı.

"Tamam, bende turkuaz, pembe ve mor var," dedi Jamie, renkli pudra paketlerini elime vererek. "Turuncu olmasın lütfen. Hiç sevmem."

"Renk savaşı yapalım mı?" dedi, bir anda yanımda beliren Dash. "Hepimiz birer renk alalım, en çok o renge boyayan kazansın."

"Haydi, o zaman," dedi, bir paket kırmızı pudra fırlatan Kai. "Dikkat et, Luna."

"Bence takım olalım," diye önerdi Teo. "Zira yeterince renk yok."

"Tamam... Bel ve Lora'yı takımıma alıyorum," diye bağırdı Jamie.

"Neelam," dedim arkamda olduğunu görünce. "Bizim takım-da olmak ister misin?"

Bana dik dik baktı. "Bunun konuyla alakası olmadığını farkındasın herhalde," dedi. Ama bunu biraz yarım ağız söylemişti. Ya da sadece bana öyle geldi.

"Ama sen Holi'nin dostlukla ilgili olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye hatırlattım ve ortamı neşelendirmek için biraz bastırdım. "Bu, konuyu kaçırmak olmuyor o hâlde. Dahası, tam da konuyla ilgili bir şey hâline geliyor."

Dudaklarını büzdü. Tuş olduğunu düşündüğünden emindim.

"Yine de aptalca," deyip arkasını döndü ve diğer arkadaşlarının yanına gitti.

"Tamam, o zaman," diye iç çektim ve Jamie'ye döndüm. Elimdeki turkuaz, pembe ve mor paketlere birkaç tane daha ekledi. "En azından denedim."

"Neden *durmadan* deniyorsun?" diye merakla sordu Jamie. "Ceza yemeye doymuyor gibisin."

"Bence Neelam aslında sende hoşlanmıyor değil," diye ekledi Lora. "Sadece çok gergin biri, hepsi bu..."

Hak etse de etmese de herkesin en iyi yanını gören Lora'ya çok uyan bir yorumdu bu. Maalesef ben, Neelam'ın benimle olan derdi her neyse bunun *son derece* kişisel olduğuna inanıyordum. Neelam, Lora'ya ve Jamie'ye karşı son derece normal davranıyordu. Artı, şu an yanına gittiği Mari ile gülüyordu. (Sanırım balodaki kavgayı çözmüşlerdi ki bu, onlar adına sevindiriciydi.) Peki *ben* affedilmeyecek ne yapmış olabilirdim? Ne zaman onunla konuşsam lafı ağızına tıkmak dışında yani... Peki, tamam.

Ama o da doğru şeyi söylememi kolaylaştırmıyordu ki.

"Hımm, evet," dedim Lora'ya. Paketleri alıp Teo'ya baktım. Elindeki parlak pembe renkli paketleri bana sallayarak sırtıyordu. "Onları sana Dash mi seçti?" diye seslendim.

"Neyse ne, Bel Kanto. Ben, senin düşmanınım," diye bağırdı.

Onaylamıyormuş gibi yaparak başımı iki yana salladım ama tabii ki Jamie beni gördü ve imalı bir şekilde dil çıkardı.

"Kızım, *fena* kaptırmışsın," dedi. "Baş harflerinizi ağaçlara kazımamanıza çok şaşırdım doğrusu."

"Kes şunu," dedim. Yanaklarım yanıyordu. "Hiç de öyle bir şey yok. Biz, sadece..."

Lora ve Jamie, "Biz *sadece arkadaşız*," diye aynı anda cümlemi tamamlayıp benimle dalga geçtiler.

"Ah, haydi ama," diye kükredim ve çok utandım. Onları çaresizce susturmaya çalıştım. "İkiniz de söylediniz: *Herkes*, bir dereceye kadar Teo Luna'dan hoşlanır. Herhalde ya suda ya da Teo'nun saçı için kullandığı ürünlerde bir şey var."

"Bence kullanmıyor," dedi Lora. Bu, bana hiç yardımcı olmadı.

Jamie, "Hem bu dediğin doğru bile olsa... Aradaki fark, *onun senden* hoşlanıyor olması," diye imalı bir şekilde kaşlarını oynattı.

"Hayır, bu doğru değil..."

Tam itiraz edecektim ki Teo'nun Dash ve Kai ile birlikte durduğu yerden beni izlediğini gördüm. Altında beyaz bir futbol şortu, üzerinde ince bir beyaz tişört vardı. Nedense çorabının rengi bile onun muhteşem görünmesini sağlıyordu.

"Çok tatlı görünüyorsun," dedi, açtığım saçlarımı elleyen Jamie. Ona dik dik bakınca göğüslerime turkuaz renkli pudradan attı. "Vurdum," dedi. Tam o sırada Emmett da bir avuç yeşil pudrayla onu sırtından vurdu. "Aman *Tanrım*, Emmett, daha *başlamadık* ki..."

Bizi kollarımızdan tutup kalabalığa doğru çeken Lora, "İlk rengi onlar attı," dedi. "Siz hazır mısınız?"

Bizi parkın ortasındaki çimenli alana sürükledi. Ellerimizi turkuaz renkli pudralarla doldurduk. Sahnedeki bir grup dansçı, eğilmemiz için bize bağırdı. Ne yaptığımız hakkında da birbirimize neon renkli pudra fırlatmamızın güvenli olup olmadığı hakkında da hiçbir fikrim yoktu ama kalbim heyecanla çarpıyordu.

“Hazır mısınız? Birlikte geri sayalım! ON...”

Lora ile Jamie, “On!” diye aynı anda kükrediler.

“...DOKUZ...”

“Dokuz!”

Elinde pembe pudrayla hazır bekleyen Teo’ya baktım. “Geliyorum, Bel Kanto,” diye beni uyardı. “Dikkat et.”

Gözlerimi devirdim. “Bekle de gör, Luna...”

“Ah, evet...”

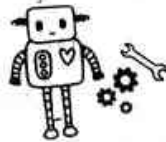
“...İKİ...”

“İki!”

“...BİR...”

“Bir!”

Derken, daha önce hiç görmediğim bir güzellik patlamasıyla beraber gökyüzüne renkli pudralar yükseldi. Tüm renkler, güneşe kadar çıkıp geri dönüyor ve kahkahayla, aşkla ve ışıkla yere düşüyordu.

Öğleden sonra hepimiz bitkindik. Karnımız, falafel ve vegan yiyeceklerle doluydu. Baştan ayağa turkuaz pudraya bulanmış olan Dash, beni heyecanla bir tezgâhtan diğerine sürüklemişti, sonunda da aşırı yorgun bir kukla gibi kendini çimenlere bırakmıştı. Jamie, Lora ve ben, zaferimizi kutlamak için aynı bilekliklerden alıp taktık. Tabii ki turkuaz renkli.

Lora ve Ravi ile birlikte çimenlerde yapılacak olan yoga dersine gidecektik ama Teo, beni kolumdan tutup çekerek, “İşte

buradasın,” dedi. İki yanağıma biraz pembe pudra sürdü. Onu ittim, gülmeye başladı. Ben de buna karşılık onun alnına bir parça turkuaz pudra sürdüm. “Bir dakika bekle, biraz daha sürmem lazım... Şuraya...”

Başımdan aşağı bir avuç pudra döktü. Ben de onun göğsüne fırlattığım pudrayı elimle iyice yaydım, anaokulundaki çocukların parmak boyası yaptıkları gibi. “Ah, böyle çok daha iyi oldu...”

Başını arkaya atarak bir kahkaha patlattı. “Tamam, tamam. Bu turkuaz çok güçlü.”

“Bu kadar kolay mı pes ediyorsun?” dedim, omzumun üzerinden arka tarafı işaret ederek. “Bir renk savaşı daha olacak.”

“Ben çıktım,” dedi ve bitmiş olan mühimmat yığınını gösterdi. Benimkiler de bitiyordu çünkü elimde kalan son boyaları da Teo’nun yüzünü süslemek için kullanmıştım.

“Tamam, o zaman son bir tane daha yapalım ama kaçmak yok,” dedim. “Kim diğerini daha çok renge bularsa o kazanır.”

“Anlaştık.” Ayağını dizimin arkasına bir futbol hamlesine benzer şekilde geçirdi, ben de onu takip ettim.

“Luna, *kırmızı kartlık* bir hareketti bu ama...”

“Ah, bir dakika. Dans etmemiz lazım,” dedi, kaşlarını çatıp elimi tutarak. “Gel.”

“Ne?” Gülüyordum ama yorgunluktan gülüyordum. “Bekle, Teo...”

Teo, dansçıların müziğinden yükselen ritme uyarak beni sola doğru çekti. Yön değiştirdiğinde, neredeyse ona çarpacaktım.

Kalçalarımдан tutup beni yönlendirerek, “Bak böyle,” dedi. “Bir adım, iki adım... Tanrım, Bel, berbatsın...”

“Sen nasıl öğrendin?” diye bağırdım. Kalabalık, bir sonraki boya savaşı için toplanıyordu, dolayısıyla son beş saniyede en az üç kişiyle çarpışmıştım. Öte yandan, Teo kendini o kadar kaptırmıştı ki doğru yüz ifadelerinin taklidini bile yapıyordu.

“Bilmem. Sanırım koordinasyon,” dedi ve tıpkı dansçının mikrofona alması gibi son derece karmaşık bir dans hareketi yaptı.

"Hazır mıyız? Geri saymayı unutmayın, tamam mı?"

"Off, dikkat et," dedi Teo, beni bir diğer çok heyecanlı ama sakar dansçının önünden çekerken. Teo'nun göğsüne çarptım. "Sen iyi misin?"

Başımı kaldırıp ona bakınca nefesim kesildi. Her ne kadar rengârenk pudra ve terle kaplı olsa da çok iyi görünüyordu. Saçlarının uçlarında mor boyalar vardı, parmaklarımı saçlarında gezdirmek istedim. Sonraki kırk beş dakika boyunca, tam burada bana sarılmasını istedim. Hayır, bir saat boyunca. Hatta iki saat...

"Ne?" dedim, kendi hayal dünyamın içinde kaybolmuş bir şekilde.

"Sen iyi misin?" *Biri elini sallarken beni incitmiş midir ya da yaralamış mıdır* diye, gerçekten ve masumca kontrol ediyordu oysaki.

"Evet, Teo, ben iyiyim..."

Kalabalık, bizi sıkıştırmaya başladı. Ne yapmamız gerektiğini hatırlayarak birbirimize daha da sokulduk. Beni kendine iyice çekip eğildi ve elinde kalan pembe boyayı çıkardı. Ben de son kalan turkuaz pudramı telaşla çıkardım.

"Hazır mısın?"

"Evet, sen?"

"Belki botumuzu da bu renge boyamalıyız," diyerek sıırıttı. "Poliüretana biraz boya dökelim, nasıl olacak bakalım."

"Adını ne koyacağız?"

"Bilmem. Bebeğim?"

Omzuna vurdum. "Sus..."

"Tamam tamam. İyilik ve kötülük ikilemi."

"Oh, *Tanrım*. Çok fenasın."

"Biliyorum." Gözlerime düşen saçlarımı geri itti ama ben, bunun alnımı pembeye boyamak için bir taktik olduğunu biliyordum. Yine de... Doğum günümde, arabadayken olduğumuzdan çok daha yakındık.

Bir yerlerde geri sayım başladı.

“...DÖRT...”

“Hey, Bel?”

“Evet, Teo?”

“...ÜÇ...”

“Bota ne isim vereceğimiz önemli değil,” dedi. “Zaten kazanacağız.”

“...İKİ...”

“Öyle mi? Emin gibisin?”

“Ah, hem de çok eminim.”

“...BİR...”

“Nedenmiş o?”

“Bazı şeyleri bilirsin işte,” dedi ve büyülü bir anda havaya fırlattığımız pudralarımızın bir neon yağmuru gibi dönerek üzerimize inişlerini izledik.

Sonra Teo bana döndü ama ben zaten yerimden hiç kıpırdamamıştım.

“Sen eminsen ben de eminim.”

“Yoksa bu, *The Notebook*'tan³¹ bir replik mi?”

“Aman Tanrım, *kapa çene...*”

Sonra beni kendine çekip öptü.

Bilginiz olsun diye söylüyorum: Zamanın *gerçekten* durmadığını biliyordum. Dünyanın benim etrafımda dönmediğini de biliyordum ama bir saniyeliğine, her şey çok sinematik bir hâl aldı. Sanki kendi filmimizin yıldızlarıydık ve etrafımızda dans eden insanlar da bizimle aynı şeyi kutluyordu. Güneş tepemizdeydi, eğlence son sürat devam ediyordu ve her şey son derece yoğun, renkli, güzel ve parlaktı. Sanki evren ve biz, o öpücükte birleşmiştik. Sanki fizikteki güçten, birleşen maddele; güçlü bileşimlerden, manyetik şeylere; yer çekiminden, gizeme kadar öğrendiğimiz her şey bir araya gelmişti. Dünyadaki her şeyin küçük bir an için birleşme ihtimali olduğuna inanmışımdır hep. Eğer şanslıysanız siz de bu deneyimi yaşarsınız bazen.

³¹ The Notebook, 2004 yılı, ABD yapımı romantik film.

Bu seferki, bizim deneyimimizdi.

Kollarımı onun boynuna doladım, o da belimi sıkıca kavradı. Sanırım onunla böyle olacağımızı başından beri biliyordum.

“Bu kadar geciktiğim için özür dilerim,” diye mırıldandı.

Jamie ile Lora’nın bir yerlerden şaşkınlık içinde bize çığlık atıklarından emindim ve bu, Neelam’ın da bizi gördüğü anlamına gelirdi. Artı, Dash’in de Kai’nin de Emmett’in de ve...

Her neyse.

Bir kez daha öpmek için Teo’yu kendime çektim. “*Ben de* bu kadar geciktiğim için özür dilerim,” dedim.

“Yani teknik anlamda ben mi kazanmış oluyorum?”

Homurdandım. “Teo, çok...”

“Fenayım, biliyorum.” Çenemi hafifçe kaldırıp beni bir kez öptü, sonra bir daha ve bir daha. “Sence herkes görmüş müdür?”

“Kesinlikle.”

“Geri çekilmek ister misin?”

“Nasıl yani, seni iteyim mi? Bunun işe yarayacağından emin değilim doğrusu.”

“Deneyelim,” dedi. “Bana yumruk at.”

“Kışkırtıcı,” dedim, “ama olmaz.”

“Yapmazsan işler tuhaflaşabilir.”

“Kesinlikle ama neden geri çekiliyorsun?”

“Ben sadece kanıtları kapatmaya çalışıyorum.”

“Herkes tuhaf davranacak ama.”

“Evet.”

“Üstelik sadece birkaç ayımız kaldı.”

“MIT’ye girersen öyle olmayacak,” dedi. “Ki gireceksin.”

Biraz ürperdim. Bu kadar kolay olabilir miydi? Hayat, sizi istediğiniz yere öylece *yönlendirir miydi*? Çünkü bana şu an tam da öyle geliyordu.

“Var mısın?” diye sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım ve tanıdığım en iyi insan olduğuna henüz düşünmediğim zamanları hatırladım.

Bunu yapamazdım.

“Varım,” diye söz verdim ve kendimi neon gibi pırıl pırıl hissettirdim.

TEO

Artık herkes, Bel ile çıktığımızı biliyordu ve her şey değişmişti. Neelam, tabii ki bize bir pislikmişiz gibi davranma nezaketini göstermeye devam ediyordu.

“Nihayet,” diye mırıldandı. “Sanki bilmiyorduk da. Pencereden içeriye atılan bir tuğla gibi ayan beyan ortadaydı, ikinizden de anlaşılıyordu. Bu durumda pencere, benim gözlerim oluyor,” diye de ekledi.

“Ah, Tanrım... *Sağ ol*, Neelam,” dedi, benimle bakışan Bel.

Bunu yapabiliyor olmamız hoşuma gidiyordu.

Bel ile birlikte vaktimizin çoğunu renkli robotumuzun üzerinde çalışarak geçiriyorduk hâlâ. Botlara bayat kelime oyunları ile isim verme geleneğine uygun olarak, ona “Battlestar Chromatica” adını takmıştık ama bazı şeyler biraz değişmişti. Ulusal yarışların ve GY sınavlarının hızla yaklaşmakta olduğu düşünülürse tonlarca boş vaktimiz yoktu ama her zamanki fizik laboratuvar grubumla ders çalışmaktansa Bel ile bir sürü “çalışma” yapıyordum.

“Tamam, uyumlu hareket,” dedi. Ders kitaplarımız Bel’in oturma odasındaki sehpa üzerinde duruyordu. Kanepede dizlerimiz birbirine değiyordu. Hazırlık laboratuvarı çalışmamızı bitirmek için elimizden geleni yaparken, dizleriyle beni tamamen sarmıştı.

“Dersteki eğriyi sen belirliyorsun, değil mi?” dedi. “Bana her şeyi öğret.”

“Bel, senin de A aldığından çok eminim.”

“Evet ama yine de... Hazır, başla!” Eğer sonraki beş dakikayı dikkatimi dağıtmadan atlatmayı başarırısam sanki kupa kazanacakmışım gibi baktı bana.

Kitabımdan rastgele bir sayfa açıp, "Uyumlu hareket," dedim. "Çok... Uyumludur."

"Harika, sanırım buradaki işimiz bitti," dedi ve kitabı kenara itip üzerime eğildi. Laboratuvarı tamamen unuttuğum için çok mutluydum ve kanepede üzerime çıkana kadar onu tek elimle tutup kendime doğru çektim.

"Selam, denizci," dedi, beni baştan çıkarır gibi.

"Tuhafsın."

"Hoşuna gidiyor ama."

"Evet, gidiyor." Ben, onu öperken Bel eridi sanki, elim yavaşça bluzunun altına kayd. "Gerçi, aslında çalışmamız lazım."

"Hı hıııı." Beni daha çok öptü, burnuma saçlarındaki gül kokusu doldu, dudaklarıma da çilekli rujun tadı. "Hareketle... İlgili miydi?"

"Uyumlu hareket."

"Uyumlu hareket." Gömleğimi çekince doğruldum ve çıkarmasına izin verdim. "Vay canına," diye iç çekti.

"Bedenime *arzu dolu gözlerle bakma*," dedim. "Ben bir insanım. Gözlerim yukarıda."

"Kapa çeneni." Beni yine öptü ve bu, çok işe yaradı.

Fakat bir anda telefonunun alarmı çalmaya başladı. İkimiz de kaskatı olduk.

"Bu, birazdan annen evde olacak mı demek?" diye sordum.

"Evet. Birkaç dakikaya gelir."

İç çekerek doğruldu ve yere düşen gömleğimi alıp bana verdi.

Gömleğimi giyip tekrar ona doğru uzanırken, "Kendini bu kadar harap etmene gerek yok," diye güldüm. "Yarın ne yapıyorsun?"

"Yarın mı? Senin futbolun yok muydu?"

"Var ama bir sonraki sezon için antrenman yapıyoruz, ben de yardımcı oluyorum. Erken çıkabilirim." Onun için miydi? Kesinlikle, evet.

"Hımmmm, sanırım boşum... Ah, hayır! Galiba yarın annem izinli. Bir şeyler yaparız ama buraya gelemeyiz."

"Ya?" Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdım. "O hâlde... Arabamda on beş dakika?"

"İğrençsin." Beni öptü. "Yirmi dakika olsun."

"Anlaştık." Durdum. "Ya da bize gelirsin?"

Bana merakla baktı. "Gerçekten mi? Beni orada istemediğini düşünüyordum."

"Ne? Asla." Bu, aklımdan hiç geçmemişti. "Evime pek sık gitmiyorum da ondan."

"Ah, tamam, o zaman," dedi çekinerek. "Tamam, gelirim. Annenler evde olacak mı?"

"Muhtemelen, olmayacaklar."

"Oh, ilginç."

Oturma odasında geçirdiğimiz yarım saatlik boş vakit hariç, onunla şu ana kadar birkaç dakikadan daha fazla hiç baş başa kalmamıştık. Arada bir çıkıyorduk. Mesela geçen hafta Dash, Lora ve Jamie ile birlikte sinemaya gitmiştik. Ama henüz baş başa kalmak isteme aşamasındaydık galiba. Onu başkalarının önünde öptüğümde, millet tantana çıkarıyordu.

Boynundaki kolyenin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. "Yapmak zorunda değiliz, biliyorsun. Hazır olmadığın hiçbir şeyi yapmayız."

"Biliyorum." Parmağımı tutup dudaklarında gezdirdi. "Ama... Yapabiliriz. Belki."

Çizgi filmde fırlamış bir kurt gibi yutkunmak üzereydim. "Annenin her an gelebileceği bir durumda bundan bahsetme."

"Neden?"

"Düşünmemem çok zor olur da ondan. Niyetimi de belli etmek istemem," diye homurdandım.

"Git buradan, canavar," dedi, teatral bir şekilde elleriyle gözlerini kapatarak. "Yoksa annem bana bir hafif etek bulur..."

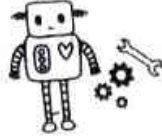
"Hafif etek mi?"

"Eteklerin en hafifi," dedi ciddi bir ifadeyle.

"Cidden, sen çok..."

“Tuhafım ama bu, hoşuna gidiyor,” diye cümlemi tamamladı.

“Evet,” dedim. Onu bir kez daha öperken kapının açıldığını duyduk. “Çok ama çok hoşuma gidiyor.”

Futbol antrenörüme, sol dizimi fazla zorlamak istemediğimi söyledim. O da bana, dizime buz koyup dinlenmemi söyledi. “Büyük sezon yaklaşıyor, kendine dikkat et, Luna,” falan dedi. Yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyordum ama bu takımı zaten tüm yıl boyunca ben taşımıştım. Bir molayı hak ediyordum, değil mi? Sadece bir.

Okuldan sonra otoparka geldim. Bel, arabaya yaslanmış, bekliyordu. Üzerindeki denizci mavis, puantiyeli yazlık elbise, kalçalarına tam oturmuştu. Daha “merhaba” demek için beni öpmeden önce bile yalan söylemeye değdiğini düşündüm.

“Annene ne söyledin?” dedim, kolumu beline sararken.

“Jamie ile ders çalışacağımı. Soru sormaz, sorsa da hallettik.” Jamie ile birlikte kütüphanede çalışırken çekilmiş bir fotoğrafını gösterdi, kitaplarında da uyum hareketi konusu açıktı. “Zaten o gelmeden eve gitmiş olurum.”

“Trafik olmazsa tabii. Ya da ben, gitmene izin verirsem.” On öptüm ve bana daha sıkı sarıldı.

“Haydi, denizci. Gidelim.”

Kırmızı ışıktaki parmaklarıyla oynadım ve arabamı evimin önüne çekerken, genelde insanları buraya getirirken hissetmediğim yeni ve huzursuz bir duyguya kapıldım. Sanırım arkadaşlarım evime gelmeye alışık olduğu içindi ya da ben onların tepkilerine alışık olduğum için. Yani, gerçekçi olalım... Burası çok büyük bir evdi. Bel, yaşadığım hayatı açıkça görürken, normal biriymişim gibi davranmam zordu.

“Hanımefendi,” dedim, kapısını açıp onun elini tutarken.

"Ah, yeni bir şey mi deniyorsun?" diye dalga geçti.

"Şey, Roma'daki..."

"...tuhaf insanların yaptığı gibi mi yapıyorsun?"

"Aynen öyle." Parmaklarından öpüp onu dışarıya çektim. "Bir şey içmek ister misin, yoksa doğrudan odama mı gidelim?"

"Küstah."

Uupps. "Pardon, ben, sadece..."

"Kapa çeneni, Luna. Haydi, gidelim," deyip elimi tuttu ve beni üst kata çıkardı.

Onu iki kez yönlendirmem gerekti... Burada *bir sürü* oda vardı ve genelde evin bu kanadı, bana ve benim *eğlence nesnelere* aitti zira annem, oyun konsollarım ve eşyalarım için böyle derdi... Ama sonunda odama gitmeyi başardık. Yatağımın kenarına oturdum, o da beni hafifçe geri itti. Artık yüz yüze bakar vaziyette oturuyorduk.

"Chromatica'dan söz edelim mi?" diye sordu.

"Sonra." Elimle yüzünü kavradım ve onu kendime çekerek, git-tikçe artan bir derinlikle öptüm.

Sonra derinlik daha da arttı.

Bacakları bacaklarımın arasına kaydı ve ben de parmaklarımı elbisesinin kumaşının altında gezdirmeye başladım. Doğrusu, bana bu kadar yakın olmasını çok seviyordum. Daha fazlasını yapmak istiyordum ama onu buraya sırf bu yüzden getirdiğimi düşünmesini de istemiyordum.

"Nasılsın?" diye sordum.

"Ne?"

Gerildiğini fark edince şaşırdım. "Sen," dedim. "Her şey... Nasıl gidiyor? Fizik, aile, diğer şeyler."

"Ah." Boğazını temizledi. "Bundan söz etmek zorunda değiliz."

"Ya istiyorsam?"

"Söylenecek bir şey yok ki."

"Tamam ama yine de sorabilirim, öyle değil mi?"

Bir an doğrulup bana baktı.

“Gerçekten bilmek istiyor musun?” diye sordu.

Ben de doğruldum ve onu taklit ettim. “Evet, elbette.”

“Bu, saçmalık.”

“Hayır, değil.”

“Evet, öyle.”

“Sensin saçma. Bu, hiç de saçma değil.”

“Offf.” Elleriyle gözlerini kapattı. “Çok kötüsün,” diye fısıldadı.

Belki de ona bir sıkıntısı olup olmadığını sormakla doğru şeyi yapmıştım, onu kendime doğru çekip sırt üstü yatağa uzandım. Bu kez elini göğsüme koydu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Annemle babam... Üniversite masraflarımı kimin ödeyeceği konusunda tartışıyorlar.” Yüzünü gömleğime gömdü. “Kendimi çok suçlu hissediyorum.”

“Neden?”

“Babam, okulu bırakması için Luke’u teşvik etti diye annem de Gabe ile benim tüm masraflarımı babamın ödemesi gerektiği konusunda ısrar ediyor. Ona burs ya da o tip bir şey alabileceğimi söyledim ama o, babamın bana *borçlu* olduğunu söyleyip duruyor. Babam bunu yapmak istemiyor diye değil ama...”

“Çok mu ağır geliyor?”

“Hem de çok,” diye iç çekti. “Ayrıca, taraf tutmaktan da nefret ediyorum.”

“Öyle mi? Taraf tutmak zorunda mısın?”

“Aslına bakarsan tutmadığımı sanıyordum. Onların yolundan çekildiğimi sanıyordum.” Bunu söylerken farkında olmadan göğsüme minik daireler çiziyordu. “Ama sanırım annem ve babam, bana kendileri için çok özel biriymişim gibi bakmayalı uzun zaman olmuş, bilirsin? Kızlarıymışım gibi.” İç çekti. “Kavga etmeleri gereken bir yüküm sanki.”

“Bu, doğru değil.” Bu kadar kararlı olmama ben bile şaşırmıştım.

“Ben de *aslında* doğru olmadığını biliyorum...” Yine iç çekti. “Ben, seninle olup tüm bunları unutmak istiyorum sadece,” diye mırıldandı ve ben de başka ne yapacağımı bilemediğimden başının üzerini öptüm.

“MIT için burs başvurusu yapmana yardım edebilirim,” dedim. “Kadın mühendisler için burs vermek isteyen bir sürü kaynak vardır. Eminim, eğer danışmanımdan fikir istersem o, bize...”

“Bu sorunu benim için çözmene hiç gerek yok, Teo,” dedi ve bana bakmak için doğruldu. “Yani, zaten yeteri kadar çözüyorsun,” dedi ve iç içe geçmiş bedenlerimizi başıyla işaret etti.

“Ben, çözüldüğünü sanmıyorum, Bel,” dedim dikkatle. “Ama başvurular için sana yardım edebilirim ve...”

Fakat yüzüme bakınca sustum.

“Sen, herkesin derdini kendine dert ediyorsun, öyle değil mi?” diye sessizce sordu. “Bu, çok zor olmalı.”

“Ne?” Gözlerimi kırıştırdım.

“Sen, hiç... Sen, hiç ‘boş ver onu, o çok sıkıcı’ tarzı biri değilsin. Kayıplar da bu yüzden sana ağır geliyor, tıpkı bölge yarışlarındaki gibi. Herkesin beklentisini, endişesini ve korkusunu bir sünger gibi alıp içine çekiyorsun. Peki, ya sen?”

“Ne olmuş bana?”

Üzerime çıkıp gözlerimin içine baktı.

“İnsanlar seni sevsin diye dünyayı mükemmel bir yere dönüştürmene gerek yok,” dedi.

Yutkundum. “Öyle... Öyle bir şey yok, ben öyle biri de...”

“Teo.” Göz göze, burun buruna gelene kadar göğsümden yukarıya doğru tırmandı. “Çözemeyeceğin bir sorunum olsa da seni yine de seveceğime söz veriyorum,” dedi. Ben de başka ne yapacağımı bilemediğim için başımı kaldırıp olabildiğince içten bir şekilde onu öptüm.

O da beni öptü, aramızdaki ortam değişiyordu. Kendimizi o kadar kaptırmıştık ki üst kata çıkan ayak seslerini duyana dek eve birinin girdiğini fark etmedik.

"Teo!" diye seslendi babam.

Bel, hızla üzerimden indi. Ben de doğrulup toparlanmaya çalıştım. Babam tam o sırada içeriye girdi.

"Teo." Babamın çenesi gerildi. Öfkeli gözlerini bir Bel'e bir bana çeviriyordu. "Futbolda olacağını söylemiştin."

"Öyleydim ama eve erken geldim," dedim.

"Neden?"

"Baba, bu Bel," dedim. Çünkü Bel'den sanki o burada değilmiş gibi söz etmekten nefret ediyordum. Babam doğal olarak beni duymazdan geldi.

"Neden futbolda değilsin, Mateo?"

"Dizimde sıkıntı vardı," dedim sakince. "Daha kötü olmasındansa dinlenmemin iyi geleceğini düşündüm."

"Peki, böyle mi dinleniyorsun?"

Tamam, bir suçlama duyduğum an anlardım. "Hiçbir şey yapmıyorduk ki."

Babam, yüzü utançtan pespembe olan Bel'e baktı.

"Teo, dışarı. Hemen," dedi.

Bel'e özür diler gibi baktım ve babamın peşinden koridora çıktım. "Baba, dinle, bunu yapmamam gerektiğinin farkında..."

"Dikkat dağılması denen şey, işte tam da burada başlar, Teo," dedi, yaz stajyerleri için sakladığı o sabırsız bakışlarını üzerime yönelterek. "Okula kabul edilmiş olman, odak noktanı kaybetmeni gerektirmez. Bir lider olarak hâlâ sorumlulukların var."

"Baba, ben odağımı kaybetmiyorum..."

"Kim o kız?"

"Bel mi? Robotikte benimle birlikte ve önümüzdeki yıl MIT'ye gidecek," diye ekledim ama bu, tamamen doğru sayılmasa da doğruya yakındı. "O da bir mühendis."

Babam, odama şöyle bir bakıp sonra yine bana döndü. Gitmek için arkasını dönerken, "Bir daha bunun olmasına izin verme," dedi.

"Baba," dedim. Onu durdurmaya çalışıyordum. "Yemeğe kalırmısın? Çünkü eğer onunla oturup konuşursan bence..."

“Bir toplantım var. Sen de onu evine bırak,” dedi. “Şimdi, Teo. Ve bugün yaptığın şeyden antrenörüne söz etmemi istemiyorsan eğer kaçırdığın antrenman için birkaç tur koşmanı tavsiye ederim.”

“Baba...”

“Teo, istersen daha açık konuşayım. Annenle ben, sorumluluk alma ayrıcalığı tanıdık sana çünkü sana güveniyoruz. Davranışlarının sonuçlarını anladığına inanıyoruz ve saygı görmeye değer biri gibi davranmanı bekliyoruz. Eğer bir çocuk gibi hareket etmeyi tercih edeceksen biz de sana bir çocuk gibi davranırız. O yüzden derhâl o kızı evine götür ve buraya geri dön. Anlaşıldı mı?”

Onunla tartışmanın hiçbir anlamı yoktu.

“Evet, baba. Anlaşıldı.”

“Güzel. Annen birazdan gelir.”

Sonra arkasını dönüp gitti. Bense tüm bunları Bel’e nasıl açıklayacağımı düşünüyordum.

“Sorun yok,” dedi Bel, arkamdan. İrkilerek döndüm ve her şeyi duymuş olduğunu anladım. Babam, saklama zahmetine bile katlanmadığı için sanırım bu bir sürpriz değildi. “Sen hazırsan ben de hazırım.”

Uzanıp onu kendime çektim, öpmek için ellerimi indirdim ama artık aramızdaki enerji aynı değildi. Sanırım yanlış bir şey yapmıştım ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

“Çok özür dilerim,” dedim.

Başını iki yana sallayıp bana hafifçe gülümsedi. “Üzülme,” dedi geri çekilerek. Fakat gitmesine henüz izin veremezdim.

Henüz değil.

TEO

"Dinle, Luna, ister inan ister inanma, bir zamanlar ben de gençtim," dedi Mac. "Bugünlerde robotik dışında başka şeyleri neden daha ilginç bulduğunu anlayabilmem imkânsız değil."

Sırt çantamı bir omzumdan diğerine attım.

"Konu şu ki takım arkadaşların sana güveniyor. Mesela Justin, Yedi'nin sürüş tekniğini değiştirmek için dün sana telefon etmiş ama ulaşamamış. Dolayısıyla, kaptanlarının dikkatinin başka konulara kaydığını görmek, takım arkadaşlarına iyi gelmiyor."

"Benim dikkatim dağılmış falan değil," dedim. "Battlestar Chromatica üzerinde çalışıyordum ve..."

"Tabii tabii," dedi Mac. Söylediğim tek kelimeye bile inanmıyor gibiydi. İşin aslı, küçük botumuz üzerinde... Bel'in evinde çalışıyordum. Justin mesaj attığında, Bel bana, "Bırak da bu defa başkası çözsün," demişti ve ben de o an onun haklı olduğuna epeyce ikna olmuştum.

Belli ki haklı değilmiş.

"Diğerlerinin, sana ulaşamadıklarında neden huzursuzlandıklarını anladığından eminim. Kai, tam bir felaket," diye sırtıttı Mac. Zira ikimiz de Kai'nin bana ulaşsa da ulaşmasa da aynı durumda olacağını biliyorduk. "Seni ilk savunan hep Dash oluyor ama herkes onun da meşgul olduğunun farkında."

“Dash mi?” Bunlara ne cevap vereceğimi bilmiyordum çünkü Dash, bana hiçbir şey söylememişti. Gerçekten bu kadar büyük bir şeyi kaçırmış olabilir miydim?

“Sadece odaklandığından emin olmak istiyorum,” dedi Mac. “Önünde çok parlak bir gelecek var, Teo. Tabii eğer planların değişmediyse...”

“Tabii ki değişmedi.” MIT’ye giriyordum. Buradan çıkıyordum. Planım, *ezelden beri* buydu ve hiç değişmemişti. “Bel, benden herhangi bir...”

“İstedi’ demiyorum,” dedi Mac, hemen. “Sadece, diyorum ki ilişkilerine kendilerini kaptırıp, yapmayacakları tercihler yapan çocuklar gördüm.” Elini omzuma koydu. “Bak, Luna, ne kadar özel biri olduğunu biliyorsun. Senden daha parlak bir öğrencim hiç olmadı, sen bir numarasın. Gerçekten harika bir şey olma fırsatına sahipsin ve sadece öğretmenin olduğum için de bunu söylemiyorum.”

Buna ne cevap vereceğimi hakikaten bilmiyordum. Bir yanım, Bel’i savunmam gerektiğini söylüyordu ama bu, hiç âdil değildi. Yani tüm bunları tek başıma yapmadığımı bildiğim hâlde bütün övgüyü tek başıma kabul edemezdim. Hatta Mac’in, benim hakkımdaki fikirlerine Dash, Kai ve Emmett’i dâhil etmemesi bile kendimi suçlu hissetmeme yetti.

Fakat öte yandan bende farklı bir şey olduğunu da *biliyordum*. Ben, her zaman ilk gelen ve son giden çocuk olmuştum. MVP³² ödülleri kazanan ve herkesin işine odaklanmasını sağlama görevini yerine getiren kişi bendim. Benzetme yapmak gerekirse, sopayı tutan kişi hep bendim. Bir kriz durumunda, Teo Luna’yı arardınız. Bir role sahip olmanın ne demek olduğunu henüz bilmediğim dönemlerden beri ben böyle biriydim.

“Bel, benim dikkatimi dağıtmıyor,” dedim sonunda. “Amaçlarım değişmedi. Hiçbir şey değişmedi. MIT’ye girmek, hâlâ benim en önemli önceliğim. Ulusal yarışları kazanmak, hâlâ benim en önemli önceliğim.”

³² *Ing.* MVP (Most Valuable Player), En Değerli Oyuncu ödülü.

Mac, beni inceler gibi baktı ve başını salladı.

"Bel için kötü düşündüğümünden değil..." dedi ve sustu.

"Anlıyorum." Aslında diğer tüm derslerimde çok iyi olmamın asıl sebebinin Bel olduğunu Mac'e söylemem gerekirdi. Çünkü Bel bir şey söylediği zaman, düşünme şeklim değişiyordu. Her konu hakkında değiştiğimi, yeni ve farklı şekillerde düşündüğümü hissediyordum ama Mac'in bunu duymak istemeyeceğini biliyordum. Hatta duymak istediği şeyin kesinlikle bu olmadığından emindim.

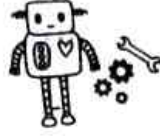
Zira insanlar, Bel ne söylerse söylesin Teo Luna'yı hep belirli bir şekilde görmek istiyordu. Ve o Teo Luna, sırf Shakespeare dönemindeki kelimeler kız arkadaşını güldürüyor diye, önceki geceyi internette Orta Çağ İngilizcesinin sosyal yapılarını araştırırken uyuya kalan Teo Luna değildi. Makroekonomi dersinde öğrendiğimiz ekonomik modelin, kadın işçileri bedava çalıştıran bir sistemin üzerine kurulu olduğuna dair kız arkadaşının yorumlarını dinleyerek geçen haftayı geçiren Teo Luna değildi. Kız arkadaşının istemediği anlarda bile sırf onu gülümseten sözleri öğrenmek için Taylor Swift'in bütün şarkılarını Spotify'da defalarca dinleyen Teo Luna değildi. Özellikle de o versiyonu hiç değildi.

Diğer insanların görmek istedikleri Teo Luna, kazanmaya aşırı odaklı biriydi. O Teo Luna, mühendislik, yazılım ve bot dışında hiçbir şey hakkında konuşmazdı. Fizik, ona çok kolay gelirdi ve o, laboratuvar çalışmalarını herkesten önce bitirirdi. O, her zaman, herkese gösterilen örnek öğrenciydi. *Kendisi* daha iyi olduğu için başkalarını da daha iyi olmaya zorlardı. O, *en iyiydi* çünkü onun dışında güvenilecek hiç kimse yoktu. Başkaları çabalar, panikler ya da uğraşırdı ama o, değil. Teo Luna değil.

Ben değil.

Şu an bunun önemli olmadığını kendi kendime söylemeye çalıştım. Bel ile ben MIT'ye girdiğimizde, herkes ilişkimizin sıradan bir gençlik aşkı değil de doğru ve iyi bir şey olduğunu düşünmeye başlayacaktı.

“Ben, odaklıyım,” dedim tekrar, Mac’e. “Ben, bu işin içindeyim. Bir daha olmayacak.”

Tüm öğretmenlerimiz, GY sınavlarına yaklaşık bir ay kaldığı için günlük pratik sınavların ve finallerin tarihlerini vermeye başladı. Bel ve ben (GY fizik dersindeki diğer herkesle birlikte) yürüyen ölülere dönmüştük. Çalışmaktan başka neredeyse hiçbir şey yapmıyorduk -yalandan değil, *gerçekten* çalışıyorduk- çünkü bu noktada baş başa takılacak zaman bulamıyorduk. Jamie, ısrarla Bel’i yanında istiyordu. Dash, kendi başına çalışamıyordu. Lora, derslerde herkesten çok daha iyi not alıyordu. O nedenle sonraki birkaç hafta boyunca, bizi dışarıya atıp duran bir kahve dükkânında grup hâlinde ders çalıştık.

Ders çalışmadığımız zamanlarda da robotik laboratuvarındaydık. (Hepimiz adreslerimizi değiştirsek yeriye çünkü Bel’in dediği gibi artık burada yaşıyorduk.) GY sınavlarından sonraki hafta *ulusal yarışlar* başlıyordu, dolayısıyla her şey artık kaynama noktasına gelmişti. Bel’in, Chormatica’nın polimer kabuğunu inşa ederken sızdığını görünce artık “endişeli erkek arkadaş” kartımı çekip onu evine göndermem gerektiğini anladım.

Geç saate kadar kalacağımı söyledim. “Tabii ki sorun değil,” dedi bana. “Bu, benim de takımım, Teo. Hepimizin başarmasını istiyorum, o yüzden eğer yapacak işlerin varsa...”

Omuz silktiğini görünce rahatladım. Elbette bana kızmazdı. Onun yüzünden dikkatimin dağıldığını düşünen insanlar, onu hiç tanımıyordu.

“Sen harikasin.” Keşke ona söyleyecek daha güzel sözlerim olsaydı ama Justin, bir konu hakkında dirseğimi dürtmeye başlamıştı bile. (Mac, bir konuda haklıydı: Justin de bu ekipteki pek çok kişi gibi hiçbir şeyi ben olmadan yapamıyordu.) Dolayısıyla

aklıma doğru dürüst sözler gelmedi. “Devre sorunu üzerinde birazcık daha çalışacağım... Geç saatte *FaceTime* yaparız, olur mu?”

“Olur tabii.” Bel’in dikkati dağılmış gibiydi, Justin de beni rahat bırakmıyordu. O yüzden Bel’in yanağından öpüp, Justin’le birlikte laboratuvara geri döndüm.

İnsanlar, bir sorun çözmeye çalıştığım zaman beni kendi başıma bırakmaları gerektiğini bilirlerdi. Dolayısıyla, gecenin geri kalanı sessizlik içinde çalışırken geçti. Justin ve Akim, benden bir masa uzaktaki laboratuvar sandalyelerine çökmüşlerdi. Sonunda sorunu çözdüm, bir deneme sürüşü yaptık ve çalışmamızı sonlandırdık.

Saat, 10.00’u geçmişti. Bu yüzden Bel’in görüntülü çağrıma cevap vermemesine şaşırmadım. Arabamdan ona iyi geceler mesajı atıp, diğer mesajlarıma baktım.

Dash

Caltech’e³² kabul edildim

Gözlerimi kırptırdım ve derhâl arama tuşuna bastım.

“Alo?”

“Lanet olsun,” dedim. “Caltech mi? Kanka, tebrik ederim. Bu, harika bir şey.”

“Ah, evet.” Dash’in sesi, tam Dash gibi çıkıyordu. Bu, ya bir şey yediği ya da uykulu olduğu anlamına gelirdi. “Mesajımı daha yeni mi aldın?”

“Evet, laboratuvardan şimdi çıktım.” Telefonu arabamın bluetooth sistemine bağladım ve motoru çalıştırıp otoparktan çıktım.

“Bir dakika, sen hâlâ okulda mısın? Ben, senin Bel’in yanında olduğunu sanıyordum.”

“Tanrım, sen de mi?” diye homurdandım.

“‘Ben de mi’, ne?”

Babamı taklit ederek, “Teo, dikkatinin dağılmaması çok önemli...” dedim.

³² Caltech (California Institute of Technology), Kaliforniya Teknoloji Enstitüsü.

“Ah,” diye güldü Dash. “Hayır, kanka, tam tersi.”

“Neyin tam tersi?”

“Hayır, yani... Bence senin Bel’le olman iyi bir şey. Okulda olman ise daha az iyi bir şey.”

Beklediğim şey bu değildi. “Ne?”

“Haydi ama. Normalde, ulusal yarışlara bu kadar yaklaşmış-ken tam bir enkaz olurdun.”

Bu, tamamen yanlıştı bir kere. Yani yanlış sayılırdı. “*Enkaz*, biraz fazla oldu.”

“Evet ama iyi de oldu. Unutmuşsun ama ben, seni üç kez böyle gördüm. Sen olmasan her şey dağılacakmış, hepsini sen bir arada tutuyormuşsun gibi düşünüyorsun.”

Öyle de ondan, diye düşündüm ama bunu düşünür düşünmez kendimi çok suçlu hissettim.

“Tamam.” İç çektim. “Ne olmuş yani?”

“Ben de hayatında bir kez olsun uğraştığın tek şeyin robotik olmamasına seviniyorum işte.”

“Hey, *senin* hayatın da böyle.” Kendimi hafif yaralanmış gibi hissettim.

“Aslında değil,” dedi. Birkaç saniyelik tereddütten sonra, “Ben gitmek istemiyorum,” diye ekledi.

“Ne?”

“Caltech’e gitmek istemiyorum.”

“Ne?”

“Sen beni duymuyor musun?”

“Hayır, ben, sadece...” Durdum. “Anlamıyorum. Neden? İlk tercihin olduğunu sanıyordum.”

“Tüm hayatımı geçirdiğim yere on dakika uzaklıktaki bir okul, ilk tercihim olabilir mi sence?”

“Trafik varsa kırk beş dakika. Ama ben...”

“Geçen hafta NYU’ya³⁴ kabul edildim. Columbia’dan³⁵ da cevap bekliyorum.”

³⁴ NYU, New York Üniversitesi.

³⁵ Columbia Üniversitesi.

Gözlerimi kırptırdım. "Bir dakika, New York mu?"

"Evet."

"Peki, bu okullarda mühendislik bölümü var mı?"

Dash, birkaç saniyeliğine sustu.

"Aslına bakarsan ben, mühendis olmak istediğimi hiç sanmıyorum," dedi yavaşça.

"Şeyyy... Ne?"

"Eğer NYU'ya gidersem senden sadece bir tren yolculuğu kadar uzakta olacağım. Boston'a hiç gitmedim, sen bana güzel lezzetlerin yerlerini gösterirsin."

"Dash..."

"Artı, senin daima Ritz'te³⁶ ya da o tip bir yerde kaldığını biliyorum ama sen hiç New York'u berbat bir yurt odasının penceresinden gördün mü? Hiç sanmam."

Evime çıkan kavşağı dönerken, "Dash," diye kükredim. "Ne demek, *mühendis olmak istemiyorum*? Dört yıl boyunca seninle aynı dersleri aldık. *Dört lanet yıl* boyunca birlikte robotlar inşa ettik..."

"Evet ve bu çok hoşuma gitti. Bence çok eğleneliydi ama sonsuza dek bunu yapmak istemiyorum dostum. Yani benim için ebedî bir şey değil."

"Ama..." İtiraf edeyim, biraz ürkmüştüm. Bunu bir daha hiç yapmamanın nasıl bir şey olacağını tahmin bile edemiyordum.

"O zaman bu, senin son ulusal yarışın, Dash. Sonsuza dek."

"Evet, biliyorum." Güldü. "Eee?"

"Sonra *bitecek*."

"Evet."

"Ama..."

"Teo," dedi Dash. "Tutkunun yanında başka şeylerde vardır, bilirsin. En yakın dostunla takılmayı sevdiğin için yaptığın şeyler ya da sırf yapabildiğin için yaptığın şeyler, o işlerde iyi olduğun için yani. Ama bunların hiçbirisi... *Sevmek* gibi olamaz, anlarsın işte."

³⁶ Ritz-Carlton, lüks otel zinciri.

Arabayı araç girişine park edip birkaç saniye sessizce oturdum, ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

“Sevmediğinden haberim yoktu,” dedim.

Güldü. “Haberin olsa ne yapacaktın?”

“Bilmem, belki daha iyi ya da daha eğlenceli hâle getirebilirdim.”

“Teo.” Yine güldü. “Kanka, ben çok eğlendim. Hayatımın en güzel zamanlarıydı. Ama artık bitti ya da o dönem kapandı.” Dolap kapaklarını açıp kapattığını duyabiliyordum, muhtemelen yiyecek başka şeyler peşindeydi. “Farklı bir şey yapmana ihtiyacım yok ki.”

“Ama eğer haberim olsaydı...”

“Herhalde bana büyü yapıp sevdirecek hâlin yoktu,” dedi. “Hem bak, ben New York’ta olmak istiyorum. Michelin Star’a³⁷ sahip olan lokantaların, ülkede en çok orada olduğunu biliyor muydun?”

“Peki, ne yapacaksın?” diye çaresizce sordum.

“Bilmem,” dedi çok neşeli bir sesle. “Bir şeyler öğrenirim. Garsonluk yaparım, müzeleri gezerim. Üniversiteye giderim, çok satan dedektif romanları yazarım. Barmenlik yaparım.” Açılan bir paket sesi duydum. Dash’in çubuk peynir yediğini tahmin ettim. “Sonsuz olasılık var,” dedi, ağzı dolu bir şekilde.

“Tanrım.” Midem buruldu. “Bir de insanlar, odağımı kaybettim diye *benim* için endişe ediyorlar.”

“Hey, dostum, herkes Teo Luna olamaz.”

“Ne demek bu?”

“‘Bazı insanlar, olması gereken kişi olarak doğmamışlar’ demek.”

Telefonum titreşince bir an için başımı kaldırıp, babamın başarısının inşası olan devâsa evimize baktım.

“Her neyse, yine de tebrikler ama sanırım Bel’den mesaj geldi, o yüzden...”

³⁷ Michelin Star (Michelin Rehberi), Araba lastiği üreten bir şirket olan *Michelin* tarafından otel mutfaklarına ve restoranlara verilen bir prestij ödülü. (e.n.)

"Tamam, git haydi. İngilizce dersinde görüşür müyüz?"

"İngilizce dersinde görüşürüz."

Telefonu ve motoru kapattım. Hâlâ evime bakıyordum. Işıklar açıktı, demek ki evde biri vardı. Annemin olmasını umdum.

İçeriye girdiğimde, "Selam, tatlım," dedi. Oturma odasının zemininde esneme hareketleri yapıyordu. Beni baştan ayağı süzdü ve kaşlarını çattı. "Üzgün görünüyorsun, bebeğim. Ne oldu?" dedi, ayak parmaklarına uzanmaya çalışarak.

"Tam olarak bilmiyorum." Gidip yanına bağdaş kurdum.

"İstersen terapistimi arayabilirim..."

"Hayır, ben iyiyim." Bunu sürekli teklif ederdi, ben de Bel'in ailesinin boşanma süreciyle ilgili fikir alabilmek için son birkaç haftadır bu teklifi düşünmeye başlamıştım. "Sanırım bir şeyler biteceği için üzülüyorum."

"Hangi şeyler? Ha, lise mi?"

"Evet. Dash de belki NYU'ya gidecek."

"Ah, evet, tatlım. Günümüzde insanlar çok uzaklara gidip farklı sulara yelken açabiliyor ama bu, arkadaş kalmayacağınız anlamına gelmez."

"Sadece o değil... Sence ben diğer insanlar gibi değil miyim?"

"Hayır, değilsin, evlat. Sen eşsiz birisin." Çenemi tuttu, dudaklarına bir öpücük kondurmak isteyince başımı hemen geri çektim.

"Anne, iğrençsin..."

"Çok yakışıklı bir inek bile olsan, sen hâlâ benim bebeğimsin, tatlım."

"Anne," diye onu dürtükledim. O da bana sırtıttı. "Ben şeyi kastediyorum... Yani sence diğer insanların benden daha büyük hayalleri mi var? Ya da daha ilginç?"

Hafifçe kaşlarını çattı ki bunu yapmayı hiç sevmediğini biliyordum çünkü kırıksıklıklardan endişelenirdi. "Konu, kız arkadaşın mı?"

“Bel mi? Hayır.” Çok şükür ki annem, Bel’i seviyordu. Annemle Bel’in tanışması, babamla olduğundan çok daha az tuhaf olmuştu. “Yani, sayılır,” diye itiraf ettim. “Dash ile onun, hayatın onları bir yerlere sürüklemesi konusunda daha rahat olduklarını düşünüyorum.”

“Bel de Dash de çok sağlam çocuklar. Üstelik on sekiz yaş, bazı konularda net olmak için oldukça erken bir yaş.” Uzanıp saçıma dokundu ve yüzüme düşen tutamları kenara çekti. “Bazen ben de senin çocukluğunu yaşayıp yaşayamadığını düşünmüyor değilim.”

“Haydi ama, anne. Video oyunları oynadım, kaykay yaptım. Sen iyi bir anne oldun.”

“Rehber kitap sayesinde,” dedi ciddi bir edayla.

Bana her zamankinden biraz daha uzun baktı.

“Rehber kitap demişken... Derhâl yatağa, beyefendi,” dedi omzumu dürterek. “Uyku, gelişen zihinler için önemlidir.”

“Bu da kitaptan alıntı gibi geldi,” dedim ve ayağa kalktım. O an, Dash’le konuşurken gelen mesajı hatırladım. “Sabaha kahvaltı eder miyiz?”

“Erken saatte pilates dersim var. O yüzden, ederiz tabii, balım. Annene bir öpücük ver.”

Yanağına bir öpücük kondurdum, o da yanaklarımı sıktı. “İyi geceler, bebeğim.”

“İyi geceler, anne.”

Mesajlarımı açtım. Mesaj, Bel’den değil, Kai’den gelmişti.

Kai

Aman Tanrım, MIT’ye kabul edildim

Kai

MIT 2024 bebeğimmmmm

Evvvet, tebrikler!!

Sonra durdum ve düşündüm. Eğer Kai bugün MIT'ye kabul edildiğini öğrendiyse...

O hâlde Bel de öğrenmiş olmalıydı.

BEL

"Selam, hija," dedi, sabah odama sessizce giren annem. "Daha iyi misin?"

Elinde benim için getirdiği bir bardak portakal suyu vardı. Çok tatlıydı. Üzgünüm, anne. Ama ben aslında hasta değilim. Dün gece doğrudan yatağa girmemin farklı sebepleri vardı.

"Ben iyiyim, anne." Yavaşça doğruldum. "Senin şu an işte olman gerekmiyor mu?"

"On dakikaya çıkıyorum." Yanağıma uzanıp ateşimi ölçtü. "Ateşin yok."

"Ben iyiyim. Okula gidebilirim." Gitmek istemiyordum ama başımda annem gibi hemşire olduğu için asla hasta numarası yapamazdım. Üstelik bitirmem gereken bir botum vardı. (Gerçi, robotik kulübüne gidecek olduğum için kendimi aşırı derecede kötü hissediyordum. O yüzden, tam anlamıyla yalan söylüyor olmazdım.)

"Tamam." Annem bana gülümseyince, ondan bu kadar çok şey saklamakla ona haksızlık ettiğimi düşündüm. Yani, tam olarak neden korkuyordum ki? (Onu hayal kırıklığına uğratmaktan. Onu yarı yolda bırakmaktan. Önce umut verip sonra verdiğim umudu geri almaktan.)

"Üniversitelerden cevap geldi mi?" diye sordu ayağa kalkarken. "İş arkadaşım Marilou, dün gece bana kızının UC Santa Barbara'ya³⁸ kabul edildiğini söyledi."

"Ah, evet. Sanırım o okul, diğerlerinden önce cevap veriyor," dedim alçak sesle.

"Evet, herhalde öyle." Eğilip alnımdan öptü. "Okulda başarılar, günün güzel geçsin. Seni seviyorum."

³⁸ UC Santa Barbara: Kaliforniya, Santa Barbara Üniversitesi.

“Seni seviyorum, anne.” Annem odamdan çıktı. Yastıkların arasına tekrar gömülüp telefon ekranıma baktım.

Teo

Dün MIT'den haber aldın mı?

Midem bir kez daha buruldu. Geçen gece attığı “iyi geceler” mesajına bir kez daha bakıp, cevaplamadan evvel biraz durdum.

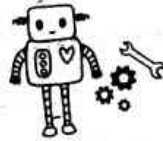
Konu şu ki... Son zamanlarda gerçekten çok mutluydum. Tabii ki GY sınavları ve ulusal yarışlara çalışmaktan canım çıkmıştı ama her şey o kadar güzeldi ki tüm bunların yakında sona ereceğini tahmin etmem gerekirdi. Chromatica, son derece güzel bir şekilde ortaya çıkıyordu. Teo tüm zamanların kesinlikle en düşünceli erkek arkadaşıydı. Jamie o kadar stresliydi ki hiçbir şey için endişelenecek zamanım kalmıyordu çünkü o, bizim için de yeterince endişeliydi zaten. Hatta Neelam'ın bile dikkati çok dağınıktı. Bana verimli bir tavsiye vermek dışında, benimle neredeyse hiç konuşmuyordu. Hatta geçen gün bana bir soru bile sormuştu. (Evet, *bana*. Neelam *bana* soru sormuştu.) “Yedi'nin döndürücüsü en iyi nasıl çalışır?” demişti. O gün, hakikaten tarihe geçmeliydi.

Maalesef Teo, son zamanlarda yaptığı özel sohbetlere gereğinden fazla tanık olduğumun farkında değildi. Mac'e, *geleceğinin birincil önceliği olduğunu* söylediğini duymuştum ve babasına, benim de MIT'ye gideceğimi söylediğini. Tabii o anki durumu kurtarmak için yalan söylemişti ama yine de bu yalanın altında yatan bir gerçek payı olduğunu hissetmiştim. Benimle birlikte geçirdiği zamanı haklı çıkarmak için beni hayatına mükemmel şekilde uyan bir detay olarak nitelendiriyordu. Ben de onun gibi mühendis olacaktım, ben de onun gibi MIT'ye gidecektim. Yani hayatında bana yer açmasının tek şartı... Bana yer açmak zorunda kalmamaktı. Dolayısıyla eğer MIT'ye gitmezsem onun planlarını bozmuş olacaktım.

Kötü olan şey ise hayatımda ilk kez, geleceğimin aldığı şekli benim de *seviyor* olmamdı. Hatta bir gelecek *istemenin* ne demek olduğunu bile ilk kez anlıyordum. Üniversitede bir bölüme girmek ya da bir kariyere sahip olma olasılığı, bir şeyleri inşa etmenin ya da tasarlayanın bir meslek olduğunu fark edene dek, beni hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı. Geçen ayın tamamını, Teo ile ikimizi aynı kampüste, üniversite robotik kulübünü ele geçirmiş vaziyette hayal edip gözümde böyle bir gelecek canlandırarak geçirmiştım. Sonra da Teo belki yapay zekâ veya sanal gerçeklik üzerinde çalışırdı, ben de dünyada iyi şeyler yapan bir tasarım ekibinin başında olurdum. Teo ile sık sık ortak çalışmalar yapardık ama onun işi ayrı, benim işim ayrı olurdu ve şu an yaptığımız şeyi yapmaya devam ederdik; sevişme aralarında, bir kara deliğe düşersek neler olacağı hakkında tartışmaya.

Fakat görünüşe bakılırsa böyle bir gelecek için tek bir şansım vardı ve ben onu ne mi yapmışım? Mahvetmişim.

Henüz almadım, neden??? //

Yemekte, “Karara itiraz etmenin bir yolu var mı?” diye sordum Bayan Voss’a. Bana yardım edip edemeyeceğinden emin değildim aslında ama milleti rahatsız etmekten iyiydi. Sabah boyunca Teo’dan uzak durmuştum ve şimdi de Jamie beni sıkıştırıp duruyordu. Dolayısıyla burası gizlenmek için iyi bir yerdi.

Telefon ekranımdaki MIT’den gelen red yazısına bakan Bayan Voss, “Olabilir,” dedi yavaşça. “Ama bir yararı olur mu, bilmem. Bunun için çok çok üzgünüm, Bel ama itirazın kabul edilmesi için pek çok kişi yüklü bir bağışta bulunmak zorunda kalıyor.”

İrkildim. “Ya?”

“Üzgünüm,” dedi ve telefonu bana geri verirken çok ciddi olduğunu ifade eder gibi baktı. “Bu okul, her yıl MIT’ye bir sürü öğrenci gönderir, herhalde senin şanssızlığın olmuş.”

“Evet.” Ellerime baktım. “Bir de başvurumu son dakikada yazdım tabii.”

“Önceki akademik kayıtların yüzünden de olmuştur,” dedi Bayan Voss, çekinerek. “Eski okulunda GY dersleri yoktu ve senin notların da... O kadar iyi sayılmazdı.”

“Bu, hiç âdil değil,” dedim çünkü sistemi suçlamak şu an bana çok daha kolay geliyordu. “Bu, çok elitist bir yaklaşım.”

“Öyle,” diye onayladı Bayan Voss. “Bazı öğrenciler, daha erken başlayıp diğerlerinden daha iyi hazırlanırlar, yani korkarım ki senin robotik ekibinden MIT’ye kabul edilen iki çocuk da kâğıt üzerinde daha iyi seçenekler olarak görünmüşlerdir.”

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettim, bundan nefret ediyordum. “Yani onlar MIT’yi benden daha erken istediler diye mi? Bu mudur?”

Baya Voss, beni daha da üzen bir ifadeyle yüzüme baktı. “Pek çok matematik ve fen öğretmeni, onları bu noktaya erkenden yönlendirmiştir. Keşke ben de aynısını senin için yapabilseydim.”

“Yaptınız.” Bayan Voss’un önünde ağlamak istemediğim için telaşla ayağa kalktım. “Size... Teşekkür ederim, Bayan Voss. Eğer siz olmasaydınız bunu denemezdim bile ve çok üzgünüm...”

“Çok üzgünüm çünkü sizi hayal kırıklığına uğrattım,” cümlesi, kesinlikle kırılma noktam oldu.

“Ah, Bel,” dedi Bayan Voss. “Lütfen özür dileme...”

“Pardon, pardon. Ben, sadece...”

Cümlemi bitiremedim bile. Kapıyı itip, bu aptal okulda sessiz bir köşe bulmak için koştum çünkü Teo ve GY fizik sınıfıyla yüzleşmeden önce kendi hayal kırıklığımla kendim baş etmeliydim.

Karşımdan gelenleri görmedim, neredeyse üzerlerine yığılacaktım. “Hey, dikkat et...”

“Pardon...”

"Bel?"

Neelam'ın sesini tanıyınca irkildim ama yürümeye devam ettim. "Şimdi olmaz, lütfen..."

"Öff," dedi sıkılmış gibi. "*Lütfen* bunun Teo Luna ile ilgili olmadığını söyle."

Arkamı dönüp, bana hep kötü davranmakla nasıl haksızlık ettiğini onun yüzüne haykırmaya hazırlandım ama onun yerine... Darmadağın oldum.

Neelam, şok geçirerek baktı bana. Çünkü rezil bir şekilde gözyaşlarına boğulmuştum.

"Bu, hiç âdil değil," diye hıçkırıyordum. Ellerimle ağzımı kapattım. "On sekizimdeyken her şeyi bilmemin beklenmesi hiç âdil değil, âdil değil..."

"Aman Tanrım," diye uzun bir iç çeken Neelam, dirseğimden tutup beni bando odasının arkasına doğru sürükledi. "Topla kendini, Maier."

Dirseğimi hızla çektim ve arkaya doğru sendeleyip duvara yapıştım. "Beni rahat bırak."

"Hayallerindeki okula giremedin demek. Bu mudur?" diye sordu ve homurdanarak sıratıma bakıp yanıma oturdu. "Bu, dünyanın sonu değil. Ben de Yale'e giremedim ama böyle kendimi salmıyorum."

"Orası benim hayallerimdeki okul değildi, benim..."

Burnumu çekmeye ve hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladım.

"Aman Tanrım," dedi Neelam, tekrar. "Sakın tek bir okula başvurduğunu söyleme bana."

Hiç cevap vermedim.

"Bel, sen ne *halt* ettin?" dedi. Sanırım küfür etmesine ramak kalmıştı ve ben onu ilk kez böyle görüyordum. "Danışmanların, daha kolay kabul edilebileceğin okullara da başvurman gerektiğini sana söylemedi mi?"

"Vaktim olmadı." Şu an beni anlamamanın zor olduğunun farkındaydım ama neyse ki Neelam üzerime fazla gelmedi. "Teo,

son saniyede beni buraya başvurmaya ikna etti ama ben... Ben düşünmüyordum..."

Yine dağıldım. Neelam hiçbir şey söylemedi.

Sonunda, "Sanırım MIT'ye başvurdu." dedi.

Başımı salladım.

"Oranın, ülkenin en iyi mühendislik fakültelerinden birine sahip olduğunun farkındasın."

"Farkındayım, Neelam..."

"Ayrıca oraya gitmek isteyen binlerce başka çocuğun da bizim yaptığımızın aynısını yaptığını biliyorsun. Üstelik onlar bunu senden daha fazla istemekle kalmıyorlar, notları da senden çok daha iyi."

"Tamam, *vay canına*, anladık..."

"Senden neden hoşlanmadığımı bilmek ister misin?" diye sordu. Başımı kaldırıp ve burnumu çekerek ona baktım. "Tamam, senden *hoşlanmıyorum*... Her neyse. Seninle sorunum şu ki sen, robotikten içeriye girdin ve hiç çabalamadan kendine hemen bir yer edindin. Daha işin nasıl yapılacağını bile bilmiyorsun," dedi. "Üstelik bunun farkında olmasalar da ne yaparlarsa yapsınlar bizden hep üstün görülen erkeklerle rekabet eden bir kız olmanın ne kadar zor olduğundan da haberin yok."

"Bu, doğru değil," diye öfkeyle itiraz ettim. "Bölgesel yarışlarda bir sürü şeyle karşı..."

"Bunun sadece *tadını* aldın' diyelim," dedi. "Ama ben hayatım boyunca matematik ve fende onlarla rekabet ettim. Bana, kızların matematik yarışmalarını kazanamayacağı ya da *hayatım boyunca* asla robot inşa edemeyeceğim söylendi. Erkek kardeşlerimin hepsi tıp hazırlık öğrencisi ama bana, her gün *bir hanımefendi gibi davranmam, gülümsemem, kibar olmam, güzel olmam, zarif olmam* söylendi... Peki, hangi erkek bunları duymak zorunda kalır? Bunları *bir kez* bile duymazlar. Senin anlamadığın şeyse şu: Bu dünyaya hazırlıksız, odaklanmadan ve yaptığın şeyin özünü bile anlamadan geldiğinde, mücadele edeceğin hiçbir şeyin kalmıyor.

Mesela Mac'i düşün. Teo ile Dash'e nasıl düşkün olduğunu bizzat gördün, değil mi? Ama sen bunu ona söylediğin zaman, kötü bir takım arkadaşı olduğunu ve daha çok çalışman gerektiğini söyledi sana. Ben çok çalışıyorum çünkü ne yaparsam yapayım, herkes bana sürekli daha fazlasını yapmam gerektiğini söyleyecek. O yüzden ben de *en fazlasını* yapıyorum. Çünkü bu işin burada bitmediğinin farkındayım!"

Neelam, sinirli bir şekilde ayağa kalkıp önümde volta atmaya başladı. "Eğer gerçekten bir mühendis olmak istiyorsan hazırlan," dedi, bana dik dik bakarak. " 'Hayır'ı duymaya hazırlan. 'Yapamazsın'ı duymaya hazırlan. 'Ondan hiç hoşlanmadım' ya da 'sevimsiz bir kız' denmesine hazırlan. Tabii ki sen şanslısın çünkü güzelsin ve neşelisin, insanlar seni seviyor," diye ekledi, yine öfkeyle bakarak. "Ama sen bu konuda benden daha da kötü durumdasın çünkü seni ciddiye almıyorlar. Bu takım? Bu takımın seni ciddiye almasının tek sebebi, Teo Luna'nın seni ciddiye alması. Şanslısın." Resmen bana tükürdü. "Şanslısın, Teo *beni* ciddiye almıyor ve onun sayesinde takımımızdaki hiç kimse de beni asla ciddiye almayacak."

"Ben..." demeye çalıştım ama başını iki yana sallayarak sözümü kesti.

"Ben, senden yardım istemiyorum. Senin yardımına ihtiyacım yok."

"Ama sen..."

"Söylemeye çalıştığım şey, anlamadığın." Tekrar yanıma oturdu. "Konu, seni sevip sevmemem değil. Senden nefret de etmiyorum." Bana bakmıyordu ama çenesi kasıldı. "Ben, senin hazır olmadığının farkındayım. O fırsatı hak etmemiştin ve hazır da değilsin."

Tüm itirazlarım bir anda anlamsızlaştı çünkü bir bakıma Neelam haklıydı. Zannettiğinden çok daha fazla çalışıyordum aslında ama o, yine de haklıydı. Bu sınıfa ve bu ekibe yerleştirilmiştim çünkü ilk başta yapmam gereken ödevi tam olarak yapmamıştım. Bir öğretmen, bendeki potansiyeli gördüğü için şansım yaver gitmişti. Başka bir öğretmenin, hatta daha iyi bir öğretmenin ve hatta Mac'in bile belki de asla göremeyeceği bir potansiyeldi bu.

Teo da beni seçmişti. Her ne sebeple seçmişse seçmişti.

Fakat bir oğlanın beni bir kez seçmesi asla yeterli olamazdı. Eğer dünyanın benim yeteneklerimi gerçekten görmesini istiyorsam onlara bunu göstermeliydim.

Yeniden ağlamaya başladığım için Neelam homurdandı. "Yine ne var?"

"Hiç, ben, sadece..." Burnumu çektim ve yüzümü dizlerimin arasına sakladım. "Tabii ki olamaz. Ben yeterli değilim. Bunların herhangi birini nasıl yapmam gerektiğini bile tam anlamıyla bilmiyorum." Bluzumun koluyla burnumu sildim. Bir yandan da Neelam'ın hijyen konusunda bana kötü bir laf etmemesini umdum.

Neelam çok uzun bir süre sessiz kaldı.

"O zaman öğren," dedi sonunda.

Tam o sırada altıncı ders zili çaldı ve Neelam ayağa kalkıp yine yarı öfkeli bir şekilde bana baktı. Sonra da kalkmam için elini uzattı.

"Sen aptal falan değilsin," dedi. "Dürüst olmak gerekirse sınıftaki çoğu oğlandan daha zekisin. Sadece sağlam bir temele ihtiyacın var. Bir de bunu gerçekten isteyip istemediğini anlamaya."

Gözlerimi devirsem de onun yardımını kabul edip beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

"Teo'ya ne söyleyeceğim?"

Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten umurumda değil," dedi.

"Haklısın." Ona yarım ağız gülümsedim. "Teşekkürler."

"Her neyse. Lafı bile olmaz."

Benden uzaklaşmaya başladığında, derse ayrı ayrı gideceğimizi anladım. Hiç sorun değildi çünkü tek başıma düşünmem gereken bir sürü şey vardı.

Teo konusu masadan kalkmış olabilirdi ve sanırım bir yanım, onun babasıyla Mac'in haklı olduğunu anladığı için üzülüyordu. Ondan uzaklaşmak istemiyordum. Benimle ilgili sağlam bir seçim yapmadığını biliyordum ama bunu onun ağzından duymak istemiyordum.

Fakat bu yıl âşık olduğum tek şey Teo değildi, hem hayatım bitmiş de değildi. Telefonumu çıkardım ve beni anlayabilecek tek kişiye mesaj attım.

Sence bir gün okula geri
dönecek misin? //

Yazdığını gördüm ve Luke, cevap verdi.

Luke
Bilmem, olabilir

Luke
Santa Monica'daki devlet
üniversitesinde bir derse yazıldım

Luke
Tamiratla falan ilgili daha fazla şey
öğrenebileceğimi fark ettim

Dersin başlamasına bir dakika kaldığını belirten ikinci zil de çaldı. Telefonumu cebime atıp hızla GY fizik sınıfına doğru koştum. Bir yandan dağılan göz makyajımı siliyordum bir yandan da başımı dik tutmak için elimden geleni yapıyordum.

TEO

"Belki de biraz ara versek iyi olur," dedi Bel. Finallere çalıştıktan sonra onu bize davet ederken bunun olmasını hiç beklemediğimi söylememe gerek yok sanırım. Dürüst olmak gerekirse ben tamamen farklı olacak sanmıştım. Onu evime seks için falan getirdiğimden değil tabii ama bu defa birinin her an eve gelebilecek olmasının önüne geçmek için ailemin bizimle aynı eyalette bile olmadığı bir zamanı kollamıştım.

Yatağıma oturup bunu hazmetmeye çalıştım. "Şey, ne?" dedim ki bu, hazmetme sürecimin hiç iyi gitmediğini gösteriyordu.

"İstemediğimden değil... Sadece..." Durakladı ve gözlerini sımsıkı kapattı. "Boş ver. Ben... Benim gitmem gerek. Yapmam... Bilmiyorum..."

"Kesinlikle olmaz." Ayağa kalkıp yürümeye başladım. "Gel."

"Nereye gidiyoruz?"

"Arabaya," dedim. "Böyle tartışmaları yaptığın yer orası değil mi?"

Eşikte biraz oyalandı. "Bu, ne tip bir tartışma?"

"Bilmem," dedim dürüstçe, "ama bana ağır geldi."

Başını ağır ağır sallayıp peşimden geldi. Şu an arabaya binmek, bana biraz aptalca geliyordu ama en azından biraz düşünme fırsatım oldu.

"Tamam," dedim, şoför kapısını kapatırken. Bel de yolcu koltuğuna geçti. "Haydi, konuşalım."

Başını koltuğa yasladı ve derin bir iç çekip doğrudan karşıya baktı. "Sana yalan söyledim," dedi. "MIT'ye giremediğimi daha geçen hafta biliyordum."

Keşke bana bakmak için başını çevirmeseydi zira yüzündeki ifade, konuşmanın nasıl geçeceğini hemen belli edecekti.

"Sorun değil," dedim. "Hiç sorun değil, biz de... Sorun değil. Biz..."

"Düzeltmeye çalışma." Yine karşıya baktı ama sonra bakışlarını yüzüme çevirdi. "Tamam mı?"

"Ne? Hayır, ben..." Bu durumu düzeltebilirdim. Bir telefon açardım. Eğer hayatımı kolaylaştırmayacaksa bu kadar çok paramın olmasının ne anlamı vardı? Ben, parasını çarçur eden biri değildim ama kız arkadaşımın benimle aynı üniversitede okuması için para harcamak, gayet mantıklıydı. "Yani, eğer istersen ben..."

"Tanrım." Nefes verdi. "Teo."

"Bel, ben sadece yardımcı olmaya..."

"Kime?" diye sordu. Sesindeki soğukluk, beni biraz ürküttü. "Kendine mi?"

"Ne? Bel, haydi ama..."

"Bak, seni anlıyorum. Eğer seninle aynı okula gitmezsem hayatındaki insanlar benim sana layık olmadığımı düşünecek ama senin ilk yaptığın şey bunu *zorlamak* oldu..."

"Hey, Bel, hayır," diyerek eline uzandım. İsteksizdi ama elini tutmama izin verdi. "Ben, zorlamaya çalışmıyorum..." Bilmiyordum. "Ben, sadece *sana* yardımcı olmak istedim. Çünkü eğer gerçekten oraya gitmek istiyorsan..."

"İstiyorum aslında," dedi. "Programı görünce gerçekten heyecanlandım."

"O zaman, harika, ben de bir şey yapabilir mi diye babamdan..."

Başını iki yana sallayarak elini elimden çekti. "İnanılmazsın," diye mırıldandı ve bence... Bunu pozitif anlamda söylemedi. "Hâlâ her şeyi doğru yapan tek kişi olduğunu sanıyorsun, öyle değil mi?"

"Bel," dedim çünkü sohbetin gittiği yönü anlamaya başlıyordum. İnsanın kendisini gittikçe daha derine battığını hissetmesi çok komik çünkü bu, içinden çıkamadığınız bir çizgi film sahnesine benziyor.

"Kendi kendime girebileceğime inanmıyor musun?" diye sordu. Bunun korkunç bir uyarı sinyali olduğunu fark ettim.

"Ben öyle söylemedim. Ben, sadece..."

"Sanki benden, olmadığım bir şeyi olmamı çok istiyor gibisin."

"Ne? Hayır, Bel, beni dinle..."

"Benim de robotikte diğer herkes gibi olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Senin yardımın olmadan bir şey yapamayacağımı?" dedi ve onda kendi sesimi duyar gibi oldum ama kelimeler çarpıtılmış ve değiştirilmişti. "Babana, gideceğim okul konusunda yalan söylediğini duydum. Ayrıca, Mac'e de en önemli önceliğinin MIT'ye gitmek olduğunu söylediğini."

"Bel, o doğru değildi. Ben sadece onu başımdan savmak için öyle söyledim..."

"Öyle mi?" Çok sabırsız ve şüpheli konuşuyordu ve bu, beni bir anda öfkeliyordu. "Sürekli beni *itmeye* çalışıyorsun..."

"Eğer seni itmezsem *hareket* bile etmezsin de ondan," diye çıkışverişim. Arabanın içinde bir ölüm sessizliği oldu. Her şeyi mahvettiğimi bilmeme rağmen elimde değildi. Çok kızmıştım.

"Ben, seni değiştirmeye çalışmıyorum," dedim ona. "Sahip olduğun potansiyele ulaşman için uğraşıyorum. Bunun yapıyor olmam gerçekten bu kadar yanlış bir şey mi? Senden iyi bir şey çıkmasını istemem?"

"Yani çıkmazsa ben bir hiçim, öyle mi?" dedi. "Bu mudur?"

"O okula gireceğine gerçekten inandım, Bel. Oraya gerçekten gideceğini düşündüm. Yalan değildi çünkü ben hakikaten, tüm samimiyetimle ve ikimizin de kesinlikle o okula gideceğimizden..."

"Yani gidemezsem ne olacağını *bir an* için bile olsa düşünmedin mi?" dedi. "Beni bırakıp gidebileceğin, gerçekten hiç aklından geçmedi mi?"

Doğru cevabın *hayır* olduğunu biliyordum. Onu asla bırakmayacağımı söylemem gerektiğinin farkındaydım, seneye bu zamanlar nerede olursak olalım birlikte olacağımızı planladığımı söylemeliydim. Ağzımı açtım; niyetim, ne yaparsa yapsın ya da hangi okula giderse gitsin elbette onu bırakmayacağımı söylemekti ve bir an için gerçekten bunu söyleyeceğimden emindim. Fakat keşke yüzümde gördüğü şey her neyse, onu görmeseydi.

“Ben, cevabımı aldım,” dedi ve ellerine bakmaya başladı. “Beni eve götürebilir misin?”

“Bel...” Hayır, hayır, hayır. Bu, gerçekleşiyor olamazdı. “Bel,” diye yalvarmaya çalıştım, “daha botumuz bile bitmedi. Yapmamız gereken...”

“Merak etme. Hâlâ birlikte çalışabiliriz, sorun yok.” Bana bakmıyordu. “Hem bak, bundan hiç kimseye söz etmeyelim bence çünkü insanlar, hakkımızda konuşmaya başlayabilirler.”

“Sen ciddi misin?” Tamam, artık iyice sinirlenmişim. “Hem denemek bile istemediğini söylüyorsun hem de hiçbir şey olmamış ve her şey yolundaymış gibi davranmamı mı istiyorsun?”

“Of, *resmen* yan çiziyorsun. Bak, ikimiz de biliyoruz ki sen MIT’ye gittiğinde uzak mesafe ilişkisi istemeyeceksin ve ben hâlâ burada olacağım. Rol yapmanın manası ne?”

“Demek, senin için bunların hiçbir anlamı yok,” dedim. Midem bulanmaya başlamıştı. “Geçen ayı öylece çöpe mi atıyorsun yani?”

Bu defa yanlış şeyi söyleyen kişi, Bel oldu. “Evet,” dedi. İyi ki arabadaydık. Onu eve bırakırken yüzüne bakamadım bile. Yanımda oturan bu kızın hiç tanımadığım biri olduğuna yemin bile edebileceğimi nasıl hazmedecektim, hiç bilmiyordum.

BEL

Teo ile tartıştıktan sonra keşke sabah kalktığımda telefonumun ekranı kalp emojileri ve özür mesajlarıyla dolu olsaydı. Ama bütün gece uyumamıştım ve telefonuma hiçbir şeyin gelmediğini biliyordum. Onu suçladığımdan değil, sonuçta ipleri koparan bendim

ama bunu onun iyiliği için yapmıştım. Kendimi, herkesin söylediği gibi dikkat dağıtan kişi olarak görmüyordum (ya da hangi konuda iyi olduğumu bulmakta geç kaldığım için Teo'da bendekinden daha fazla "potansiyel" olduğunu düşünmüyordum) ama onu geri planda bırakmak istemiyordum. Onun nasıl bir insan olduğunu biliyordum ve dün gece ona aşırı kızmış olmama rağmen Teo'yu ülkenin bir ucundan ilişki sürdürme stresine sokmamam gerektiğinin de farkındaydım. En iyisi, ikimizin de... Hayatlarına devam etmesiydi.

Teo ile ayrıldık ✓✓

Bu konudan söz etmek istemiyorum ✓✓

Ben iyiyim ✓✓

Sadece haberin olsun istedim ✓✓

Jamie

Jamie

Kız gecesi?

Olur ✓✓

Jamie

Tamam kızım, bu işi bana bırak

Jamie

Seni seviyorum, öpücük öpücük

Teo, okulda yüzüme bile bakmadı, ben de ona bakmadım. Onu üzgün görmek mi daha kötü yoksa hiçbir şey olmamış gibi davrandığını izlemek mi, karar veremedim. Ben de bu yüzden ona hiç bakmadım.

Teo'nun Dash'e bir şey söyleyip söylemediğini öğrenmek için canımı verirdim. (Üzgün müydü? Beni özlemiş miydi?) Fakat söylemişse de öfkelenmeye hazırdım. (Çünkü Dash benim de arkadaşım!) Ayrıldığımızı herkesin bilmesini istiyordum. (Eğer biri beni onunla konuşturmaya çalışacak olursa *yemin ederim...*) Fakat bir yandan da hiç kimseye anlatmak ve hiçbir şey söylemek istemiyordum çünkü eğer bunu kendime saklarsam belki de her şey bir anda yok olurdu. (Teo, beni arayıp barışmaya çalışacaktı, değil mi? Değil mi? Bu şekilde bitmiş olamazdı!)

Yüreğimin her yeri acıyordu. Ondan nefret etmiyordum, mutlu olmasını istiyordum ama ben, öfkeliydim ve onun da benim gibi hissetmesini istiyordum. Birbirimizi incitmiştik, bu yüzden de azıcık da olsa acı çekmesini istiyordum. Bunun olacağını biliyordum -onunla ilişkiye başlamamam gerektiğini başından beri *biliyordum*- ama eski anlarımızı düşünmeden edemiyordum ve sırf kendimi cezalandırmak için eski mesajlarını tekrar tekrar okuyordum. Parmağım resmen yara olmuştu.

En kötüsüye hayatın normal bir şekilde devam etmesiydi. Her şey aynıydı. Yani, yanı başımda olmasına rağmen onu özlemek zorundaydım. Dışarıdan bakınca hiçbir şey değişmemişti ama bir şekilde her şey farklıydı. Eskiden sevdiğimiz şarkılar mahvolmuştu. Birlikte gittiğimiz yerler artık bana hiç güzel gelmiyordu. Onunla hiç tanışmamış olmayı ya da robotiğe hiç katılmamış olmayı diliyor muydum? Bazen evet ama çoğu zaman hayır. Onu özlüyordum ama tüm o yaşanmışlıklara ihtiyacım vardı, nasıl hissettiğime ve bana nasıl baktığına dair tüm o anılara ihtiyacım vardı. Çünkü onlar olmadan kendimi bomboş hissederdim. Kesinlikle bir hiç gibi hissederdim.

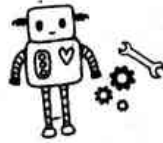
Bir yanımda, onu aramak ve yanlış yaptığımı söylemek istiyordu. Yaptığım şeyi asla yapmamış olmayı dilediğimi ve söylediklerimde ciddi olmadığımı... Ama bunun ne anlamı olacaktı ki? Onları *isteyerek* söylemiştim. Yanlış yapmamıştım. Sorunlarımız da biz de değişmemiştik. Çoğu zaman kendimi iyi hissetmiştim ama gele-

ceğimiz söz konusuydu ve bu yüzden de oynadığımız küçük oyunun daha fazla sürmeyeceğini biliyordum. Bayan Voss, hakkımda yanılmamıştı. Teo da öyle. Gerçi bunun için henüz ona teşekkür edemezdim. İkisi de bende aynı şeyi görmüştü: İstedğim şeye nasıl ulaşacağımı hiç bilmediğimi.

Kendi yerimi kendim hak etmeliydim. Kendimi ben itmeliydim. İçimdeki çaresiz ve gizli bir yan, Teo Luna'yı hep takip etmek istiyordu. Tüm sorunlarımı çözmesini ve parmağımı bile oynatmadan istediğimi elde edebilmeyi istiyordum ama bu sanrılarının içinde yaşayamayacağımın da bilincindeydim.

Her ne kadar Neelam ile hiç anlaşılmamasak da o, benimle ilgili doğru bir tespitte bulunmuştu: Şanslıyım. Kendi kendime başarılı olmak için çabalamama gerek kalmamıştı çünkü neredeyse yılın tamamında yanımda Teo vardı. Eğer şimdi onu takip edersem bunu sürekli yapmaya devam ederdim. Peki, sonra bana ne olurdu? Kendimi en çok onun yanındayken seviyordum ama sorun da buydu zaten. Eğer hâlâ ona yetmiyorsam (MIT, ailesi haftada altmış saat ölene kadar çalışsa bile asla bir malikâne alamayacak olan beni, gerçek beni reddetmişti) onsuz da yetersiz kalacaktım. Hem beni bir kez seçmesi, sürekli seçeceği anlamına gelmezdi, özellikle de artık onun için uygun değilsem.

O yüzden yapabileceğim tek şey, gözümün önünde olmasına rağmen onu özlemektir.

Tüm ayrılıklar gibi başlarda gerçekten ama gerçekten çok zor oldu ama sonra biraz daha kolaylaştı. Adını görme beklentisiyle sürekli telefonuma bakmayı bıraktım. Lora ve Jamie, bana çok destek oldular. Dikkatimi dağıtmak için tüm gün bana GIF ve mesajlar gönderiyorlardı. Başımı kaldırıp ona baktığımda, eskiden olduğu gibi onunla göz göze gelmeye çok alışmıştım ama

artık o, başka bir yere bakıyordu. Dash bana eskisi gibi davranmaya devam ediyordu ve her ne kadar artık kanepede Teo ile koyun koyuna yatmasam da finallere yine grup hâlinde çalışıp her şey normalmiş gibi davranıyorduk. İki haftanın ardından, Teo ile mecbur kalmadıkça konuşmadığımız bir sistem geliştirmiştik ki bu, yeterince kolay oluyordu.

Teo, vaktinin çoğunu Yedi'nin üzerinde çalışarak geçiriyordu. Benim de yapmam gereken tek şey, Battlestar Chromatica'nın sürüş kontrol sistemi ve ağırlık yapmak için neleri kesmemiz gerektiği konusunda ara sıra onun yanına gitmekti.

Finaller belli belirsiz geçti. İlk gün girdiğimiz GY fizik sınavı da öyle. Jamie, Teo ve diğerlerinin benden çok daha fazla sınavı vardı. O nedenle bir süre hiç kimseyi göremedim.

Luke, "Her şey yolunda mı?" dedi. Babama taşındıktan sonra annemle arasını düzeltmişe benziyordu. Benimle yemek yemek için haftada iki kez eve gelmek gibi bir alışkanlık edinmişti, ben de ona arabası için yardım etmeye yeniden başlamıştım.

"Anneme devlet üniversitesinden söz ettim," dedim. Bayan Voss'la da konuşmuştum. O da genel kredilerimi ve temel derslerimi almamı önermişti bana. Böylece iki yıl sonra dilediğim yere geçiş yapabilecektim. Devlet okulları, Kaliforniya'da ücretsizdi. Böylece bir sürü de para biriktirmiş olacaktım ve en iyi mühendislik okullarından birinden mezun olma şansımı koruyacaktım. "Sanırım annem biraz hayal kırıklığına uğradı ama beni anladı."

"Ona haksızlık etme," dedi Luke. Bunu söylemesi beni şaşırttı. Ne de olsa annem ondan çok fazla şey bekliyor diye evden taşınan kendisiydi. Ama belki de bu, bizden ayrıyken aklının başına gelmiş olmasını açıklıyordu. "O, bizim mutlu olmamızı istiyor sadece."

"Biliyorum," diye iç çektim.

Arabasının aküsünü takmayı bitirdi ve bir bez alıp alnındaki yağı sildi. "Ona robotikten söz etmen lazım," dedi.

Omuz silktilim. "Fizik dersi için saha gezisine çıkacağımı sanıyor."

"Sen de ona gerçeği anlatmıyorsun. Çünkü?"

"Bilmem. Oraya gelmesini istemiyorum. Çok stresli."

"Peki, ya ben gelmek istiyorsam?"

"Neyse ne," dedim umursamıyormuşum gibi. Elindeki yağlı bezi suratıma fırlattı. "Aman Tanrım, Luke, *iğrençsin...*"

"Dinle, inek," dedi. "Hiç kimse, senden havalı bir şey yapmanı beklemiyor. Ama eğer bu, seni mutlu ediyorsa o zaman biz de bunun bir parçası olmalıyız."

"İyyy, Luke, tıpkı bir kişisel gelişim..."

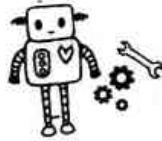
"Benim tek söylediğim, bunu sır gibi saklamana hiç gerek olmadığı."

Keşke ağabeyimin beni sinir ederek Teo'yu düşünmememi sağladığını söyleyebilseydim fakat maalesef daha çok düşünmem neden oluyordu. Luke, aklımı okur gibi, "Teo nerelerde?" diye sordu.

"Seneye Massachusetts'e taşınıyor, Luke. Daha fazla sürdürmenin bir anlamı yok." Bu açıklamayı ne kadar çok yaparsam kulağa o kadar zayıf geliyordu.

"Öfff," dedi Luke, yüzüme bakarak. "Bu kötü olmuş, ha?"

"Her neyse," dedim. Fakat işin gerçeği, her ne kadar günden güne daha kolaylaşıyor olsa da canım hâlâ çok ama çok yanıyordu.

Ulusal yarışlar yaklaştığı için Teo ile mesaimiz yine başlamıştı çünkü şu ana dek çok samimiydik ama Teo, artık kriz moduna geçmişti. Bu noktada beni robotikle ilgili hiçbir şeyden ayrı tutamazdı.

"Döndürücüyü bitirdin mi?"

"Evet, şurada duruyor..."

"Dün ağırlığı bir onstu.³⁹ Bunu düzeltmemiz lazım..."

"Ben düzelttim, Teo. Sorun kalmadı..."

³⁹ Ons, 28,3495231 grama denk gelen ölçü birimi.

“Sağ ol, Bel Kanto,” dedi başını kaşıyarak ve ne dediğini bile fark etmeden, arkasını dönüp gitti ama tabii ki ben fark etmiştim. Göğsüme bir ok saplanmış gibi canım yandı. Neyse ki *Yedi* daha tam bitmemişti de Neelam, bir ordu komutanı gibi hepimize bağıyor ve herkese çalışmasını emrediyordu.

Robotlarla seyahat etmek kesinlikle çok zordu. İyi tarafından bakacak olursak bu yılki ulusal yarışlar Los Angeles’in merkezindeki fuar alanında yapılıyordu. O yüzden, ağırlık yarışımızdan sonra bir gece kalmamız gerekse bile, yine de bulunduğumuz şehirdeydik. Ağırlığın gerçekleştiği otele otobüsle gittik -bu okul, cidden gereksiz şekilde lükstü- sonra da Mac’ten oda anahtarlarımızı almak için sıraya girdik. Ben, Lora ve Neelam, ekipte bizden başka kız olmadığı için dört kişilik bir odaya verilmiştik ve yatağını paylaşmayacak olan tek kişinin Neelam olacağı konusunda çoktan fikir birliğine varmıştık. Onun moralini yüksek tutmak istiyorduk, yoksa ortamı cehenneme çevirirdi ki bu söylediğim, neredeyse hemen gerçekleşti.

Test aşamasında, “*Yedi*’nin silahı çalışmıyor, hepimiz mahvolduk,” dedi Kai, tipik Kai ifadesiyle. Benim yerime MIT’ye Teo ile birlikte o gideceği için bu aralar Kai’ye biraz gıcık oluyordum ama az evvel söylediğini abartmıyordu. Ağırlık için sıranın en sonundaydık ama etrafımızı saran resmî görevlilerin baskısını hissetmeye başlamıştık bile. Bu son dakika sorun, yarınki tura katılamayacağımız anlamına gelebilirdi ki bu, bir felaket olurdu. Üstüne üstlük diğer takımlar, rakip robotların silahlarını incelemeye çalışıyordu, dolayısıyla da *Yedi*’yi ve *Chromatica*’yı batanilerin altında düzeltmemiz gerekecekti. “Mekanizmada bir sorun var, tepki göstermiyor...”

“Kontrol kumandasını şarj ettin mi?” diye, Teo ile aynı anda sorduk. Birbirimize baktık, sonra gözlerimizi yavaşça çektik.

“*Evet,*” diye çıkıştı Kai. “Aptal değilim herhalde!”

“Tamam, kontrol kumandasını Teo’ya ver,” dedim ve Kai’nin elinden kumandayı alıp omzumun üzerinden Teo’ya uzattım.

"Biz, Dash'le birlikte devrelere göz atalım, belki de kaçırdığın bir şey vardır."

"Şu parçayı tekrar yapmamız lazım," diyen Neelam, bir anda ortaya çıkan ve Yedi'nin tabanını uzaktan ölçmeye kalkışan birine pis pis bakıyordu. "Galiba yolda gelirken bir şekilde hasar görmüş."

"Ah, Tanrım, tamam..." Klasik küfür anlayışım için anemem içimden teşekkür ettim ve Dash'i kolundan tuttuğum gibi Yedi'nin yanına götürdüm fakat Teo'nun hiç kıpırdamadan durduğunu fark ettim. "Teo," diye seslendim, "kontrol kumandası sende, değil mi?"

Kendisine uymayan bir şekilde hiç kıpırdamadan, sadece, "Hı hı," diye cevap verdi. Normalde etrafa emirler yağdıran kişi ben değil, o olurdu.

"Teo, işe koyulmamız lazım," diye hatırlattım. Gerçi, onun hakkında bildiğim her şey, bunu hatırlatmamıza gerek olmadığını söylüyordu. "Kilo testine beş saatten az zaman kaldı..."

"Hımmm." Gözlerini kapatarak kendini toplamaya çalıştığında, terlediğini fark ettim.

Robotlar hakkında bildiklerimin çoğunu babamdan öğrenmiş olabilirdim ama annem de bir hemşireydi. Bunun neye benzediğini gayet iyi bilirdim ve eğer bu, düşündüğüm şeyse...

"Hayır, hayır, hayır... Al şunu," dedim ve Dash'i bırakıp Teo'nun yanına koştum. Kontrol kumandasını onun elinden alıp, sanki az evvel kendisine tokat atmışım gibi bana bakan Emmett'e verdim. "Tamam, gel... ŞİMDİ OLMAZ, KAI!" diye bağırarak, Kai'nin başka bir konu hakkında Teo'ya sızlanmasını engelledim. "Tanrım, hepiniz bebek gibisiniz... Tamam... Teo, konuş benimle," dedim ve alnına dokunup ateşini ölçtüm. Bu sırada içimden çok pis küfrediyordum. Teo alev alev yanıyordu, ona daha yakından bakınca gözlerinin kıpkırmızı olduğunu gördüm. "Bu sabah otobüse bindiğinde nasıldın? Ağrın ya da ateşin var mıydı?" Bu, eğer gripse çok kötü olabilir ve Teo, bütün yarışı kaçırabilirdi.

Yanımda beliren Dash, Teo'ya endişeyle bakıyordu. "Otobüste ilaç aldı. Sanırım midesi bulanıyordu."

Neelam, uzaktan, “*Bulanıklanıyordu değil, bulanıyordu,*” diye düzeltti.

“Biliyoruz, Neelam!” diye kükredim ve omzumun üzerinden Dash’e, Kai’nin neye ihtiyacı varsa gidip yardım etmesi için işaret ettim. “Teo, bizimle misin?”

“Ben iyiyim,” diye mırıldandı Teo. En azından cümle kurabiliyordu. “İyiyim, sadece biraz kendime gelmem lazım.”

Eğer bu “kendine gelmek” bir Taylor Swift şarkısına göndermeysen, sandığımdan çok daha kötü durumdaydık. “Sen iyi değilsin, Teo...” dedim ve “LORA!” diye bağırdım. Arkamı dönüp Lora’yı aradım. Bir çöl faresi gibi bir anda ortaya çıktı. “Buraya biraz su getirir misin?”

Bu arada Teo, çok kararlıydı. “Ben iyiyim, Bel. Botu kullanmam lazım, ben...” Biraz sallanarak gitmeye çalıştı ama ben hâlâ onu tutuyordum ve bir taraftan da karşıya bağırmaya devam ediyordum.

“Lora, su! Varsa bir de grip ilacı ve...” dedim ve “AH, LANET OLSUN!” diye bağırdım. Otelin devasa balo salonundaki herkesin dikkatini kazara üzerimize çektim. Teo, hızla arkasını dönüp en yakın çöp kutusuna doğru koştu ve uğruna çok uğraştığımız planlarımızın farklı bir şekil almak üzere olduğunu herkes anlamış oldu.

BEL

Bize söyledikleri saatten tam üç saat sonra, yarışma için botlarımızı nihayet kaldırmışken Dash, omzumun üzerinde belirip, "Teo seninle konuşmak istiyor," dedi. Tüm samimiyetimle söyleyeyim, Yedi'nin düzelttiğimiz döner silahı savaş esnasında doğru dürüst çalışacak mı, emin değildim ama en azından ağırlık yapıyordu. Yarın, aralarda onarmamız gerekecekti. Tabii, eğer bir şey kırılırsa (ya da *kırıldığında*)...

"Teo nasıl?"

Doğrudum ve farkında olmadan saçımı düzelttim. Tüm gün tepeme topuz yapıp gezmiştim ve berbat görünüyordum. (Gerçi, Teo'dan daha kötü görünüyor olamazdım çünkü o, öğleden sonra midesi bulanmaya başladığından beri otel odasının tuvaletine defalarca kusmuştu.)

"Şu noktada *içi tamamen boşaldı*, diyebiliriz," dedi Dash. İğrençleşmemek için böyle söylediğinin farkındaydım ama annemin daha kötülerini söylediğini de duymuştum. "Önemli olduğunu söyledi."

"Tamam, şey. Evet." *Keşke iğrenç görünmeseydim*, diye düşündüm ama zaten bir şey fark etmezdi. "Nedenini söyledi mi?"

Dash, başını iki yana salladı ki bu da "belki evet" demekti ama aralarındaki kardeş yeminine uyarak, aslında "hayır" demek istedi.

"Ah, tamam. Sağ ol, Dash."

“Sorun değil.” Oda anahtarını verip, önümde eğilerek beni selamladı. Ben de onu aynı şekilde selamladım ve Teo ile paylaştıkları, üst katta bulunan odalarına çıktım.

“Selam,” dedim içeriye girerken. Teo, battaniyelerin altına gömülmüş, yatıyordu. “İyi misin, tembel?” diye ekledim ve eski moda bir beyzbol manevrası yaptım.

“Çok tuhafısın,” diye hafifçe iç çekti. Sonra doğruldu, daha doğrusu doğrulmaya çalıştı ama ben hemen yatağın yanına koşup onu geri yatırdım.

“Kalkma. Yarına kadar iyice dinlenmen lazım.”

Başını iki yana salladı. “Yapamayacağım, Bel.”

“Saçmalama, tatlı prens, bu...”

“Ölmeyeceğim,” diye gözlerini devirdi, “sadece yarın botu kullanamayacağımı söylemeye çalışıyorum.”

Muhtemelen haklıydı ama bunu ona söyleyecek kişi ben olmayacaktım.

“Kim bilir?” dedim iyimser bir tavırla. “Sabah bakarız...”

“Bel, dinle. Botları senin kullanman lazım.” Bir anda tehlikeli bir şekilde öksürmeye başladı, ikimiz de huzursuz olduk. “Evet, biraz daha uzakta otursan iyi olur,” dedi ben diğer yöne doğru gerilerken. “Özür dilerim.”

“Özür dileme, Te... Aaaaaaaaaa, bir dakika. Ne dedin sen?” dedim çünkü az evvel benden istediği şeyi daha ancak kavramıştım. Omuz silkti. “Sürücü sen olmalısın, tamam mı? Bunun için güvenebileceğim tek kişi sensin.”

“Bu, çılgınlık,” dedim çünkü öyleydi. “Dash ya da Kai yapsın...”

“Dash’in içgüdüleri seninki gibi değil. Kai de panikler...”

“İyi o zaman, Emmett yapsın.”

“Bel, beni dinle. Yerel yarışları, sen kulağımın dibinde olduğun için kazandık.” Terli, solgun ve ayağa kalkamayacak kadar bitkin görünüyordu. “Botumuzda sorun vardı ama senin sayende yine de kazandık.”

“Evet, çünkü *sen* kullanıyordun...”

"Hem teknik olarak şanslı olduğumuzdan," diye beni düzeltti, "hem de orada sen olduğundan kazandık."

Ellerime bakarak, "Sebepten ben değildim, sendin," dedim ciddi bir sesle. Bir ay sonra onunla ilk kez baş başa kalınca göğsüm yanmaya başlamıştı, özellikle de bu konuşma, ona karşı hislerim olduğunu fark ettiğim günü bana hatırlattığı için. (O zamanlar çok mutluydum, o da öyleydi. Ama içinde bulunduğumuz bu durum berbat, canımı yakıyordu ve bundan nefret ediyordum.)

"Bel, hastayım. Benimle tartışma."

"Ama..."

"Tamam, o zaman ben kullandım ama ne yapacağımı bana sen söyledin..."

"O zaman sebepten ben değildim, *bizdik*," diye ağızdan kaçır-dım. Teo irkilir gibi oldu. "Ben sadece senin yanındayken iyiyim, Teo." Bu ezik ama doğru olan lafı ettikten sonra güçlkle yut-kundum. "Seninleyken çok iyiyim."

Eğer sadece robotumuzdan bahsetmediğimi bilseydi bana bir iyilik yapıp bunu çok fazla büyütmezdi.

"Bel, vizyonun olduğu için seni bu takıma seçtim. Çünkü sen, doğru göze sahipsin. Bir şeylerin nasıl çalışıp çalışmayacağını görebiliyorsun. Kullanmak için bu yeter zaten."

"Ama ben daha önce hiçbir yarışta sürücü olmadım!" diye itiraz ettim.

"Evet ama ne yapılacağını biliyorsun. Sana güveniyorum."

"Teo..."

"Bu, senin botun. İkisi de öyle. Chromatica ve Yedi, sen olmasaydın birer felakete dönüşebilirdi. Onlara yanlış parçalar takabilirdik ama sen bunu yapmamızı engelledin. Onları sen düzelttin. Bizi ittin. Takımımız, bu yıl kazanabilecek robotlar inşa etti, Bel. Bu da senin sayende oldu. Bununla gurur duyuyorum. Seninle de."

İtiraf etmeliyim ki buraya gelirken hayal ettiğim romantik an, bu değildi. Teo'nun, ayrılığımızın aptalca olduğunu, uzun mesafe ilişkisi zor olsa da bunu hiç umursamadığını ve başarabileceğimizi söylemesini umuyordum. Belki de mucizevi bir şekilde iyi-

leşmiştir de beni öpüp özlediğini söyler diye düşünmüştüm. Her ne olursa olsun tekrar birlikte olmamız gerektiğini söylemek için benimle konuşmak istemiştir diye hayal etmiştim. Ama böylesi, pek çok açıdan daha iyiydi. Zira bir şeyi hak ettiğimi duymak ve takım arkadaşımın benimle gurur duyduğunu -takımımın bana *ih-tiyacı olduğunu*- görmek için çok uzun zamandır bekliyormuşum gibi hissediyordum. Yani almayı hiç beklemediğim onayı almış gibiydim. Bu, duyacağımı asla düşünmediğim bir şeydi ve bir anda *keşke bunu aileme söyleseydim*, diye düşündüm çünkü Luke haklıydı.

Bu, kutlanmaya değer bir şeydi.

“Teşekkür ederim,” dedim Teo’ya. Ama bu bir cevap sayılmazdı. Teo başını salladı, sonra teni yeşil bir renk aldı ve eliyle ağzını kapattı.

“Pardon, pardon...”

Teo banyoya koşarken ben de hemen onun yolundan çekilerek, “Hayır hayır, git,” dedim.

Yalnız kaldığımda, onun benden istediği şeyi düşünme fırsatım oldu. Söylediği şeyleri takdir ediyordum ama bir şeyler bana yanlış geliyordu. Tabii ki yarın botları sürmek çok havalı olurdu -özellikle de bugün, sanki buraya ait değilmişim gibi bana yine bakan bir sürü oğlanla karşılaşmışken- ama bana karşı gelecek olası itirazlara cevap verebileceğimi sanmıyordum.

Yarışlarda bot kullanmak gibi bir tecrübem yoktu, tamam. Botları sadece çalışma yaparken kullanmıştım, yani sadece neyin hareket edip etmediğini görmek için ya da silahlarımızı test etmek için. Bu, gerçek bir rakiple savaşmaya benzemezdi.

Yedi’yi hiç kullanmamıştım bile, tamam. Chromatica, benim bebeğimdi. Yedi’nin parçalarını biliyordum ama onunla sadece yapacak hiçbir işim olmadığında ilgilenmiştim.

Bu, benim robotikteki ilk yılımdı, ulusal yarışlara ilk katılımıydı ve nasıl bir rakip beklediğimi de bilmiyordum, tamam, tamam, tamam. Teo’nun bildiklerini bilmiyordum. Fakat düşününce bu takımda onun bildiklerini bilen biri olduğunu fark ettim.

Telefonumu çıkardım. Bütün takım, acil arama listemdeydi ve düğmeye bastığım an telefon çalmaya başladı.

"Alo?"

"Neelam, selam. Aşağıda işin bitti mi?"

"Evet, az evvel bitti. Sen neredesin?"

"Teo'ya bakmaya geldim. Hiçbir şey söylemeden beni dinle," diye ekledim çünkü herkes Teo iyileşsin diye dua ederken Neelam'ın çok ama çok streslendiğini biliyordum. "Benden, yarın botları kullanmamı istedi ama şey... Sanırım ben, bunu başkasına devredeceğim."

Neelam bir an hiçbir şey söylemedi.

"Sürücüyü *atamak* gibi bir hakkı yok onun," diye öfkeyle mırıldandı. "Öncelikli olarak bu, takım kararı ve o..."

"Bence sen yapmalısın," dedim çabucak. "‘Bu işi benim yerime sen yapar mısın?’ diyecektim aslında."

Sessizlik oldu.

"Çünkü ben bunu hak etmedim ama sen hak ettin," dedim.

Sessizlik daha da arttı.

"Tabii bu, *yapamayacağım* anlamına gelmez," diye hemen ekledim çünkü tamamen boş verdiğimi sanmasını istemiyordum. "Teo, bunu yapabileceğimi söylerken haklıydı ama bence doğru kişi sensin. O yüzden, eğer sürücü bölümünde yanında olmamı sorun etmezsen bence ikimiz bu işin altından kalkarız."

Hiçbir şey söylemedi.

"Anlaştık mı? Yoksa?"

Sessizlik devam etti. Tırnaklarıma bakmaya başladım. Ona birkaç saniye daha verecektim.

Üç falan.

Ya da beş.

Beş... Dört... ç...

"Evet," dedi sonunda. "Tamam, olur."

"Tamam," dedim. Rahatlamıştım. Sonunda doğru bir şey yapmıştım. "Çok heyecanlı bir şey sayılmaz tabii," diye espri yaptım, "ama anlaştık. Birkaç dakikaya görüşü..."

“Bel,” diye araya girdi. “Teşekkür ederim.”

Bana teşekkür etmek onun için büyük bir olaydı, bunu biliyordum. O yüzden, tuhaf bir ortam oluşmasını istemedim. Neelam, Jamie ya da Lora değildi. Duygusal bir şey ya da bir cevap istemezdi.

“Şey,” dedim hiçbir şey olmamış gibi, “birbirimizden ayrılmamamız lazım, tamam mı?”

“Tuhaflaşma, bay bay.” Telefonu kapattı. Gözlerimi devirip telefonumu kaldırdım. Bu sırada Teo da tekrar yatağına geri döndü.

“Az evvel görevi Neelam’a devrettiğini mi duydum?” diye bitkin bir şekilde sordu ve mikrop doluyken ona dokunmamam gerektiğini bilmeme rağmen, alnındaki saçları geriye ittim.

“Evet. Çünkü doğru olan buydu, Teo.”

İtiraz etmesini bekledim -sorun çözmek gibi içgüdüsel tepkilerine alıştım- ama o, sadece gözlerini kapattı ve örtülerin altına iyice gömüldü.

“Tamam, her neyse. Sana güveniyorum.”

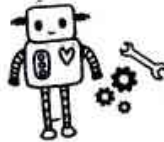
Bu, pek de Teo’ya göre bir cevap olmamıştı ama sanırım o an pek de Teo gibi değildi. Bedenindeki sıvı tükendiği için muhtemelen uyur diye düşündüm ve odadan çıkmak için ayağa kalktım.

“Bel?” diye seslendi arkamdan.

Döndüm. “Efendim?”

“Seni özledim,” diye mırıldandı yastıkların arasından. Galiba durmadan kustuğu ve çok hasta olduğu için hayal görüyordu. O yüzden çok fazla umutlanmak istemedim.

“Ben de,” dedim sessizce ve yarından önce biraz dinlenmek için odadan çıktım.

Bugün kendim gibi hissetmek istiyordum, o yüzden robotik tişörtümün altına kuşlu kotumu giydim ve yüzüme de biraz ısıltı serptim. Geçen sefer aralarına karışıp ciddiye alınmak istemiştim ama insanların bana bakışlarının, üzerime giydiklerimden çok daha

fazlasına göre belirlendiğini hissediyordum. Pantolonumda kuş ya da kurdele olmaması gerektiği gibi bir kural yoktu, buna rağmen yine de harika bir mühendis olabilirdim. Ben de saçlarımı ve aynada bana bakan yansımamdan tatmin olana kadar makyajımı yaptım.

“Hâlâ bitmedi mi?” diye sordu yatağından inip üzerine her zaman giydiği şeyleri giyen Neelam. Doğru, kız olmanın pek çok farklı yolu vardı ve onunki çok daha pratik görünüyordu ama ben en azından her zamanki zırhımı takınarak kendimi kendim gibi hissediyordum. Üstelik olduğum kişiyi sevmeye başlamıştım.

“Evet,” dedim. Şimdiye dek hiç olmadığım kadar gergindim, Lora ellerimi sıkıca tuttu. “Haydi, gidip robotları dövüştürelim. Olur mu?” dedi.

Otelin kahvaltılık salonuna indik ve ağızımıza bir şeyler attık (Lora, “*bir şeyler yemen lazım,*” diyerek ağızma bir parça tost tıkmıştı. Bu arada Dash de tek bir kâsenin içine açık büfedeki her çeşit mısırsı gevreğini doldurmakla meşguldü.) Sonra hep birlikte otobüse doluştuk. Takım Neelam’ın sürücü olacağını, Teo’nun bu görevi aslında bana verdiğini biliyordu ki içlerinden birkaçının bundan hiç de hoşnut olmadığını anlamıştım. Gerçi Kai, Lora ile birlikte oturduğum koltuğun yan tarafındaki diğer koltuğa otururken çok rahatlamış görünüyordu. “Bir şeyler ters giderse benim yüzümden olmayacağını bildiğim için çok mutluyum,” dedi. Neelam’a güvenmediğini ima ediyordu ama ben bunu anlamamış gibi yaptım.

Onun yerine, “Teo nasıl?” diye sordum.

“Tam bir zombi gibi. En azından uzaktan kumandayı yönetir diye umuyorduk ama...”

“Ahbap,” dedim gözlerimi devirerek, “çocuk son yirmi dört saatte neredeyse hiç beslenemedi. Doğrulmayı başarsa bile, formunda olacağını sanmam.”

“Evet ama elimizdeki seçenekleri düşünecek olursak...” baskılarını Neelam’a çevirdi. Kendisinden şüphe duyan bir takımın üyesi olduğu hâlde yaptığı işi çok seven Neelam’a... Aynı şey dört yıl arka arkaya benim de başıma gelse, ben de okula neşeli bir ruh hâlinde gelemezdim.

“Hey, o baskıyı kaldırabilir,” dedim Neelam’ı savunarak. “Ne de olsa bunu her gün yapıyor.”

“Evet, kes sesini, Kai,” dedi Lora. Bu tepkisi beni çok şaşırttı. Doğru söylüyordu, evet ama o yine de asla sinirlenmeyen *Lora* idi. Yani hiç ama hiç.

“Neyse ne,” dedi Kai, derken Dash geldi ve Kai’yi dürtüp yanına oturdu. Sırt çantasına içi şans bileklikleriyle dolu plastik bir poşet tıktı. Birkaç sıra önümüzde oturan Neelam bizi duymuş muydu, emin değildim ama çenesini hafifçe havaya kaldırdığını görebiliyordum.

Dünkü ağırlık testinden sonra zaten ülkenin dört bir yanından gelen birçok okul olduğunu biliyorduk ama fuar merkezine geldiğimizde her şey çok daha farklı görünüyordu. Bina bir uzay gemisi gibi kocaman ve düzdü ve bunu hiç beklesem de otoparka girmeye çalışan bir sürü araba vardı.

Lora’nın koltuğuna eğilip camdan bakınca, “Vay canına,” dedim.

“Ne acayip, değil mi?” dedi gözleri hafifçe sulanan Dash. “Bunu son kez yapıyor olduğuma inanamıyorum.”

Uzanıp dizine dokundum. Her ne kadar bu okula bir türlü bağlanamasam da tüm son sınıflar biraz nostalgik olmaya başlamıştı. Robot inşa ederken bu otobüste edindiğim bütün bu arkadaşlar, bana üç yıl geçirdiğim eski okulumdakilerden daha yakın geliyordu.

Mac ve diğer öğretmenler bizi otobüsten indirip takımımız için ayrılmış olan bölgeye yönlendirdiler. Justin’e Yedi için yardım etsinler diye Dash ve Emmett’in adını yazdırırken biri omzuma dokundu.

“Bel?” dedi Bayan Voss. Ona hızlıca baktım ama sonra kafamı çevirip daha dikkatli bakmak zorunda kaldım. “Bu defa yanımda misafir getirdim.”

Annemle babamı yanında görünce kalbim duracak gibi oldu. İkisi de biraz gergin ve yorgun görünüyordu. Bu sırada ağabeyim Luke, Yedi’nin üzerine örttüğümüz battaniyenin altından bota

bakmaya çalışıyordu. Fakat ben bir yıldır annemle babamı yan yana görmediğim için taş kesilmiş gibi kalakalmıştım. Onları en son yan yana gördüğümde kavga ediyorlardı.

"Ah, şey. Selam, millet," dedim. "Siz nasıl... Şey..."

Bayan Voss bu işte parmağı varmış gibi kaşını kaldırıp bana baktı.

"Bunu neden bizden sakladığını daha sonra konuşuruz," dedi annem ve biraz ürkmeme rağmen beni kendine doğru çekip sıkı sıkı sarıldı. "Seninle fazlasıyla gurur duyuyorum, kızım," dedi kulağıma. O sırada babamın da yanımıza yaklaşması beni çok şaşırttı.

"Bitir işlerini, Bel," dedi ve bize sarıldı. Annemin biraz irkildiğini hissettim ama bunu sakladı. "Kazandığını görmek için sabırsızlanıyoruz."

"Şey, bakacağız." Başım dönüyordu, Chromatica'ya son dakika testleri yapmam gerektiğini hatırlayarak geri çekildim. "Benim... Şey..."

"Sen işine bak," dedi Bayan Voss. "Ben onlara yerlerini gösteririm."

"İbb, bu çılgınca. Burada bir sürü robot var yahu," dedi yanımıza koşan Luke.

"Ah Tanrım! Selam, Luke..."

"Teo nerede?" diye sordu annem. "O da bu işin bir parçası, değil mi?"

"Ah, şey..."

Bir anda dirseğimin dibinde beliren Dash, "Merhaba," dedi. "Şuna bakabilir misin?"

"Tabii ki." Rahat bir nefes aldım. Annemle babama omzumun üzerinden son bir kez daha baktım, endişelerim çoktan kaybolmaya başlamıştı. İkisi de gergin ama heyecanlı bir şekilde bana el salladılar. İçimde annemle babamın bugün iyi geçineceklerine dair garip bir his uyandı zira ikisinin de mahvolmamış ortak bir şeyleri vardı. Belki de daha önce kendime haksızlık etmiştim. Luke babama, Gabe anneme benzerdi. Bense ikisinin karışımıydım.

Onlara el salladım ve Dash ile birlikte takımımın yanına gittim. "Sağ ol," diye kulağına fısıldadım.

"Sorun değil. Annenle baban mıydı?"

"Evet."

"Bu da benim annem," dedi, kalabalıkta gamzeli ve Dash'in kopyası olan bir kadını işaret ederek. "Gerçekten beni çok utan-dırıyor," diye de ekledi ama annesiyle göz göze gelince kocaman gülümsedi. Annesi, üzerinde DARIUSH'UN ANNESİ yazılı bir tişört giymişti.

Kadın kim olduğumu bilmese de ona el salladım, sonra birlikte Mac'in toplanmamızı emreden sesini takip ettik. İlk maçımız Floridalı bir takıma karşı birazdan başlayacaktı.

"Lanet olsun," dedi listeye bakan Emmett. "Listede kim var, gördünüz mü?"

"Öfff!" Dash ile ikimiz St. Michael'ın sürücüsünün Richardson olduğunu okuduk.

"Olsun. Onları daha önce yendik, yine yeneriz," dedim.

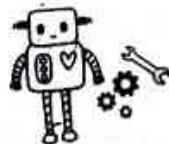
"Haklı," dedi Neelam dirseğimi dürterek. "Ondan nefret ediyorum," diye mırıldandı. Ben de ona, "Sen herkesten nefret ediyorsun," diye fısıldadım.

"Evet ama özellikle ondan." Birbirimize baktık ve çocuğun bana yerel yarışlarda söylediği şeyin aynısını Neelam'a da söylemiş olduğunu anladım.

"Maier, Dasari!" diye bize bağırdı Mac. "Haydi, toplanalım ve gidelim, çocuklar!"

"Hazır mısın?" diye sordum Neelam'a. Çelik gibi bir ifadeyle başını salladı. Gergindi ama korkmuyordu. "Evet," dedi. Onu çok iyi anlıyordum.

"Güzel. Haydi, gidip birkaç robotun kıcını tekmeleyelim."

İlk dövüşümüze çok az kalmıştı. Neelam, Yedi'yi kullanırken kesinlikle çok rahattı ama bu ortamda Teo'dan daha az deneyimi vardı, içgüdülerini iki kez düşünerek kullandığını görebiliyordum. Yine de kırmızı kareden fırladı -yine kırmızıydık, ben de bunun bir işaret olduğuna inandım-, ve mavi takımın sürücüsünü çok şaşırttı. (Mavi takımın sürücüsü ve takım arkadaşları daha önceden bize gözlerini dikip bakmıştı ve bu, hiç de nazik bir bakış değildi. Bu, *burada ne işleri var* bakışıydı ve hiç bitmiyordu.)

Botlarında gerçekten güçlü bir döndürücü vardı ve sürücüleri kesinlikle deneyimliydi. Yedi'ye hep arka köşelerden yanaşıyordu ve Neelam mecburen savunmada kalıyordu. Saldırganlık puanı toplamamıza imkân yoktu. O yüzden ben de rakip bota (adı Shredder'dı ve bu adı Ninja Kaplumbağalar'dan almıştı. Demek ki ekip tamamen erkeklerden oluşuyordu) dikkatle bakıp dikey döndürücümüzle neresine en ağır hasarı verebileceğimizi düşündüm.

Neelam bizi dikey döndürücüsü ile neredeyse yakalayacak olan Shredder'dan son anda kaçmayı başardı. Gerçi ben, bizim bottaki dönen silahı düzeltmeden önce olan sorunun aynısından onlarınkinde de olduğunu fark ettim. Shredder'ın döndürücüleri harekete geçtiğinde, yanındaki pil anında ısınıyordu.

"Döndürücülerini kullanmalarını sağla," dedim tereddüt eden Neelam'a. Teo gibi rakibini yönlendirme içgüdüüne sahip değildi ve bu adaletsiz durum sanırım... Teo Luna olmaktan kaynaklanıyordu.

"Bel, şaka mı yapıyorsun?"

"Bırak da döndürsünler ama sen uzak dur," diye bağırdım. "Altına girmemiz..."

"Ah, anladım." Neyse ki stratejimizi yüksek sesle söylemek zorunda kalmadan beni anladı çünkü bu yarışlarda benden çok daha fazla şey görmüştü. Fırladı ve yaklaşık bir dakika boyunca silahımızı ilk kez kullanarak saldırdı. Eğer sonuç jüriye kalırsa yeterince hızlı bir şekilde işe yarar strateji geliştiremediğimiz için puan kaybederdik. Tek şansımız, nakavt etmektir ki bu da hasar vermek anlamına gelirdi... *Bir sürü* hasar.

Shredder'ın yatay döndürücüyü kullanmasını sağlamak, iyi bir başlangıç oldu çünkü Neelam da ben de çalıştırdıkları an botlarının yerden nasıl da hafifçe yükseldiği görebiliyorduk.

“İşte, zayıf noktayı bul!” dedim heyecanla.

“Deniyorum...”

Yedi'nin tabanını Shredder'ın üzerine indirdi ve bot belirli bir açıyla havaya fırladı. Neelam daha sonra bizim dikey döndürücüyü çalıştırdı ve keskin tek dişiyle rakip botu yakaladı. Shredder'ın titanyum tabanı baştanbaşa yarıldı ve Neelam botu havaya fırlattı.

“Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!” diye bağırdım. Annemin kalabalıkta bir yerlerde olduğunu ve bu haykırışlarımı duyduğunu umursamadım bile. “NEELAM, AMAN TANRIM!”

Shredder yalpalayarak yere indi ve Neelam *hamlesini* yaptı. İşte tam burada kendini göstermeye başladı, herkes Neelam'ın öldürücü içgüdülere sahip olduğunu bilirdi. Yedi, rakip botu bir köşeye itti ve doğrulması için döndürücüyü kullandı. Sonra da devresini parçaladı. Shredder'ın yatay döndürücüsü saniyeler içinde devre dışı kaldı. Soluma bakınca mavi takımın sürücüsünün bembeyaz olduğunu gördüm.

“On saniye içinde hareket görmezsek nakavt olur!” diye bağırdı hakem. “On... Dokuz... Sekiz...”

Arkamdaki kalabalığın da geri sayıma katıldığını duyabiliyordum.

“Dört... Üç... İki...”

Neredeyse ağlamak üzere olan Neelam, “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

“Bir... NAKAVT!” diye bağırdı hakem ve Neelam şoke olmuş bir vaziyette bana döndü. Gülsem mi, ağlasam mı bilemeden ben de ona baktım. Sonra bir adım öne çıkıp bana sarıldı ve çılgınca bağırarak kalabalık erkek grubumuz bizi ayırana kadar öylece kaldık.

“EVEEEEEEEET!” diye bağırdı Emmet ve Neelam'a kocaman sarıldı. Dash de arkamdan gelip kolunu omuzuma attı.

"Yaşasın," dedi heyecanla. "Çok fenaydın, ahbap..."

Delicesine kutlama yaparken biri araya girdi. Mavi takımın sürücüsü, bizimle tokalaşmak için elini uzatarak, "Güzel maçtı," dedi. Neelam, Dash ve ben sportmenlik adına hemen kendimizi toparlayıp çocuğun elini sıktık.

"Evet, siz de harikaydınız," dedim. Ki gerçekten öylelerdi. (Biz daha iyiydik ama.)

"Şey, bu benim kız kardeşim," dedi çocuk ortaokulda olduğunu düşündüğüm bir kıızı öne doğru iterek. "İkinizi de çok beğenmiş."

"Ah, sağ ol, dostum." Çaksın diye yumruğumu uzattım.

"Kotuna bayıldım," dedi utanarak.

"Teşekkürler." Başımı kaldırıp mavi takımın omuz silken sürücüsüne baktım.

"Kızların robot yaptıklarını bilmiyordu," diye açıkladı.

"Ah, yaparız," dedim ciddi bir tavırla. Takımım, bazı düzeltmeler yapmam için beni sürüklemeye başladı ama ben biraz bilgelik yapmak için doğru zaman olduğuna karar verdim.

"Baksana, erkekler *bile* yapıyor," diye seslendim kıza. "Ne kadar zor olabilir ki?"

Tamam, bu hiç bilgece bir cevap olmamıştı. Mavi takımın sürücüsü gözlerini devirdi ama hey! Kız kardeşi neşeyle gülümsedi ve belki de Neelam ile birlikte tek bir kızın bile buna inanmasını sağladıysak, o da aynını yapabilir diye düşündüm. O kız da başka bir kıza yardım ederdi, *o da* bir başkasına...

Omzumun üzerinden bana simli bir pankart kaldıran Jamie, Lora ve Bayan Voss'un oturduğu yere baktım.

DÜNYAYI KİM YÖNETİYOR?

Tam o anda gözüme Mac takıldı. İkimiz de aynı şeye bakıyorduk. Zafer kazanmış bir edayla yumruğunu havaya kaldırıp... Hayır, dayanışma içindeymiş gibi... "Seni görüyorum, Maier," diye seslendi bana.

Seni görüyorum. Bu cümle, bir yıllık gerginliğimi alırcasına saç diplerimden ayak tırnaklarıma kadar üzerime yağdı diyebilirim. Neyse ki ağlayacak vaktim yoktu zira on beş dakika içinde başka robotları yerle bir etmeyecek olsam, gözlerim yuvalarından fırlayana kadar ağlayabilirdim.

TEO

Komadan çıkar gibi uyandım ve otel odamızda yalnız olduğumu fark ettim. Dash, Kai ve Emmett bu sabah geride bir kavgaya bırakarak çıkmıştı ve saat, bana savaşın muhtemelen üçüncü turunu kaçırmakta olduğumu söylüyordu. Tabii, eğer şimdiye dek kaybetmedilerse.

Telefonuma bakınca Dash'in beş saniyede bir bana mesaj attığını gördüm ve çok rahatladım. Lora'nın Instagram hikâyesinin oynat tuşuna bastım ve Bel ile Neelam'ın karşı takımı nakavt edişini izledim. Hikâye, ikisi de birbirlerine hayretler içinde bakarken sona eriyordu. Bel, kuşlu kotunu giymişti. Onu görünce göğsüm ağrıdı. Gülmekle ağlamak arasında bir yerdeydi. Aklıma daha birkaç ay önceki ilk zaferimizde ona sıkı sıkı sarılmam geldi. O günden beri çok şey değişmişti ama ona bakarken hissettiklerim... Aynıydı. Her zamanki gibi vahşi ve gururlu...

Video bizzat nakavtın kendisine odaklanmıştı -ki bu, benim için gerçekten önemliydi- ama son ulusal yarışın dışında kalmak... Düşündüğüm gibi olmadı. Üzgündüm, evet ve orada olmayı çok isterdim ama şu an botları kullanmak gibi bir sorumluluğumun olmaması beni rahatlatıyordu. Herkesi sırtımda taşıma görevini o kadar uzun zamandır üstlenmişim ki, bir yanımda bedenimin bunu bir daha yapmamak için isyan ettiğinden şüpheleniyordu. Kai ile Emmett'in robotu sürüp süremeyeceğimle ilgili tartışmaları

arasında gidip gelirken gerçekten ikiye bölündüm çünkü hiç kimseyi hayal kırıklığına uğratmayan kişi rolünün bende olduğunun farkındaydım. Eğer bir şekilde benim yapabileceğim konusunda anlaşsalar, kendimi yataktan zorla da olsa çıkarırdım. Bir saniye bile sorgulamazdım. Ama sonunda iş benden çıktığı için gerçekten memnun oldum.

Mac her ne kadar bu takıma borçlu olduğum konusunda haklı da olsa, Bel daha haklıydı. Dash de öyle. Takım ben değildim, *bizdik*. O botları beraber inşa etmiştik ve onlara *-hepsine* ne kadar güvendiğimi anlamam için yirmi dört saat boyunca kustumama hiç gerek yoktu. Çünkü her ne kadar buraya kadar bensiz gelemeyecek olsalar da ben de onlarsız hiçbir yere varamazdım. İhtiyaçları olan her şeye sahiplerdi, bir yıldır amansızca çalışmışlardı ve artık benim kazanmama ihtiyaçları olmadığından emin olduğum için ben de çok rahatlamıştım... Hayır, *sevinmişim*.

Üzüldüğüm şey, Yedi'yi sürmüyor olmam değildi; kazan-sak da kaybetsek de bu oyunun bir parçası olamamamdı. O on beş saniyelik videodaki insanlar, benim dünyadaki en yakın dostlarımdı. Onlar benim ekibimdi. Kim bilir kaç haftayı, ayı hatta yılı başkaları yıksın diye birlikte bir şeyler inşa ederek geçirmiştik ama yıkılmayan tek şey, birbirimizle kurduğumuz bağ olmuştu. Hatta Bel ile aramızdaki bağın da yıkılmayacağını umuyordum.

Kapıda bir ses duyunca doğruldum. *Biri yemek molasında bana yarışmanın nasıl gittiğini haber vermek için gelmiş olabilir*, diye düşündüm. Fakat içeriye annem girdi. Sanırım onu Mac aramıştı.

“Selam, tatlım,” dedi ve yerde ergen çocukların mikropları varmış gibi parmak uçlarına basarak içeriye girdi. “Uyanık mısın?”

“Evet, uyandım.” Güçlkle doğruldum. “Gerçi hâlâ biraz hâlsizim.”

“Ah, tamam.” Çantasını kenara koyup iç çekti. “Kötü zamanlama, ha? Sen hiç hastalanmazsın ki, bebeğim.”

"Evet, biliyorum. Bu pek iyi olmadı." Haklıydı. Hiç hastalanmazdım. "Ama gelmene gerek yoktu."

"Elbette vardı." Uzanıp alnımı kontrol etti. "Sanırım rehber kitap bunu öneriyor," diye mırıldanarak hafifçe kaşlarını çattı. "Gerçi ne aradığımı bildiğimi de söylemem."

Kendimi tutamadım ve güldüm. "Çok iyisin, anne. Rehber kitapta bir sürü subjektif tavsiye var sanırım."

"Doğru, bazen çok çelişkili olabiliyor," diye iç çekti. "Lütfen şunu bil ki, buraya gelmek için Tay masajımdan vazgeçtim."

"Babam gelmiyor, değil mi?" dedim annem yanıma iyice yerleşirken. Koluyla beni sardı ve başımı omzuna yasladı. Çok rahattım.

"Gelmesini ister misin?"

İşin aslı, bu sadece vakit kaybı olurdu. Zaten genelde bu tip şeyler için gelmezdi ve ben de gerçekten bunu dert etmezdim. Onun vakti sınırlıydı ve zaten çok yakın olmadığımızdan, gelirse işe geri dönmek için sabırsızlanıyor mu diye endişe etmek istemiyordum. Babamın ebeveynlik görevlerini yerine getirmek zorunda olması bana kendimi suçlu hissettiriyordu.

"Sorun değil," dedim ama bunu söylemek için kendimi neden bu kadar zorladığımı da merak ettim. "Zaten yarışmıyorum ki..."

Annemin çantasında duran telefonu çalınca sustum. Hayrettir ki babam *FaceTime*'dan arıyordu.

"İyi insan lafının üstüne gelir, derler." Cevapla tuşuna basıp ekranı ikimizi de alacak şekilde kaldırdı. Saçlarımı karıştırarak, "Bebeğimiz yaşıyor, Mateo," dedi babama. "Şu ebeveynlik işinde hâlâ süperiz."

"Harika," diye kıkırdadı babam. Hiç kimse onu annem gibi güldüremezdi ama sonunda dikkatini bana çevirdi. "Kendini iyi hissediyor musun, evlat?"

Tamam, babamın her zaman sırf benim için yanımda olmasına gerek duymadığımı söyledim ama bu, yine de benimle konuşmak istediğini duymaktan hoşlanmadığım anlamına gelmiyordu.

Anneme biraz daha sokularak, "Evet, baba. İyiyim," dedim.

BEL

Yarışın dördüncü turuna çıkmadan önce Dash'e, "Teo bir şey söyledi mi?" diye sordum. Kazanmak üzereydik ve bu noktada bir galibiyet daha işi bitirecekti. Annemi daha önce hiç bu kadar heyecanlı ve dehşet içinde görmemiştim. Hatta Chromatica'nın renkli polimer kabuğuna darbe alması üzerine annemin elleriyle gözünü kapattığını bile fark ettim. Neyse ki babam eğilip ona bir şeyler söyledi de annem biraz rahatladı. Herhalde alt kısmını metalle kapladığımızı falan açıklamıştı. (Tekrar bir araya gelmeyeceklerinin farkındaydım ama yine de onları böyle görmek hoşuma gidiyordu. Bir günlüğüne bile olsa birbirlerine yaslandıklarını izlemek güzeldi.)

"Bana bir sürü emoji göndermiş," dedi başparmağını ekranın üzerinde gezdiren Dash. "Bak." Bana, modern hiyeroglifi ile dolu ekranını gösterdi.

"Ah, tamam." Teo'nun hasta yatağından bana gizli mesajlar atmasını beklemiyordum tabii ama...

"Ah, bak. Bu da senin için." Dash bana ekrandaki yeni mesajı gösterdi:

Dash

Bell'e KDM konusunda sakın olmasını söyle

"Ah." Bana, inşa ettiği kendini doğrultma mekanizmasını hatırlatıyordu. Ne kadar da titizdi. Bu mekanizma, dilerseniz botunuza ekleyebileceğiniz bir şeydi. Eğer robotunuz sırt üstü düşerse mekanizma onu yeniden ayağa kaldırıyordu. Chromatica'nın plastik zırhının ağırlığı sebebiyle pil sistemimizi sınırlandırmamız ve on beş pound ağırlığının altında tutmamız gerekmişti. Böylece kullanmak zorunda kalırsak kendini doğrultma mekanizmamız düzgün çalışılabilecekti. Faydalı bir hatırlatmaydı ama bana Bel Kanto falan dememişti...

"Tamam, sağ ol. Parçalardan birinden bahsediyor. Anladım," dedim Dash'e.

"Ah, iyi bari. Ben de 'Kader mağduruyum' falan demek istediğini sanıp endişelenmiştim."

"Dash, uzun zamandır robotiktesin. Herhalde KDM'nin ne anlama geldiğini biliyor olmalısın," dedim ama ne ima etmeye çalıştığını o an fark ettim. "Bir dakika, sen ne dedin?"

Bana yan yan baktı. "Seni özlüyor," dedi. Bunu duymak canımı yaktı ama Teo ile ben boş yere ayrılmamıştık.

"İnan bana, Dash... Bu, ikimiz için de en iyisiydi..."

"Hayır, değildi." Luke gibi o da başıma hafifçe vurdu. "Sen de onu özlüyorsun. İtiraf et."

Yüzümü buruşturdum. İnkâr etmeyi çok isterdim ama Teo'nun bana mesajı olduğunu söylediği zaman yüzümün aldığı şekli görmüştü. Dash aptal biri değildi.

"Onu özlemediğimi söylemiyorum, ben sadece..."

"Ben duymam gerekeni duydum. Hey, odaklan," diye beni Neelam'a doğru dürttü. O da bu sırada bana deli gibi işaret ediyordu. "Gidip bir galibiyet daha al, tamam mı?"

Bir tane daha.

Bir tane daha.

"Tamam, tamam. Denerim."

Sistemimden Teo ile ilgili tüm düşünceleri attım ve Neelam'ın yanına koştum. Tam ağzımı açıp ona panikleyecek bir şey olmadığını hatırlatacakken, rakibimizin kim olduğunu fark edip sustum. Bir James Bond filmindeki kötü adamlar gibi, yanında iki arkadaşıyla bir anda karşımızda beliren Richardson, "Duyduğuma göre Luna yokmuş," dedi, "üç dakika çok hızlı geçecek."

"Sen buraya nasıl geldin? Yerel yarışları bile kazanamadın?" dedim.

Bakışları kotumdaki nakışlara kaydı. Yüksek sesle, "Aşırı tatlı bir kot," diye yorum yaptı. Suratına yumruk atacağımdan kesinlikle emindim.

"Bel," dedi Neelam beni d rtterek. "Boş ver onu."

Her ne kadar -ve özellikle- hiçbir Şey söylememeyi tercih et-seler de onların da bu işin bir parçası olduğunu belirtmek için arkadaşlarını da dâhil ederek Richardson'a, "Sizin derdiniz ne?" diye sordum. "Tamam, anlıyorum, kaybetmek utanç verici ama hey, en azından erkeklere denemeleri için bir fırsat verilmesi bizi de mutlu ediyor," dedim çenemi hafifçe kaldırarak.

"Bak,  eŐitlilik puanları için tebrikler ama bizim onlara ihtiya ımız yok," diye cevap verdi Richardson.

Neelam'a Şöyle bir bakıp arkasını döndü ve kırmızı kareye gitti. (Eyvah!) Demek ki bu defa mavi karede olan bizdik. (Offf, ben de tıpkı annem gibi batıl inançları olan biriydim.)

"Onu pişman et," diye mırıldandım elleri sıkıca kontrol panelini kavramıŐ olan Neelam'a.

"Ah, merak etme. Onu ağlatacağım," diye cevap verdi.

Keşke Richardson'ın, kız olduğumuz için bizimle dalga geçme-sini umursamadığımı söyleyebilseydim ama aslında bu, çok sinir bozucuydu. Sadece yanlış olduğu için değil -ki çok yanıŐtı- ama bu tip Şeyler yüzünden çoğu kız denemekten bile çekiniyordu. Bu tip konularda  ne çıkan kızlar, bu tip yorumları umursamayan ve yoluna devam eden tiplerdi ama bu, hiç de o kadar kolay bir Şey değildi. Sadece dıŐtan değil, i ten de çok güçlü olmalıydınız ve etrafınızdaki pek çok insan başarısız olmanızı beklerken sizin baŐarmanız, hiç kimse için kolay bir Şey değildi.

Omzumun  zerinden Jamie'ye baktım. O, benim tanıdığım en zeki ve okul birincimiz olan kişiydi. Ayrıca içimizdeki en hırslı kişi olan ve buna rağmen asaletini hep koruyan Lora vardı. Kızın aklı-na asla olumsuz Şeyler ya da kurnazlıklar gelmezdi. Onların hayatta başarılı olmalarını ne kadar çok istediğimi düşündüm, mümkün olduğunca ilerlemelerini ve tüm kızlara bir ışık gibi örnek olana kadar yollarına devam etmelerini... Sonra yine toparlandım   n-k  bu anın, benim anım olmasına hazırdım.

"Mavi takım, hazır mısınız?" diye sordu hakem. Neelam hiç tereddüt etmeden başlama düğmesine bastı. "Hazırız."

Richardson'a bakma zahmetine bile girmedim. Bunun yerine, yerel yarışlara getirdiği botunun yeniden tasarlanmış hâli olan botuna baktım.

AYBY'nin İkinci Dönemi. Cidden mi? Ne kadar saçma...

"Odaklan, Bel," diye dürttü beni Neelam. "Ne düşünüyorsun?"

"Şey..." Buradan bakarak dönme kuvveti ile ilgili sorununu çözüp çözmediklerini anlayamazdım. Gerçi botun yüksekliğini biraz arttırmışlardı. Buradan görebildiğim kadarıyla geçen sefer kaybetmelerine sebep olan en tepedeki yere yeni bir katman eklemişlerdi. Önceki turlarda herhangi bir tekme ya da çizik almadıklarına göre demek ki bariz bir zayıf noktaları yoktu. O an *keşke sabah dövüşürlerken silahlarının nasıl çalıştığını görmek için maçlarını izleseydim*, diye düşündüm. Ravi ile Emmett bize belirsiz bir rapor vermişlerdi gerçi ama onların söyledikleriyle benim bizzat görmem farklı olur muydu, bilmiyordum.

"Bilmem," dedim Neelam'a dürüstçe. "Onları kendin deneyip göreceksin."

"Tamam, bu iş bende." Çenesi kasıldı.

"Yaparsın, biliyorum." Chromatica'yı Teo ile birlikte inşa ettiğimiz için, onun da Yedi gibi iç içe geçmiş bir yapıda olduğunu Neelam bilmiyordu. Yine de bütün gün kullanmış ve kullandıkça öğrenmişti.

"Bitirelim şu işi," dedim ve hakem başlama anonsunu yaptı.

Sağ köşedeki AYBY (bu bota tam adıyla seslenecek *değilim*) kükreyerek kırmızı kareden çıktı ve doğrudan Chromatica'nın üzerine geldi. Neelam çok hızlı tepki verdi ve AYBY'nin döndürücüsü, plastik kabuğumuzu delmeye çalışırken son anda kurtuldu.

"Dik durman lazım," dedim bir yandan da jüriye bakarak. Son turu jüri kararıyla kazanmıştık, dolayısıyla zırhın tasarımından çok etkilendiklerini biliyordum. Aslında nakavtı tercih ederdim tabii ve Richardson'ın kendi botunun alevler içinde kaldığını görmesini çok isterdim ama AYBY'nin zayıf noktalarını henüz bilmediğimiz için körlemeden hedef alıyorduk.

Odaklanmış olan Neelam bir şeyler homurdandı. AYBY bir daha daldı ve Neelam döndürücüyü çalıştırıp rakip bota güçlü bir hasar verdi.

“Güzel. Peşinden gitmeye devam et,” dedim. Başını sallayıp bir daha vurdu. Bir dakika boyunca maç bir ileri, bir geri devam etti. Dövüşün bitmesine bir dakika kala iki bot da eşitti. Hafifçe terlemeye başlayan Richardson’a baktım. Bize daha fazla hasar vermeye çalışıyordu ama botumuzun renkli kabuğunun izin verdiği kadarını yapabiliirdi.

Sabırsızlanan Neelam, ölüm vuruşu yapmak için hazırlandı ama saldırı zamanlaması anlamana gelen momentum, bizden yana değildi. Çarpışmanın etkisiyle Chromatica ters döndü. Bağırma- mak için ağzımı kapattım. Botumuz sırt üstü yerdeydi.

“Kalkmıyor,” dedi Neelam kendini düzeltme mekanizmasının üzerine defalarca vurarak. *Tanrım*. Sanki Teo’ya malum olmuştu. “Biliyorum, sen basmaya devam et...”

“Bel, kıpırdamıyor...”

“Biliyorum, biliyorum, bekle...”

Richardson bu hareketsizliğimizi fırsat bilip botumuzun alt kısmındaki ince titanyum tabanı yırttı.

“Bel, ne yapacağım?” dedi Neelam.

“Lanet, lanet, lanet!” Düşünmeye çalışıyordum. “Bak, denemeye devam et...”

“Döndürücüyü açayım mı?”

“Hayır, hayır! Tüm devreleri, botu doğrultmak için kullanmamız lazım...”

“Battlestar Chromatica’nın hareket ettiğini görmeliyiz!” diye bağırdı hakem. Bu sırada AYBY de yerinde dönerek seyircilere zafer dansı yapıyordu.

“Küçük bir kıpırtı bile yok! On saniyeniz var, mavi takım. On... Dokuz...”

Hayır, hayır, hayır! Olmaz. Bu bot olmaz.

Bizim botumuz olmaz.

"Bel," diye haykırdı başparmağını sürekli mekanizmanın düğmesine bastırıp kaldıran Neelam. "Emin misin?"

"Eminim, Neelam, eminim." Emin değildim. Hiçbir fikrim yoktu. Bu parçayı Teo yapmıştı, ben değil. Zayıf noktaları olduğunu biliyordum -çalışması gerektiğini de biliyordum- ama bu, lise robotiği idi. Bilgisayar simülasyonu değil. Gerçek hayatta işler her zaman olması gerektiği gibi gitmezdi.

"Sadece bekle, tamam mı? Denemeye devam et..."

Beynim, *bu benim botum* diye çılgık atıyordu. Bu benim çabam, benim terim, benim kanım, benim gözyaşım, bu benim ve Teo'nun, bu bütün yıl uğruna çalıştığımız şey...

"Ama eğer döndürücüyü kullanırsam onu..."

"Hayır, kullanamazsın. Lütfen, pes etme. Neelam, *lütfe*..."

"Altı... Beş... Dört..."

Çaresizce omzumun üzerinde geriye baktım ve Jamie ile Lora'nın birbirlerine sıkıca sarıldıklarını gördüm. Annem eliyle gözlerini, Mac de ağzını kapatmıştı. Kırmızı kareden bir sürü tezahürat yükseliyordu. Bütün St. Michaelli oğlanlar erken kutlama yapmaya ve dalga geçer gibi bana bakmaya başlamıştı. Onları görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

"Güven bana," diye yalvardım Neelam'a ve içimden, dün gece de benim ona güvendiğimi hatırlamasını umdum. Hiçbir şey söylemese de çenesinin aldığı şekilden ne düşündüğünü net olarak tahmin edebiliyordum: *Haklı çıksan iyi edersin.*

Eğer bu iş ters giderse benim yüzümden olacaktı, bunun farkındaydım. Artık konu Richardson falan değildi. Gerçi yan gözle baktığımda bana pis pis sırıttığını görebiliyordum. Teo ile ikimizin *teoride* yaptığımız hesaplamalara dayanarak Neelam'dan bana güvenmesini istemiştik ve gerçek hayatın beklentilerimize göre hareket etmediğini en iyi bilen kişi de bendim. Silahımızı çalıştırmak da hareket etmek sayılacaktı, böylece dövüşte kalmaya devam edecektik ama bu, bizi kurtarmaya yetmeyecekti. Kendini düzeltme voltajını bir noktada tekrar yükseltmemiz gerekecekti ve şu anda bunun için yeterli vaktimiz yoktu.

Ya şimdi ya da asla... Öl ya da yap. Neelam daha önce bana hiç güvenmemişti ve bu konuda yalnız değildi, arkamızdaki oğlanların da aynı şeyi *-herhangi bir şeyi-* yapmamız için bağırdıklarını duyabiliyordum. Bunu kendi kalp atışlarım kadar iyi biliyordum: Çalışmak zorundaydı.

Nefes bile alamıyordum ve hakemin geri sayımı devam ediyordu.

“Üç.. İki... Bir...”

Tam o sırada mekanizma harekete geçti ve Chromatica yerden kalkıp voltaj yükseldiği için dönmeye başladı. Richardson’ın yüzündeki gülümseme silindi, takım arkadaşlarının çeneleri kapandı. İşte o an artık biliyordum. Ringdeki en iyi botu inşa etmiş olmak böyle bir şeydi.

“Az evvel geçirdiğim kalp krizi yüzünden Luna’yı boğacağım,” diye mırıldandı Neelam ve doğrudan AYBY’nin üzerine hamle yaparak daldı. O kadar rahatlamıştım ki gözyaşlarına boğuldum, arenadaki diğer bütün sesler arkamızdaki kalabalığın çığlıkları içinde kayboldu.

TEO

Yarıştan sonra kutlama yapmak için tüm takımın bir yerlere gitmesini bekliyordum ama onlar benim odama doluştular. Hâlâ kendimi tam olarak iyi hissetmiyordum ama annem giderken beni de götürmek istediğinde teklifini geri çevirmek, benim için hiç de zor bir karar olmadı. Kazansak da kaybetsek de burada, takımımın yanında olmak istiyordum. Gerçi yüzlerindeki ifadeye bakılacak olursa galiba kazanmıştık.

“Yedi ezip geçti,” dedi Dash ve bağırarak yumruğunu havaya kaldırdı. “Eklediğimiz bütün yeni parçalar ortalığı *kasıp kavurdu*. Gelecek yıl katılacak olan öğrencilerin hiçbir şey eklemesine gerek kalmadı.” Geride bıraktığımız efsanevi zaferle yüzü ıslıl ıslıl parlıyordu.

“Bu harika.” Bunu duymak beni çok rahatlatmıştı. “Ya Chromatica?”

“Herhalde sadece ağırlık klasmanında kazandığımızı düşünmedin, ha?” diye sırttı kolunu Kai’nin omzuna atan Emmett. “Ahbap, canlarına okuduk.”

“Bel’i, Richardson’a kendi botunun pilini verirken görmeliydin,” diye ekledi Kai kahkahalar atarak. “Buz gibi davrandı. Çok komikti. Richardson kusacak gibi görünüyordu.”

Hafifçe gülümsedim ve Bel’in adını duyunca yüreğimde hissettiğim ince sızıyı görmezden gelmeye çalıştım. “Hiç kimsenin

bu duruma düşmesini istemem, inanın bana ama bunu duyduğuma çok sevindim.” Etrafa baktım ve Neelam’ı gördüm. Bana hafifçe omuz silkti.

“Hey, iyi iş çıkardın, Dasari,” diye seslendim ona. *Keşke botu sürmesini ona ben teklif etseydim*, diye düşündüm ama... Tamam, bazı şüphelerim vardı. Belli ki yanılmıştım ama bunun için hiç de kızgın değildim. “İşi devralmana çok sevindim,” dedim.

“Hah, Luna. Ben zaten senden daha iyi olduğumu biliyorum.” Gözlerini devirdi ve etrafta dolaşıp diğer sohbetlere karışmaya gitti. Aynı eski Neelam işte.

“Görmeliydin,” diye devam etti Dash ve kaçırdığım nakavtlardan birini canlandırdı. Birkaç kişi daha ona eşlik etti ama hiçbir şey anlamadım.

(Bana FOMO⁴⁰ demeyin.)

“Dostum, ben...” Yüzlerindeki bitkin ifadeye bakınca üzül-düm. “Bunun bir parçası olamadığım için nefret ediyorum,” dedim ama kapıda duran Mac’in yanından gelen bir ses duydum. Biri boğazını temizliyordu.

“Aslında parçasıydın,” dedi tanıdık bir ses. Bel’in geldiğini görünce gözlerimi kırıştırdım. Ortama ani bir sessizlik çöktü. Bel bana doğru çekinerek yaklaşırken Mac, “Hey, çocuklar,” dedi, “Luna’yı biraz yalnız bırakalım, olur mu? Mikroplar,” dedi Dash’i dürterek.

Herkes yavaşça odadan çıktı. Oda boşalınca Mac gelip Bel’in yanında durdu. Arkasında bir şey sakladığını fark ettim.

“Benim Teo’dan mikrop kapmamı pek umursamıyorsun galiba, Mac?” diye her zamanki gibi alakasız bir soru sordu Bel.

“On dakikan var, Maier,” dedi Mac. “Sonra dışarıdaki öğretmenlerden biriyle çıkıyorsun. Anladın mı?”

Bel başını salladı.

“Tamam. Ha bir de,” dedi Mac. “Bu yıl bana çok şey öğrettin.”

⁴⁰ FOMO, güncel olanı kaçırma korkusu.

"Ben mi?" Bel kaşlarını çattı.

"Sandığından da çok şey, evlat." Bel'in omzunu sıvazladı ve odadan çıkıp ikimizi yalnız bıraktı.

"Gördün mü? İlerleme var," dedim Bel'e. Gözlerini devirdi ve biraz daha yaklaşıp arkasında sakladığı şeyi çıkardı.

"Diğerlerinin bu anı mahvetmemeleri için bana söz vermelerini istedim çünkü havalı bir giriş yapmak istiyordum ama..." Omuz silkti. "Baksana."

Bu bir kupaydı. Çok süper güzel bir kupa olduğu söylene-
mezdi ama üzerindeki yazıyı görebiliyordum:

EN İYİ MÜHENDİSLİK ÖDÜLÜ

"Hangi bot için?" dedim parmaklarımı kabartma harflerin üzerinde gezdirerek.

Sırıtarak, "Tahmin et," dedi.

"Bizimki mi?"

"Evet." Bana bakınca gözleri tüm gücüyle gözlerime çarptı. "Artık anlıyorsun sanırım."

"Neyi?"

"Bunun bir parçası *olduğunu*. Hayır... Hayır, sadece bir parçası *olduğunu*." Kupayı elimden alınca güldüm. "En iyi mühendis sensin, Teo. Sürücüsün, lidere sin. Sen bu takımın omurgası sin." Sonra kupayı tekrar ellerime verdi. "Bu sende kalabilir." İç çekti. "Yani, ben de tüm bunlara şahitlik ettim, o yüzden..."

"Sende kalsın," dedim. Tereddüt bile etmedi. "Tamam o zaman," dedi ve kupayı alıp göğsüne bastırdı. "Bu konuda hâlâ biraz duygusalım, affedersin. Diğer robotik kulüplerinden daha fazla paramız vardı, biliyorum..." Yine iç çekti. "Ve ben de sizin geçen yıl yaptıklarınızın üzerine bir başarı koymuş oldum..."

"Bel." Uzanıp elini avucuma aldım. "Bunu sen hak ettin. Hiç kimse sana bunu vermedi."

Ellerime bakıp yutkundum.

“Ailene anlatacak mısın?” diye sordum.

“Aslında Bayan Voss anlatmış,” dedi hafifçe gülerek. “İzlemeye geldiler.”

Vay canına, bu Bel için çok büyük bir olaydı. Streslendi mi diye dikkatle yüzüne baktım ama... Mutlu görünüyordu. “İkisi de mi?”

“İkisi de.” Hafifçe gülümsedi. “Dürüst olmam gerekirse galiba cezalandırılacağım. Ama en azından gelecek yıl neden devlet okuluna gitmeye karar verdiğimi anlamış oldular.”

“Öyle mi?” dedim şaşırarak. Demek ki onunla konuşmayalı bayağı bir zaman geçmişti.

“Evet, ben...” Tuhaf bir şekilde boğazını temizledi. “Bunu gerçekten yapmak istiyorum, bilirsin. Yani bunu yapmaya devam etmek istiyorum. Hem kim bilir, belki bir iki yıl sonra MIT’ye yine başvururum. Tüm kredilerimi tamamladıktan sonra yani.” Utanarak gözlerini kırptırdı. “Bunu bilmen gerektiği için söylemiyorum. Yani kastettiğim şey...”

“Bel,” dedim. Kendimi tutamayıp gülümsedim. “Bu harika.”

“Öyle mi?” Gözleri büyüdü.

“Kesinlikle. Acaba seninle gurur duyuyorum desem çok mu duygusallaşmış olurum? Seninle çok gurur duyuyorum.”

Yanakları kızardı. “Tamam, yavaş ol, Luna. Daha hiçbir şey *yapmadım ki...*”

“Haydi ama Bel, seninle her zaman gurur duyduğumu biliyorsun,” dedim bütün içtenliğimle.

Bana uzun ve kırılgan bir ifadeyle baktı. O an kafamdan geçen her şeyi anlatmak için doğru zaman olduğunu fark ettim. Lisenin tek bir faydası varsa, o da hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini anlamanızı sağlamasıydı.

“Bu, hangi üniversiteye gideceğinle asla alakalı değildi,” dedim. “Sana olmadığın bir şey olmak zorundaymışsın gibi hissettirdiğimin farkındayım. Ama yemin ederim, böyle bir niyetim yoktu.”

“Artık bunu anlıyorum.” Hafifçe başını kaldırdı. “Sanırım ben de biraz utanmıştım ve... Bir *planım* yoktu. Sen de her şeyi çok kolaymış gibi görmemi sağlıyordun.”

“Bel, benim için hiçbir şey kolay değil. Senden önce boğuluyor gibiydim.” Daha önce bunu hiç kimseye söylememiştim ama çok samimiydim. “Senden önce hayatımda hiç kimse, iyi ya da kötü benim gerçekten ne olduğumu görmeye çalışmadı. Sadece benim bazı yanlarımı istediler. Lider yanıımı, kaptan yanıımı ya da...”

“İtaatkâr evlat yanıını mı?” diye sordu sessizce.

“Evet.”

Birkaç dakika sessizce oturduk, ellerimiz kupamızı kavrıyordu.

“Dinle,” dedi, “balo...”

“Bel, ben seni çok öz...”

İkimiz de durduk.

“Beni baloya mı davet edecektin?” dedim, gülmemek için kendimi zor tutarak.

“Şey, yani ben...” Kıpırmızı olup kekelemeye başladı. “Haydi ama, modern çağdayız. Kızlar da erkekleri baloya davet edebilir.”

“Seni özledim,” dedim bu defa kendimi tutmadan. “Seni çok özledim. Elbette seninle baloya giderim, seninle her yere giderim.”

“Aman Tanrım. Kapa çeneni.” Başını eğip hafifçe güldü. “Tanrım. Teo, ben de seni özledim.”

İki büklüm olup kucağıma yattı. Ona baktım ve ne yapacağımı bilemedim.

“Neden gülüyorsun?” dedim. Çok şaşırmıştım.

“Her şey için.” Bir kez daha hıçkırarak güldü ve sonra derin bir nefes alıp doğruldu. Benimse tek düşündüğüm, onun yanında olduğum için ne kadar mutlu olduğumdu. O benim yanımdayken her şey gözüme çok daha iyi görünüyordu. Onsuz geçen son bir ayda her şey nasıl da sıkıcı ve kasvetli gelmişti, diğer aylarla kıyasladığımda nasıl da boştu. Üstelik Massachusetts’in ne kadar uzak olduğu umurumda bile değildi. Onun sesi bile bana yuvamdaymışım hissi veriyordu. Ailemin kocaman malikânesi bile bu hissin yanında hiç kalırdı.

"Affedersin," diye iç çekti. "Çok tuhaf bir gündü ve ben..."

"Galiba ben sana âşığım," dedim. Donup kaldı. Ben de öyle. Bunu söylemeyi beklemiyordum ama doğru olduğunu da biliyordum. "Senin de bana aynı şeyi söylemen gerekmiyor, ben sadece..."

"Seni seviyorum," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Vay canına, bunu düşünmeme bile gerek kalmadı. Öyle değil mi?"

İkimiz de onun böyle net konuşmadığının farkındaydık. Bir keresinde bana insanların gelecekleri hakkında ya da herhangi bir şey konusunda nasıl bu kadar net olabildiklerini hiç anlamadığını söylemişti ama şu an çok net konuşuyordu. Öyle de görünüyordu.

"Üniversite değil sonuçta," diye espri yaptım. Sevincimi gizlemeye çalışsam da aslında mutluluktan uçuyordum. "Sadece... Bilirsin işte. Benim."

Bel gözlerini devirdi. "Evet, Teo. Sadece sensin."

Bana iyice sokuldu ve bir anda on dakikanın bu kadar hızlı geçmesinden nefret ettim çünkü onu sonsuza dek bırakmak istemiyordum. Tek elimle saçını kulağının arkasına sıkıştırdım ve dudaklarımız iyice yakınlaşana kadar başını kendime doğru çektim. Bir anda sanki bir plak aniden durmuş gibi oldu.

Tabii ya. Otuz altı saattir bu yatakta yatıyor olmamın bir sebebi vardı.

"Bir dakika," dedim dudakları tam dudaklarıma değecekken. "Mikroplar."

Beni duymazdan gelip aramızdaki o kısa mesafeyi hiç tereddüt etmeden kapattı. "Endişe etmem gereken bir bot yarışı yok ki," dedi ve ben de gülüp onu bir kez daha öpmek için kendime doğru çektim.

BEL

Baloya gidemeyecek kadar hastalandım ama hiç sorun değildi. Teo smokin giyip evime geldi ve gece boyunca yüzüme düşen saçlarımı düzeltti. Bu sırada Luke da kapıda bizim birkaç fotoğ-

rafımızı çekti. Sanırım bir noktada onları, şantaj yapmak için kullanmayı planlıyordu ama bu umurunda bile olmadı. Eğer erkek arkadaşınız balo elbisenizin içinde tuvalete koştuğunuzu görüyor ve hâlâ ısrarla sizi sevdiğini söylüyorsa, bence bu iyiye işaretti. (Gerçi bunu evde denemenizi hiç tavsiye etmem.)

Neyse ki artık tamamen iyileşmiştim ve okulun bitmesi için birkaç hafta daha bekledikten sonra nihayet mezuniyet vakti gelmişti. Okulun son haftası finaller yapıldı ama çoğu son sınıf öğrencisi GY sınavlarından önce finallere girdiği için, çoğumuz etrafta dolanıp birbirimizin yıllıklarına nostaljik şeyler yazmakla meşguldük.

Artık hepimiz, Jamie'nin okul birincisi olduğunu öğrenmiştik. Stanford'a kabul edilmişti. Neelam da o okula gidecekti. Oda arkadaşı falan olmayacaklardı ama içimde zaman zaman görüşeceklerine dair bir his vardı.

Lora, USC'nin Annenberg İletişim Fakültesinden bir liyakat bursu aldı ve Ravi de UC San Diego'ya gitmeye karar verdi. Okul, trafik olmazsa buradan yaklaşık iki buçuk saatlik mesafedeydi. Dash, NYU'da karar kıldı; Emmett, UC Berkeley'i seçti. Kai ve Teo zaten MIT'ye gidiyorlardı.

İnsanlar bana da sürekli planımın ne olduğunu soruyordu. İtiraf edeyim, başlarda biraz utanıyordum. Santa Monica Devlet Üniversitesine kaydolacağımı söylemek...

En yakın arkadaşınız okul birincisi, erkek arkadaşınız da bir dâhi iken bu, tam olarak söylemek isteyeceğiniz şey değildi. Yine de sonunda bunu söylemeye alıştım çünkü doğru karar olduğunu biliyordum.

Neelam haklıydı. Hayat uzundu ve yeniden başlamak için bir sürü fırsatımız vardı. Lisede sağlam bir matematik temeli edinmemiştim ve rekabetçi mühendislik bölümüne girmek için birkaç şey daha öğrenmem gerekiyordu.

Kaydolmaya karar verdiğim ilk ders, bilgisayar animasyonlu çizim dersi oldu, bir de çizim dersine kaydoldum. Sonbahar için iş de bakıyordum ve Mac, beni şaşırtarak bu konuda bana çok yardımcı

oldu. Beni, maddi durumu yeterli olmayan çocuklar için FTMM temelli özel eğitim programı hizmeti veren biriyle tanıştırdı.

Bir mühendislik odaklı çalışma programına kaydolduğum anda -ki planım buydu- ailemin tek kuruşunu bile ziyan etmeden hazır olmuş olacaktım. Amacım buydu.

“Planının olması nasıl bir his?” diye sordu Teo.

“Aslında hiç de fena değil.” Bahçede onunla el ele yürüdüğüm bu anlara sıkı sıkı tutunuyordum çünkü gelecek için heyecanlı olsam da onu deli gibi özleyeceğimi biliyordum. “Planlarının her zamanki gibi mükemmel bir şekilde sıralanmış olması nasıl bir his?”

“Aslında MIT, hemen bir ana dal seçmene izin vermiyor,” dedi gülerek. “Yani birkaç yıl oradan oraya amaçsızca dolaşacağım ki bu benim için bir ilk olacak.”

Kendimi tutamadım ve güldüm. “Vay canına. Bunu kaldırabileceğinden emin misin?”

“Eh, olayları akışına bırakmak hakkında bir iki şey öğrendim,” dedi elimi sıkarak. Öğle yemeği için piknik masalarından birine oturduk.

Daha önce kendimi birine bu kadar yakın hissettiğim hiç olmamıştı. Teo benim en iğrenç, en gizli ve en belirsiz yanlarımı görmüştü, buna rağmen iyi ya da kötü hepsini istiyor olmasına inanamıyordum. Ama ben de onun bütün eksiklerini görmüştüm ve ben de ondan vazgeçmek istemiyordum. Sanırım âşık olmanın anlamı buydu. Gerçi aşk hakkında biz ne bilebilirdik ki? Aptal iki âşık olmak için yeterince gençtik ve birbirimiz için dilediğimiz kadar delirebilirdik.

Ayrıyken işleri ağırdan almaya karar verdik. Sürekli benimle konuşmak zorunda hissetmesini istemiyordum. Tabii, bunu yapmanın, söylemek kadar kolay olmayacağının da farkındaydım. Yaşayacağı deneyimin hiçbir anını kaçırmasını istemiyordum; tıpkı benim de yapacak işlerim varken onu özlemekle oyalanmayı istemediğim gibi. Bu yüzden şimdilik dostlarımızla birlikte en güzel yazımızı geçirecek, sonra da... Her şeyi adım adım yapacaktık.

"Hey, herkes gelmeden önce sana vereceğim bir şey var," dedi Teo.

"Ne? Teo..."

"Küçük bir şey, merak etme." Sırt çantasından minik bir şey çıkardı. Bana verince kendimi tutamayıp kısa bir çığlık attım.

"Ah, bu koleksiyonum için yeni bir kuş," dedim heyecanla ve küçük antika iğneyi avucundan aldım. "Çok güzel, Teo..."

"Annem hâlâ o vintage dükkânından alışveriş yapıyor, sahibi bunu bana ayırmış. Saçına falan takmak istersin belki diye düşündüm," dedi. "Ama ne giyeceğini de tahmin edemediğim için tercihi sana kalmış."

"Bu mükemmel çünküüü," dedim, davul çalıyormuş gibi masaya vurarak, "ben de sana bir şey vereceğim."

"Gerçekten mi?" Noel ağacı gibi parladı. Aptal çocuk...

"Hediyeleri çok seviyorsun, ha?"

"Hayatta pek çok şeyden yoksun kaldım. Bilirsin... O yüzden de..."

Hafifçe koluna vurdum. "Kapa çeneni. Aslında şimdi vermeyecektim ama karşımda boş ellerle oturduğun için..."

"Evet! Ver haydi!" Sırıttı.

Gözlerimi devirdim ve çantamdan, biraz büyük bir şey çıkardım.

"Gözlerini kapat," dedim.

"Sen nasıl istersen, Bel Kanto." Gözlerini kapattı. Ellerine uzandım.

"Tamam, şimdi aç."

Gözlerini açıp onun için yaptığım şeye baktı. Birkaç pili ve Luke'un otomotiv parçalarını birleştirip ona küçük, hareketli bir serçe yapmıştım. Son zamanlarda babamda biraz fazla vakit geçirmiştım, o da bütün aletlerini kullanmama izin vermişti. Bunu, baloya gidemeyecek kadar hastalandıktan sonra yapmaya başlamıştım. Gerçi bitene kadar ne yaptığımdan ya da kim için yaptığımdan emin değildim. Bitince anladım.

“Bu, bilirsin işte... Her zaman iki kuş olmalı,” dedim kendimi aptal gibi hissederek çünkü erkeklerin böyle duygusal olup olmadıklarını bilmiyordum. Teo, bir süre serçeye baktı ve sonra hemen devresini kurcalamaya başladı.

“Eğer şöyle yaparsan kanat çırpıyor,” dedim, mekanizmanın bağlantılarını göstererek. “Yurduna aptalca bir şey götürmeni istemedim işte, bilirsin. Bu, masana koyabileceğin kadar küçük bir şey ve...”

“Dalga mı geçiyorsun, Bel?” Eğilip yanağıma bir öpücük kondu. Avucundaki kuştan çok etkilenmişti. “Öncelikle, bunu nasıl yaptığınla ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum. İkinci olarak da bunu masamın *en üstüne* koyacağım. Ya da şifonyerimin. Ya da bilirsin işte, en çok baktığım şeyin.”

“Nasıl istersen,” dedim ama bunu duyduğuma çok sevinmiştim.

“Kuş tüyleri, ha?” dedi sırtarak. Bir an için göğsümün sıkıştığını hissettim. Onu çok özleyecektim. Hem de çok. Bazen kendi ruhumu, onunla tamamen birleşmiş gibi hissettiğim anlar oluyordu. O gidince bir parçamı da kaybetmiş gibi olacaktım. Yine de insanın, hayatında bu tip anları paylaşacağı birini bulması kolay olmuyordu ve bunu kaybetmek çok berbat bir duyguydu, bunun farkındaydım.

“Kuş tüyleri,” dedim, ona çok büyük bir söz veriyormuşum gibi. Biraz sonra Dash geldiğinde Kai’nin yemeğinin yarısını yerdi. Jamie belirir ve bir tenis turnuvasında olan çok komik bir şeyi anlatıp bizi güldürürdü. Lora ile Ravi, yurt odaları için planladıkları eşya listelerini karşılaştırırdı. Lora ile oda arkadaşı, çoktan Pinterest’ten dekorasyon fikirlerini paylaşmaya başlamışlardı. Bu sırada Teo’nun futbol takımından arkadaşları, bir sonraki Dünya Kupası’nda en şanslı takımın kim olacağını tartışırdı. Emmett’in gideceği Berkeley Okulunun, Neelam’ın gideceği Stanford’a ne kadar yakın olduğunu konuşup dalga geçerdik ve o da umurunda değilmiş gibi davranırdı. Ama şu anda burada sadece Teo ve ben vardık. Bu an daha önce paylaştığımız anlara kıyasla son derece

sessiz ve sakin geçse de kendimi doğru yerde, doğru zamanda hissettiğim için çok heyecanlıydım. Mesela, ulusal yarışlardaki ilk nakavtı birlikte kazanmıştık veya Holi Festivali'ndeki, o renk savaşını ilk kez birlikte yapmıştık. Bütün yıl boyunca kendimi ona iyice yaklaştım ve defalarca ona çarpıyormuşum gibi hissetmiştim.

Hayat belki beni beklentilerime henüz yönlendirmemiş olabilir ama evrenin beni buraya getirmesi çok büyük bir şanstı. Dolayısıyla bu, yaşadığım bütün zorluklara değerd.

Teo, tam beni kendisine doğru çekerken telefonum titredi.

Jamie

Oraya geldiğinde Teo ile öpüşmüyor
olsan iyi edersin

Jamie

Az evvel tenis turnuvasında ne
olduğuna İNANAMAYACAĞSIN

Kıkırdarak telefonumu çantama attım ve Teo'nun yakasından tutup onu kendime doğru çektim.

"Ne kadar vaktimiz var?" dedi bana iyice sokularak.

"Ah, yeteri kadar."

Sonra onu, ihtiyacım olan tek şey buymuş gibi öptüm.

BEL

İKİ YIL SONRA

Sey... MIT'ye giremedim.

Aslında devlet okulunda bitirmeyi planladığım iki yılı da bitiremedim. İlk yıl çizim ve temel hesaplama derslerimde ter dök-tükten sonra Neelam'dan bir telefon geldi. Öncesinde de ara sıra mesajlaşıyorduk ama beni ilk defa aramıştı ve bana hiç beklen-me-dik bir fırsat sundu: Emmett'in Berkeley'deki robotik ekibinde, tasarım gözüne sahip birine ihtiyaç vardı, başvurmak ister mi-y-dim? Neelam'ın biyokimya profesörü, bizim botun performansını izlemişti ve kadın, Berkeley'deki mühendislik bölümünün deka-nıyla evliydi. *Benim gibi* biri için orada yer olduğunu öğrenmişti.

Aslında özellikle *benim* için.

Konuyu Essex'te fen, teknoloji, matematik ve mühendislikle ilgilenen kızlar için bir kulüp açan ve haftada bir görüştüğüm Bayan Voss'la konuştuktan sonra bir yıl önceki ağustos ayında, UC Berkeley'e başladım.

Mac'in benim için bulduğu özel eğitim merkezinde ders ver-meyi çok özölüyordum ve Santa Monica'da her akşamüstü yap-tığım bisiklet turlarını da ama Berkeley'de olmak benim için hormonlu robotik eğitimi gibi bir şeydi. Çok yoğun olmama ve onları çok az görmeme rağmen Jamie ve Neelam'a yakın olmak da harikaydı.

Farklı tasarım programlarında çalışarak ustalaşmam sayesinde takım arkadaşlarımla profesörlerimi daha çok risk almama izin vermeleri konusunda ikna ettim. Böylece daha çok sorumluluk aldım. Son iki yıldır verdiğim onca emek, büyüyüp gelişmemi sağladı. Artık ekibimizdeki en iyi tasarımcılardan biriydim.

Ekibim, benden botu kullanmamı istediğinde hiç tereddüt etmedim. Bu işi çok iyi yaptığımı biliyordum. Bu takımı elimden gelen en iyi şekilde yönlendirmiştim ve bu noktada hepsinden daha çok tecrübeye sahiptim. “Bu botu, herkesten daha iyi biliyorum,” deme hakkına sahip olmuştum ve bugün de Üniversiteler Arası Ulusal Robotik Yarışması’nda ilk kez bir botu kullanacaktım. Bu, benim için *dünyalara bedel değilmiş gibi* davranacak değildim.

Telefonum titreyince telefonumu çıkardım. Ailemden ve ağabeylerimden gelen mesajlara baktım. Annemle babam devlet üniversitesi seçtiğim için kesinlikle çok memnundu, her ne kadar bir yıl boyunca başka bir devlet üniversitesinde okuyup tasarruf etmiş olsam dahi, Berkeley için de oldukça güzel bir maddi yardım desteği almayı başarmıştım. Daha da önemlisi ikisinin de benim ailedeki en başarılı kişi olduğumu düşünüp birlikte hareket etmeleri, aralarındaki gerginliği epeyce azaltmıştı. Asla evliyken olduğu gibi olmayacaklardı ama artık onlar için endişelenmeme gerek kalmamıştı.

Bu sabah, Luke da aradı. Babamla birkaç yıl çalıştıktan sonra o da okula geri dönmüştü ve inşaat mühendisliği okuyordu. Aile grubumuza birkaç kalp emojisi attım ve telefonumu kapatıp kendimi toparlayarak yarışmaya hazırlandım.

Ringi görmek için boynumu uzatıp bakarken arkamdan bir ses, “Selam, Maier,” dedi. Arkamı döndüğümde MIT robotik ekibinin sürücüsüyle karşılaştım.

“Merhaba, Luna,” dedim yumuşak bir sesle. “Buna hazır olduğundan emin misin?”

“Hah, ben buna hazır olarak doğdum. Sen o döndürücünün yüksekliğinden emin misin?” diye sordu.

“Senin çekicinden emin olduğundan *çok daha fazla* eminim. Tepki vermesi ne kadar sürüyor?”

“Birazdan öğrenirsin,” dedi sırtarak. Ben de ona çok mutlu bir şekilde gülümsedim.

Bu konuşma elbette rakip olan takımlarımızın iyiliği içindi. (Bazı erkekler hâlâ ısıltılı ayakkabılar giyen bir kızın robotiğe ait olmadığını düşünse de ben onları daima haksız çıkarmaktan mutlu idim.) Teo da ben de bunun yarışmadaki en zor turlarımızdan biri olacağını biliyorduk -onun ne kadar iyi bir mühendis olduğunu çok iyi biliyordum ve onun takımı da test aşamasında botumuzun rekor kırdığını duymuştu- ama aramızda gerçek bir düşmanlık yoktu. Bu tıpkı, Mac’ın robotik laboratuvarında birlikte vakit geçirirken oynadığımız ve birbirimizi zorladığımız oyunlar gibiydi. Sadece bu kez o; MIT tişörtü, ben de Cal tişörtü giyiyordum.

Çok uzun zamandır, bugün yüzleşeceğimizin farkındaydık ve şansımız yaver giderse ilk turda kapışıldık.

“Kırmızıyım,” dedim biraz kibirli bir ifadeyle. “Bunun ne demek olduğunu biliyorsun.”

“Batıl inanç, kuşlar içindir, Bel Kanto,” dedi. Saçımdaki kuşlu iğneyi görmüştü ve bu turun sonunda -yani ben kazandıktan sonra- erkek arkadaşımın bana bir *öpücük borcu* olacaktı.

Evet, hâlâ birlikteydik. Teo’nun ilk yarıyılı için işleri ağırdan almaya karar verdik, ikimiz de birbirimizi hiçbir şey için zorlamıyor ama her gün konuşup, seni seviyorum demeyi asla ihmal etmiyorduk. Kış tatilinde eve geldiğinde Teo bana artık tam bir ilişki istediğini söyledi. Ben de ona aynı şeyi söyledim.

O yüzden evet, ülkenin iki farklı ucundaki ayrı okullara gitmek, dünyanın en kolay şeyi değildi ama günde en az birkaç dakika FaceTime yapıyorduk. Tabii, bu arada hayatlarımızı ele geçirmiş olan botlarımız hakkında birbirimize sır vermemek için çok uğraşıyorduk. Ayrıca birbirimizi, ayda bir kez görmek için özen gösteriyorduk. Yani ikimizin de oda arkadaşları bizleri gör-

meye alıştı. (Kai dışında, Dash de Teo'nun kanepesinde çok vakit geçirdiği için genelde ziyaretlerimi onun gidiş zamanına göre ayarlıyordum. O gittikten sonra en sevdiğim şey, arkasında bıraktığı kurabiyeleri didiklemektir.)

Kesinlikle çok yoğun bir süreç geçirmiştik. İyi tarafından bakacak olursak, gelecek sonbahara Teo ile Edinburgh'taki aynı mühendislik programına kabul edildik. Dolayısıyla sonunda aynı yerde beraber daha fazla vakit geçirebilecektik. İkimiz de birkaç ay içinde dünyayı birlikte keşfetmeyi iple çekiyorduk ama şu an...

Şu an konumuz *dövüşmekti*.

"Kırmızı takım, hazır mısınız?" diye seslendi hakem. Hemen kırmızı kareye geçtim.

"Hazırız," diyerek ringde kendi tarafımızı aktifleştiren düğmeye bastım.

"Mavi takım, hazır mısınız?"

Teo elinde kontrol kumandasıyla benden birkaç metre ötede, bir adım öne çıktı.

"Hazırız," dedi.

Birbirimize rekabetçi bir bakış attık. Bize dışarıdan bakan biri, on beş dakika önce seviştığımızı kesinlikle anlayamazdı ve muhtemelen bu gece de odamızda, birazdan yapacağımız dövüşün tamamını *yeniden* canlandıracağız. (Tamam, başka şeyler de yapacaktık.)

Ringin ışıkları yandı ve bir an için gözlerimiz kamaştı. İtiraf edeyim, çok gergindim. Ama korkmuyordum. Yüreğim ağzımdaydı ve göz açıp kapayıncaya dek geçecek bile olsa, bunun hayatımın en uzun üç dakikası olacağını biliyordum. Hayat bazen böyledir işte, ama ben alabileceğimin en fazlasını almaya kararlıyım.

Başparmağım kontrol kumandasının ileri tuşunun üzerinde dönüyordu. Başla komutunu duymaya hazırdım.

"Hey, Bel." Dönüp bana göz kırpan Teo'ya baktım. "Diğer tarafta görüşürüz."

"Çok fenasın." Bu aslında, kısaca *seni seviyorum* demektir.

“Evet, evet.” Gülümsedi ve ben kazansak da kaybetsek de Teo Luna ile çok güçlü bir bağımızın olduğunu biliyordum. İkimizin arasındaki şey, şimdiye dek inşa ettiğimiz *en iyi* şeydi.

Tekrar ringdeki botlarımıza döndüğümde dünya tam bir sessizliğe büründü. Yavaş yavaş nefes alıp verdim. Bayan Voss bir zamanlar bana bu hayattaki yerimi, *benim* yaratmam gerektiğini söylemişti ve çok haklıydı, galiba bir adım da olsa ilerlemeyi başarmıştım. Biraz vaktimi almıştı ama sonunda sırrı biliyordum: İnsan yalnız kalmayı öğrenmeden ayağa kalkamazdı.

Başka ne biliyordum, biliyor musunuz? Sağımdaki çocuk beni seviyordu. Yanımda duran kişiler bana güveniyordu. Telefonum kapalı olduğu için öğleden sonra fark edecektim ama Jamie ve Neelam da oda arkadaşım Rachel ile beraber arkamdalardı. Bir yıl önce elimde sadece bir bilgisayar animasyonuyla birkaç yedek parça vardı ama şu an tam önümde *kendi tasarladığım* botum duruyordu.

Kontrol kumandasını kavrayan ellerim gerildi. Ben de gergindim ama korkmuyordum. Çünkü burası benim konfor alanımdı.

“ROBOTLAR,” diye bağırdı hakem, “HAREKETE GEÇİN!”

Artık kendi yerimdeydim.

Konu bu kitap olduğunda minnetim sonsuz ama izin verirseniz, editörüm Della Farrell, Holiday House'taki ekibim ve menajerim Amelia Appeli ile başlamak isterim. Kitaplar içleri tecrübe, umut ve acıyla dolu zekice kılık değiştirmiş tılsımlardır. Ve *Times New Roman*'la yazılmış ilk kopyamı büyük bir emekle ve hevesle incelemeye değer bulan herkes, bu kitabın da daha az mucizevi ya da alçakgönüllü olmadığını bilir. Yanımda duran ve sesimi duyurmam için bana destek olan bütün tutkulu, düşünceli ve heyecanlı kadınlara teşekkür ederim. Dilerim ki hepiniz, Amelialar ve Dellalar ile karşılaşacak kadar hayatta şanslı olursunuz.

Sana teşekkür ederim, okur. Her kitap, ormana düşen bir ağaç gibidir. Hiç kimse okumazsa var olabilir mi? Özellikle bu kitap, toplumun bir ürünüdür ve hikâyeye sadece benim değildir. Hatta ara sıra keşke bu hikâyenin bazı kısımlarını daha az duysak derim. Bize hoş karşılanmadığımızı hissettiren çevreler, uğruna mücadele etmemiz gereken eşitlik hakkı, olduğumuzdan daha az olduğumuzu düşündüren bakış açısı... Mikro saldırganlıklar, engeller, ara sıra karşılaşmak durumunda kaldığımız görmezden gelmeler, moralimizin bozulduğu anlar, gerçek olmak için yaptığımız hatalar... Fakat hikâyemiz böyle başlıyor olsa da sonu böyle bitmiyor.

Bunu bizim için yazdım, şu an ve bir zamanlar olduğumuz kızlar için... Olacağımız kadınlar için... Bizden sonra gelip bulacak pek çokları için... Eğer işimizi doğru yaparsak, onlar için de burada bir yer olacaktır. Her gün impostor sendromuyla boğuşmak

zorunda kalanlar için, yüzüme kapanan kapılar için, bizden şüphe duyan insanların eleştirileri için... Deneyen ve yorulan ama umut edip çabalamaktan vazgeçmeyen, iyi ya da kötü hepimizin nadir bulunan, yetenekli, yaratıcı, meraklı ve mucizelerle dolu insanlar olduğumuzu bilenler için... Dünyayı değiştirebilecek ve değiştirecek olanlar için... Sizin hikâyenizin bir kısmına bile ses verebildiysem ne mutlu bana. O yüzden *denememe* izin verdiğiniz için teşekkür ederim.

Özgür zihnimin sadece bir yetenek değil, hakkım olduğuna beni inandıran anneme teşekkür ederim. Başarımı neşeyle kutlayan aileme, dostlarıma, köyüme teşekkür ederim. Buraya ulaşmak için uzun bir yol katettim ama onlar, yine de yaptığım şeye hep inandılar. Bana bu kadar körü körüne ve zevkle inandığınız için teşekkür ederim.

Özellikle bu kitaba ilk bakan kişi olan Stacie Turner'a, diğer pek çok dostuma ve sevgili iş birlikçim Küçük Chmura'ya teşekkürler. Kapak resmimi çizen Jacqueline Li'ye ve kapak tasarımcım Chelsea Hunter'a bu hikâyeyi hayata geçirdikleri için teşekkür ederim.

Son olarak da Garrett'a... Hayatım sensiz nasıl olurdu? *Bir hiç*. Öğretmenliğin ve dürüstlüğün için teşekkür ederim. Sınıfındaki her öğrenciye kapasitelerinin sınırsız olduğunu hissettirdiğin için, onlara evrenin geniş olduğunu öğrettiğin için ve böylece onlar da geniş ve limitsiz oldukları için teşekkür ederim. Onlara da benim için yaptığını yapıyorsun: Sınırların olmadığına inanmamız için bize sebepler sunuyorsun. Fizikle ilgili hatalarımı düzelttiğin için, beni güldürdüğün için ve tamamen bilimle ilgili olan bir şeyi bir aşk hikâyesine dönüştürdüğün için teşekkür ederim.

Bugünlerde *inekler* çok çekici oluyor.

ALEXENE FAROL

Alexene Farol Follmuth, romantizm meraklısı, Amerikalı bir âşık ve bir hikâye yazarıdır.

Mekanik Romantizm,

onun ilk gençlik kitabıdır. Eşi, bebeği, bir kurtarma köpeği olan pitbulluyla birlikte Los Angeles'ta yaşamaktadır.